

#1 NEW YORK TIMES
BESTSELLER

BRO & sis

PATRON

VI KEELAND

YABANCI

KİTAPLARI, BUGÜNE KADAR BİR MİLYONDAN FAZLA KOPYA SATMIŞ, ELLİDEN FAZLA ÇOKSATAN LİSTESİNE GİRMİŞ VE ON İKİ DİLE ÇEVİRİLMİŞ OLAN VI KEELAND'DAN YENİ, SEKSI VE EĞLENCELİ BİR ROMAN GELİYOR.

Chase Parker'la ilk tanıştığımında verdiğim ilk izlenim pek hoş sayılmazdı.

Beraber yemeğe çıktığım adamdan beni kurtarması için restoranın tuvalet sırasında telefonla arkadaşımı arıyordum. Chase telefonda dediklerimi duyduğunda benim adı biri olduğumu söyleyip istememiş olmama rağmen tavsiyede bulunmuştu. Ona çenesini kapamasını söyledikten sonra restoeana beraber geldiğim adamın yanına geri dönmüştüm, o da beraber olduğu kadının yanına.

Yanımızdan geçerken bana o muhteşem gülümsemelerinden biriyle baktı. Gece boyunca onun oturduğu tarafa kaçamak bakışlar atmaktan kendimi alamadım.

Birkaç kez göz göze geldikten sonra birlikte olduğu kadınla beraber masamıza geldi ve eskiden beri tanışıyormuşuz gibi bir hikâye uydurup beni içinde bulunduğum durumdan kurtardı.

O yemekten sonra Chase'i çok düşündüm.

Bir ay sonra yeni işime başladığımda kendisinin **PATRONUM** olacağını bilmiyordum tabii...

• • •

"Eğlenceli, flörtöz, seksi, duygusal... *Patron*, romantik bir romandan isteyebileceğiniz her şeye sahip."

—**PENELOPE WARD**, *New York Times* Çoksatan Yazarı

"*Patron*, Keeland'ın başyapıtı. Ateşli ama bir o kadar da duygu yüklü... Kısaca bu kitap sayesinde romantik romanlar okuyorum."

—**K. BROMBERG**, *New York Times* Çoksatan Yazarı

"Seksi ve bağımlılık yapan bir romandan bekleyebileceğiniz her şeyin mükemmel bir karışımı! Yüzünüzü kızartacak, bazen kalbinizi kıracak fakat sonra pır pır ettirecek ve ardından kahkaha attıracak... Kesinlikle tavsiye ediyorum. Bu yılın en sevdiğim romanı!" —**Aestas Book Blog**

Çeviren: Tuba Özkat

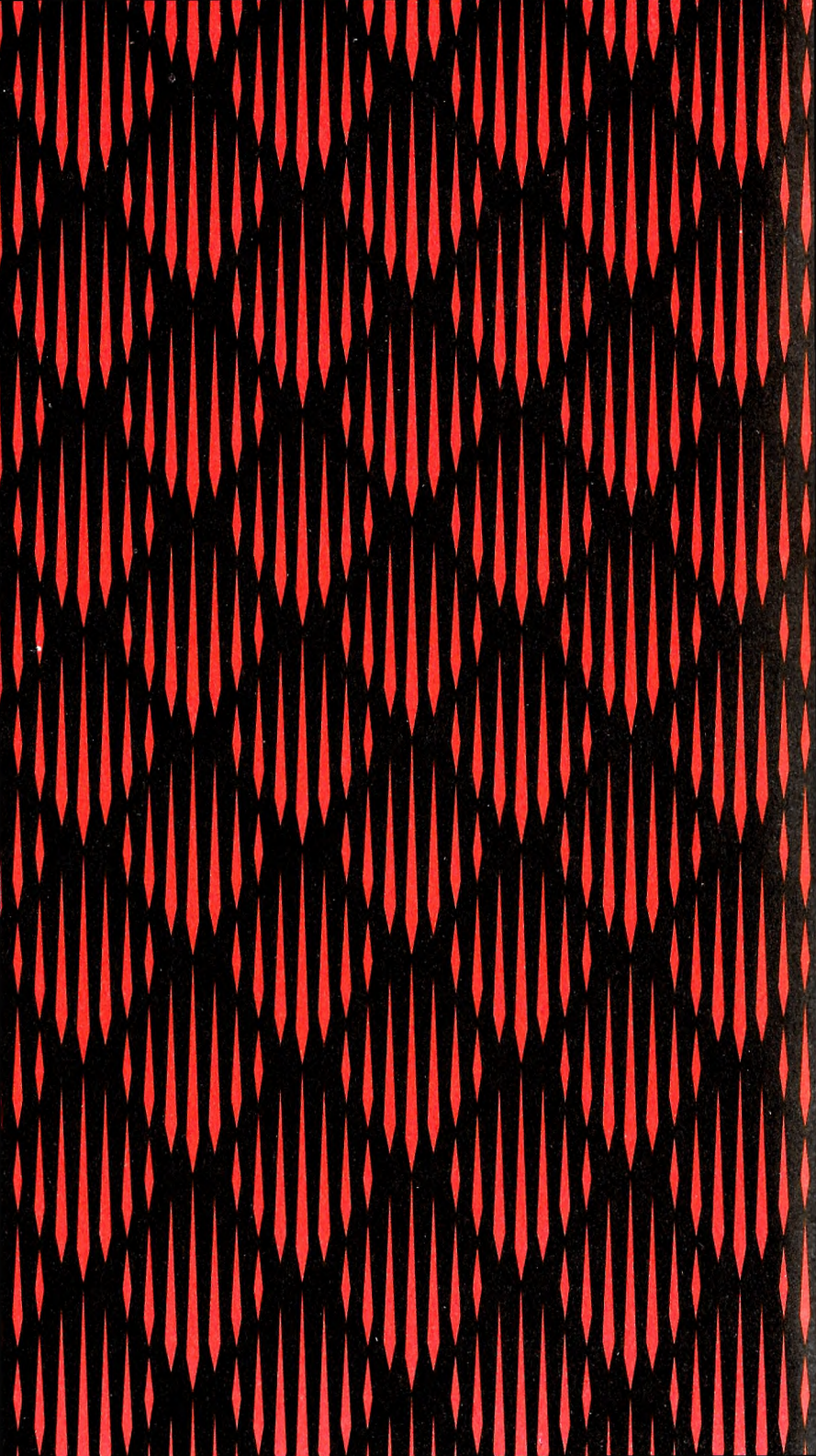

YABANCI

23 TL

www.yabanciyayinlari.com
facebook.com/yabanciyayinlari
twitter.com/yabanciyayinlar
internet satış: ilknokta.com

Patron

Özgün Adı | *Bossman*

Vi Keeland

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin

Yayma Hazırlayan | Su Akaydın

Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz

Kapak Tasarımı | Sommer Stein, Perfect Pear Creative

Kapak Modeli | Gilberto Fritsch

1. Baskı, Mayıs 2017, İstanbul

ISBN: 978-605-9585-44-6

Türkçe Çeviri © Tuba Özkat, 2017

© Yabancı Yayınları, 2017

© Vi Keeland, 2016

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Bu eser Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.

Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

www.yabanciayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

Sertifika No: 29652

VI KEELAND

PATRON

Çeviren
Tuba Özkat

*"Eğer kalbinin nerede olduğunu bilmek istiyorsan,
düşüncelere daldığında aklının nereye gittiğine bak."*

-Anonim

1

Reese

Pürüzsüz, tıraşlanmış bacaklarıma yazık olmuştu.

"Jules? Ben Reese. Hangi cehennemdesin? Sana *ihtiyacım* var. Bu şimdiye kadar çıktığım *en kötü* randevu. Cidden, uyudum uyuyacağım. Uyanık kalmak için başımı birkaç kez masaya vurmaya düşündüm. Kan revan içinde kalmamı ve her yerimin morarmasını istemiyorsan, sahte bir acil durumla beni araman lazım. Beni geri ara. *Lütfen.*" Aramayı sonlandırırken bezgin bir nefes verdim, restoranın arka tarafındaki kadınlar tuvaletine giden karanlık bir koridorda duruyordum.

Arkamdan gelen derin bir ses beni hazırlıksız yakaladı. "Herif sıkıcı olmanın yanında bir de gerzek değilse, anlayacaktır."

"Pardon?" Dönüp baktığımda duvara yaslanmış bir adam buldum, gözleri mesaj yazdığı telefonuna dikilmiş vaziyetteydi. Başını kaldırmadan devam etti.

"Bu dediğin kitaptaki en eski numaradır... acil durum araması. En azından biraz daha çaba harcayabilirsin. Bu yerde rezervasyon yaptırmak iki ay sürüyor, ayrıca ucuz da değil tatlım."

“Belki de biraz daha çaba harcaması gereken *odur*. Spor ceketinin kolunun altında kocaman bir delik var ve bütün akşam sadece annesi hakkında konuşup durdu.”

“Züppe tavrının onu gerdiğini hiç düşündün mü acaba?”

Gözlerim neredeyse kafatasımdan çıkıyordu. “Züppelikten mi bahsetmek istiyorsun? Konuşmamı gizlice dinliyorsun ve gözlerini telefonuna dikmiş, sana sormamış olmama rağmen bana *hiç de istemediğim* düşüncelerini söylüyorsun. Konuşurken benimle göz teması bile kurmadın.”

Pisliğin parmakları mesajının ortasında donakaldı. Sonra başının kalkmasını, gözlerinin ayak bileklerimden başlayarak çıplak bacaklarıma doğru ağır ağır çıkmasını ve eteğimin ucunda biraz oyalandıktan sonra kalçalarıma doğru devam etmesini, memelerimin üzerinde kısa süre oyalanmasının ardından, en sonunda yüzüme odaklanmasını izledim.

“Evet, aynen öyle. Tam olarak burada, yukarıda. Şu an baktığın şeyler gözlerim oluyor.”

Kendini itip duvardan uzaklaştırarak dimdik durdu, koridoru aydımlatan tek ışık ona vuruyordu. Işık yüzünü aydınlatınca, onu ilk defa net biçimde görebildim.

Gerçekten mi? Beklediğim şey bu değildi. Derin, rahatsız edici sesini ve tavrını düşününce, daha yaşlı ve muhtemelen fazla resmi bir takım elbise giymiş birini bulacağımı varsaymıştım. Ama bu adam muhteşemdi. Genç ve muhteşem. Tamamen siyahlara bürünmüştü, basit ve şıktı, yine de görünüşünde bir keskinlik vardı. Sarıya dönük kahverengi saçları seksi, “hiçbir şey umurumda değil” diyen bir şekilde dağınıktı ama yine de kusursuz görünüyordu. Yüz hatları güçlü ve erkeksiydi. Kare, sağlam çenesi, güneşte yanmış teninin üzerinde kirli sakalı, düz, göze çarpan bir burnu ve iri, seksi, çikolata rengi uykulu gözleri vardı. Şu anda o gözler dikkatli bir biçimde bana bakıyordu.

Gözlerini benden kaçırmadan kollarını iki yana doğru açıp başının üzerinde tuttu. “Benimle konuşmanı hak edip etmediğime karar vermek için söküğüm var mı diye kontrol etmek ister misin?”

Tamam muhteşem görünüyordu ama kesinlikle götün tekiydi. "Gerek yok. Tavırların zaten benim yerime kararı verdi ve konuşmamı hak etmiyorsun."

Kollarım indirerek kısık sesle güldü. "Keyfin bilir. Akşamın kalanının keyfimi çıkarmaya çalıştım."

Ofladım ama randevuma geri dönmeden önce güzel pisliğe son bir kaçamak bakış attım.

Masaya geri döndüğümde Martin ellerini kenetlemiş oturuyordu.

"Üzgünüm," dedim. "Sıra vardı."

"Bu bana komik bir hikâyeyi hatırlattı. Bir keresinde annemle birlikte bir restorandaydım ve kadınlar tuvaletini kullanmaya gitmişti..."

Gözlerimi telefonuma dikip çalmasını isterken, Martin'in sesi azalarak yok oldu. *Lanet olsun sana Jules. Sana gerçekten ihtiyacım olduğunda neredesin?* Hikâyenin ortalarına doğru, yani en azından ben ortası olduğunu düşünüyordum, tuvaletteki pisliğin masamızın yanından geçtiğini fark ettim. Konuşup duran partnerime ve ilgisiz yüzüme baktıktan sonra bana pis pis güldü. Meraka kapılarak gittiği yöne doğru baktım, buraya kiminle geldiğini merak ediyordum.

Aman ne şaşırtıcı.

Sürtüğüksü bir hoşluğa sahip, düşük yakalı elbisesinden epeyce meme forası veren boyalı bir sarışındı. Adam masaya dönerken kadın kuyruk salları gibi baktı, ben de gözlerimi devirdim. Yine de... arada sırada onların masasına göz atmadan edemedim.

Salatalarımız geldiğinde Martin annesinin kısa süre önce olduğu apandisit ameliyatından bahsediyordu ve cidden sıkılıyordum. Gözlerim bir dakika fazla oyalanmıştı herhalde çünkü tuvaletteki adam beni ona bakarken yakaladı. Restoranın karşısından göz kırptı, tek kaşını kaldırdı ve bardağını bana doğru eğdi.

Pislik.

Yakalandığıma göre neden onu izlediğimi saklama zahmetine girecektim ki? Benim randevumdan daha ilginç olduğu kesindi. Ve o da benden tarafa bakarken utanmıyordu. Masasında bir garson durunca, o güzel adamın benden tarafı işaret ederek garsonla konuşmasını izledim. Martin hâlâ sevgili anneciğini anlatırken, çekici pisliğin işaret edebileceği bir şeyi arayarak arkama göz attım. Önüme döndüğümde pislik ve partneri ayaklanıyordu. Dudaklarını okuyunca söylediği bazı şeyleri çıkarabiliyordum; eski bir dosta katılmakla ilgili bir şeylerdi sanırım. Sonra birdenbire, doğruca bizim masamıza doğru gelmeye başladılar.

Kulak misafiri olduğu şeyi Martin'e mi söyleyecekti?

"Reese. Bu sen misin?"

N'oluyor yahu?

"Aaa... evet."

"Vay be. Çok uzun zaman oldu." Elini göğsüne koydu. "Benim, Chase." Daha neler olduğunu anlamadan, pislik (adı Chase'miş) eğildi ve beni ayı gibi kucaklayıverdi. Kolları etrafımdayken fısıldadı, "Ayak uydur. Hadi geceni daha heyecan verici yapalım hayatım."

Mala döndüğüm için, adam dikkatini Martin'e çevirip elini uzatırken sadece öylece bakabildim.

"Ben Chase Parker. Reese'le dostluğumuz eskilere dayanır."

"Martin Ward." Partnerim başını salladı.

"Martin, size katılmamız sorun olur mu? Buttercup'la birbirimizi senelerdir görmedik. Arayı kapatmak isterim. Aldırmazsın değil mi?"

Soru sormuş olsa bile, Chase kesinlikle cevabı beklemedi. Onun yerine partnerine bir sandalye çekip onu tanıttı.

"Bu Bridget..." Yardım için kıza baktığında, kız da boşluğu doldurdu.

"McDermott. Bridget McDermott." Gülümsedi, bu yeni çifte randevumuzdan ya da Chase'in onun soyadını hatırlamaktaki başarısızlığından gözü korkmamış gibiydi.

Öte yandan Martin iki kişilik randevumuz dört kişilik olduğu için düş kırıklığına uğramış gibi görünüyordu, gerçi bunu asla dile getirmeyeceğinden emindim.

Otururken Chase'e baktı. "Buttercup mı?"

"Eskiden ona öyle derdik. Reese marka, fıstık ezmeli Buttercuplar var ya. En sevdiğim şekerdir."

Chase ve Bridget yerleşince, bir anlık gariplik oldu. Şaşırtıcı şekilde, bunu bozan Martindi. "Pekâlâ, ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

Martin soruyu ikimize bakarak sormuş olsa da, şoför koltuğunda Chase'in oturduğunu ona açıkça göstermek istedim. Bu küçük oyun onundu.

"İlk tanışmamızı Chase'in anlatmasına izin vereceğim. Aslında gerçekten komik bir hikâye." Dirseklerimi masaya dayadım ve başımı birleştirdiğim ellerime yaslayarak bütün dikkatimi Chase'e çevirdim. Sinsi bir gülümsemeyle kirpiklerimi kırıpıştırdım.

Ne irkildi ne de bir hikâye uydurmak için birkaç saniyeden fazla zaman harcadı. "Aslında komik olan tanıştığımızda değil, daha çok tanışmamızdan sonra olanlardı. Ben sekizinci sınıftayken bizimkiler ayrıldı ve yeni bir okula nakil olmak zorunda kaldım. İlk haftamda otobüste Reese'le tanışana kadar oldukça sefil haldeydim. Bulaşılmaması gereken hoş kızlardandı ama ona çıkma teklifi edersem ve beni reddederse kafa bulacak arkadaşım olmadığını fark ettim. O yüzden, benden bir yaş büyük olsa da, sekizinci sınıf dansına benimle gelmesini istedim. O da benden bir sınıf üstte olmasına rağmen gelmeyi kabul etti.

"Her neyse, testosteron patlaması yaşayan genç bir çocuktum ve ilk öpüşmemin onunla olmasını kafama koymuştum. Eski okulumdaki herkes ilk öpücüğünü almıştı ve artık sıranın bana geldiğini düşünüyordum. O yüzden dansın bitmesine yakın Buttercup'ı boktan krepon kâğıdı ve balonla süslenmiş jimnastik salonundan dışarı çektim, biraz mahremiyet olsun diye koridora çıkardım. İlk seferim olduğu için tam olarak ne bekleyeceğimi

hiç bilmiyordum. Fakat atıldım, işe giriştim ve suratını emmeye başladım.”

Chase duraksadı ve bana göz kırptı. “O âna kadar her şey iyiydi, değil mi Buttercup?”

Cevap bile veremedim. Hikâyesini dinlerken ağzım açık kalmıştı. Ancak dilimin tutulması onu hiç rahatsız etmemiş gibiydi çünkü hiç takılmadan masalını anlatmayı sürdürdü.

“Neyse, asıl buradan sonra hikâye güzelleşiyor. Dediğim gibi, deneyimim yoktu, doğruca dalmıştım. Dudaklar, dişler, dil, ne varsa. Bir dakika sonra öpüşmemiz gittikçe ıslak bir hal almaya başladı ama kendimi kaptırmıştım, o yüzden hiç durmadan devam ettim, ilk çekilen olmak istemiyordum. Resmen yüzünü emdikten sonra en sonunda nefes almak için ayrıldığımızda neden öpüşmemizin o kadar ıslak hissettirdiğini anladım. Öpüşmenin ortasında Reese’in burnu kanamıştı ve ikimizin suratı da kanla kaplıydı.”

Martin ve Bridget kakhahalara boğuldu ama ben tepki vermeyecek kadar aptallaştım.

Chase uzanıp koluma dokundu. “Hadi ama Buttercup. Utanma. Güzel zamanlardı. Hatırlıyor musun?”

Martin, “İkiniz ne kadar süre birlikteydiniz?” diye sordu.

Tam da Chase cevap vermek üzereyken uzandım ve koluna dokundum, onun bana dokunurken yaptığı gibi hükmedici bir tavırla yaklaştım. “Çok fazla değildi. *Diğer olaydan* sonra ayrıldık.”

Bridget ellerini çırptı ve heyecanlı bir çocuk gibi yerinde yukarı aşağı zıpladı. “Diğer olayı da duymak istiyorum!”

“Şimdi bir düşündüm de, gerçekten paylaşmalı mıyım emin değilim,” dedim. “Bu ilk randevunuz mu?”

Bridget onayladı.

“Chase’in hâlâ aynı sorunu olduğunu düşünmeni istemiyorum. Bizim *küçük olayımız* çok uzun zaman önceydi.” Bridget’a doğru eğilip fısıldadım. “Yaşları büyüdükçe kontrolünü daha iyi sağlıyorlar. *Genellikle* tabii.”

Chase bozulmak şöyle dursun, hikâyemden son derece memnun görünüyordu. Hatta gururluydu. Aslında akşamın kalanı da hemen hemen aynı seviyede gitti.

Chase sahte çocukluğumuzla ilgili detaylı hikâyeler anlattı, bu süreçte kendini utandırmaktan çekinmedi ve hepimizi eğlendirdi. Uydurduğu saçmalıklardan ağzım açık kalmadığı zamanlarda ben de hikâyelerine bir şeyler ekledim.

İtiraf etmekten nefret ediyordum ama pisliğe ısınmaya başlamıştım. Hem de kanayan burnum ve “talihsiz sutyen doldurma olayı” hakkında bir şeyler anlatırken bile. Akşamın sonuna geldiğimizde, gecenin bitmemesi için kahve sipariş veriyordum. Tuvalet koridorundaki konuşmamızdan tamamen başka bir noktadaydık.

Restorandan çıkınca Martin, Chase ve ben valeyte biletlerimizi verdik. İlk randevunun nasıl başlayacağını ve biteceğini kontrol etmeyi tercih ederdim, o yüzden Martin’le restoranda buluşmuştum. Elbette Bridget her normal randevuda olduğu gibi Chase’in arabasıyla gelmişti. Ayrıca arabalarımızı beklerken kadın resmen yan tarafına yaslanmış ona sürtünüyordu. Önce benim parlak kırmızı Audi’im gelince, nasıl vedalaşacağımı bilmiyordum. Hem de hiçbiriyle. Anahtarları aldım ve açık kapıda oyalandım.

“Güzel araba Buttercup.” Chase gülümsedi. “Lisedeyken kullandığın o hurda yığınınından daha iyi ha?”

Kıs kıs güldüm. “Sanırım öyle.”

Martin öne çıktı. “Seninle görüşmek güzeldi Reese. Umarım bunu bir ara tekrar yapabiliriz.”

Onun beni öpmek için hamlede bulunmasını beklemek yerine, ben ona sarıldım. “Bu güzel yemek için teşekkür ederim Martin.”

Geri çekildiğimde Chase öne çıktı ve beni çekip sarıldı. Martin’le yaptığımız dostane sarılmanın aksine, Chase beni bütün bedenine yapıştırdı. Tanrım, ne güzel bir histi. Sonra çok garip bir şey yaptı... Uzun saçımı eline birkaç defa doladı ve yumruğunu sıktı, başımı geriye doğru çekti. Başımı kaldırıp ona

baktığımda gözleri dudaklarımda oyalandı ve kısa bir an için, beni öpeceğini düşündüm.

Sonra eğilip alnımı öptü. "Önümüzdeki sene mezunlar toplantısında görüşür müyüz?"

Başımı sallayarak onayladım, neredeyse dengemi kaybediyordum. "Aa... tabii." Beni bıraktığında Bridget'a göz attım. "Tanıştığımıza memnun oldum Bridget."

İsteksizce arabama bindim. Gözlerini üzerimde hissediyordum, emniyet kemerimi takarken başımı kaldırdım. Chase yoğun bakışlarla beni izliyordu. Sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi görünüyordu ama birkaç saniyenin ardından, daha fazla oturup beklemek garip hissettirdi.

Derin bir nefes aldım, son bir defa elimi salladıktan sonra yola koyuldum. Neden ardımda önemli bir şeyi bırakıyormuşum gibi hissettiğimi merak ediyordum.

2

Reese
Dört hafta sonra

Yüz otuz sekiz, yüz otuz dokuz, yüz kırk. Yatak odamın pencereye en yakın olduğu kısımdaki son tavan kaplaması çatlamıştı. *Bak bu yeniydi.* Günlük sayımı mahvedip de yatışmama yardım etmek yerine beni strese sokmadan önce bina sorumlusunu arayıp onu değiştirmeliydim.

Hâlâ yatak odamın yerinde uzanıyordum, geçen hafta süpermarkette tanıştığım Bryant'la telefonla konuştuktan sonra buraya uzanmıştım. Genellikle iyi sonuç vermeyen bar tanışmalarının yerine, süpermarkette tanışmıştık. İşlerinin uzadığını ve ikinci buluşmamıza bir saat geç kalacağını söylemek için aramıştı. Benim için hava hoştu çünkü yorgundum ve kalkmak için hiç isteğim yoktu. Derin, arındıran bir nefes alarak gözlerimi yumdum ve kendi soluğumun sesine odaklandım. İçeri ve dışarı, içeri ve dışarı. En sonunda dinginliği bulduğumda halının üzerinden kalkıp makyajımı tazeledim ve dizüstü bilgisayarımı almadan önce kendime bir bardak şarap doldurdum.

Monster.com'da yaklaşık beş dakika kadar New York'taki

pazarlama işleriyle ilgili ilanlara baktıktan sonra sıkıldım ve Facebook'a girdim. Her zamanki gibi. Çünkü iş aramak berbattı. Arkadaşlarımın paylaşımlarına bakarken aynı şeyleri gördüm. Yemek paylaşımları, çocukları, sahip olduklarına inanmamızı istedikleri hayatlar... İç geçirdim. Ortaokula birlikte gittiğim bir adamın kucagında yeni doğan oğlunu tuttuğu fotoğrafı görünce, aklım ânında okula birlikte *gitmediğim* adama gitti, *Chase Parker*.

Geçen ay boyunca, sahte sınıf arkadaşımı itiraf etmek istemediğim kadar sık düşünmüştüm. Ufacık, garip şeyler onu aklıma getiriyordu. Marketteki kasanın yanındaki rafta duran Reese marka fıstıklı çikolatalar (satın aldım), dışçımın bekleme odasında otururken karıştırdığım *People* dergisinde bulunan Josh Duhamel fotoğrafı (Chase resmen adamın kardeşi olabilirdi ve ben de sayfayı yırtmış *olabilirim*), şifoniyerimin çekmecesindeki vibratörüm (yapmadım ama düşündüm. Yani, sonuçta elimde yırttığım sayfa falan vardı).

Bu defa adam düşüncelerime girdiği anda, ne yaptığının farkına varmadan Facebook'un arama kısmına *Chase Parker* yazdım. Yüzü belirince nefesim kesildi. Göğsümdeki çırpınma acınasıydı. *Tanrım, hatırladığımdan bile daha muhteşem*. Fotoğrafını büyütme için bastım. Rahat şeyler giymişti. Beyaz bir tişört, dizi yırtık bir kot pantolon ve siyah Chuck'lar. Ona yakışan bir görünüştü. Seksi yüzüne hayran hayran bakarak geçirdiğim bir dakikanın ardından fotoğrafı yakınlaştırdım ve tişörtündeki amblemi fark ettim: *Iron Horse Spor Salonu*. Tanıştığımız restoranla aynı sokakta bir salonları vardı. Yakınlarda yaşayıp yaşamadığını merak ettim.

Ne yazık ki öğrenemezdim. Biyografisi herkese açık değildi. Aslında, görebildiğim tek fotoğraf da profil fotoğrafıydı. Eğer daha fazlasını görmek istiyorsam ona arkadaşlık isteği göndermem ve onun da kabul etmesi gerekiyordu. Her ne kadar kıskırtıcı olsa da, aksine karar verdim. Benim bir sürtük olduğumu düşünen (ve suratıma da söyleyen), ikimiz de farklı kişilerle randevudayken tanıştığımız ve ilk ve son görüşmemizin üzerinden

tam bir ay geçen bir adama arkadaşlık isteği yolladığım için kafayı yediğimi düşünürdü herhalde.

Ama daha sonra tekrar bakabilmek için fotoğrafının ekran görüntüsünü almaktan geri kalmadım. Birkaç dakika daha adamla ilgili hayal kurduktan sonra kendimi gaza getirmeye çalıştım. *Bir iş bulman lazım. Bir iş bulman lazım. Bu haftadan sonra sadece bir hafta kalıyor. Facebook'tan çık.*

İşe yaradı ve sonraki elli dakikayı, kozmetik pazarlamayla biraz olsun alakalı görünen bir şeyin, herhangi bir şeyin, aranıyor ilanlarını araştırarak geçirdim. Sadece ilginç olsa da olurdu. Şu âna kadar ayarladığım iki görüşmeye bel bağlamamam gerektiğini biliyordum ama pek bir şey yoktu. Zil çaldığı sırada, son yedi yıldır çalıştığım ve kısa süre öncesine kadar sevdiğim işin yerini tutacak bir şey bulacağıma dair inancımı yitirdiğimi hissediyordum.

Kapıyı açtığımda Bryant'ın öpücüğü kesinlikle ruh halimi değiştirmede büyük bir rol oynadı. Sadece ikinci buluşmamızdı ama kesinlikle potansiyeli vardı.

"Vay, ne güzel selamlama böyle," dedim nefessiz kalmış bir şekilde.

"Bütün gün bunu yapmayı düşünüp durdum."

Ona gülümsedim. "İçeri gelsene. Neredeyse hazırım. Çantamı ve şarjdaki telefonumu alacağım, o kadar."

Ön kapıyı ittikten sonra kapının arkasını işaret etti. "Evine hırsız falan mı girdi? Bütün bu fazladan kilitlerin sebebi ne?"

Dış kapımda sıradan bir kilit ve üç tane sürgü vardı. Normalde dürüstçe cevap verirdim ve fazladan birkaç kilidin kendimi daha güvende hissetmemi sağladığını açıklayarak orada bırakırdım. Fakat Bryant çıktığım çoğu kişi gibi değildi. Beni gerçekten tanımaya çalışıyordu ve eğer düşündüğüm gibi üstelerse, henüz konuşmaya hazır olmadığım konular hakkında açıklama yapmak zorunda kalırdım.

O yüzden yalan söyledim. "Bina yöneticisi güvenlik konusunda çok sıkı."

Başıyla onayladı. "İyiymiş."

Yatak odamda kolye takarken Bryant'a seslendim, "İstersen buzdolabında şarap var."

"Ben iyiyim, sağ ol."

Yatak odasından çıktığımda kanepede oturuyordu. İş araştırması yaptığım dizüstü bilgisayarım hâlâ açık vaziyette yanında duruyordu.

Küpelerimi takarken konuştum. "Ne izlemeye gidiyoruz?"

"Gittiğimizde karar verebileceğimizi düşündüm. İzlemek istediğim bir Vin Diesel filmi var. Ancak bir saat geciktiğim için, hayranı değilsen karşı çıkmayacağım."

Gülümsedim. "Güzel çünkü hayranı değilim. Yeni Nicholas Sparks filmlerinden birine gireriz, diye düşünüyordum."

"Geç kaldığım için epey büyük bir ceza. Sadece bir saatti, üç gün değildi ya," diye takıldı.

"Bu sana gününü gösterir."

Bilgisayarımı kapamak için gittiğimde Bryant doğruldu. "Bu arada, bilgisayarının arkaplanındaki adam kim?"

Kaşlarımı çattım. "Ne adamı?"

Omzunu silkti. "Uzun. Beni aptal gibi gösterecek dağınık saçları olan. Gizlice hoşlandığın eski bir erkek arkadaş olmadığını umuyorum. Abercrombie reklamlarına aitmiş gibi görünüyor."

Neden bahsettiğini anlamadım ve bakmak için tekrar açtım. Siktir. Beni karşılayan Chase Parker oldu. Fotoğrafını Facebook'tan alıp kaydederken istemeden arkaplanım olarak ayarlamış olmalıydım. O muhteşem yüzü yeniden görünce telaşlandım. Bryant hâlâ bir cevap bekliyordu.

"Aaa... Kuzenim o ya."

Aklıma gelen ilk şeydi. Söyler söylemez, kuzeninizin fotoğrafını ekran fotoğrafınız olarak kullanmanın biraz tuhaf olduğunu fark ettim. O yüzden daha fazla yalanla bunu düzeltmeye çalıştım. Bu hiç benlik bir şey değildi.

"Kendisi mankendir. Teyzem onun son fotoğraflarını bana yolladı ve en çok hangisini beğendiğimi sordu, o yüzden bilgisa-

yarıma indirdim. Arkadaşım Jules'un salyaları aktı ve birini arka plan fotoğrafı yaptı. Teknolojiden hiç anlamam, nasıl değiştireceğimi bile bilmiyorum.”

Bryant kıs kıs güldü ve söylediğim şeyi kabullenmiş gibi göründü.

Chase Parker ve uydurma hikâyelerin olayı neydi?

• • •

Perşembe sabahtan bir görüşmem vardı ve ikincisi öğleden sonraydı. Metro ağzına kadar doluydu ve havalandırma çalışmıyordu. Yani çalışan tek tren de hızlı tren değil, yavaş olanı.

Diğer terleyen yolcuların arasında sandviç olmuş bir halde dururken, ter damlacıkları sırtımdan akıyordu. Sağımdaki iri yarı adam kolları kesik bir tişört giymişti ve tepesindeki demiri tutuyordu. Suratım tam olarak kıllı kol altıyla aynı hizadaydı ve deodorantı bir işe yaramıyordu. Sol tarafımın da güller açtığı söylenemezdi. Kadının o kadar kötü kokmadığından emin olsam da, ağzını kapamadan hapşırıp öksürüyordu. *Bu trenden hemen inmeme gerekiyor.*

Neyse ki görüşmeme birkaç dakika erken gelmiştim ve üstüme başıma çeki düzen vermek için hemen kadınlar tuvaletine uğrayabildim. Ter ve nem yüzünden makyajım akmıştı ve saçlarım elektriklenmiş bir karmaşadan ibaretti. *New York'ta Temmuz...* Sanki bütün sıcak hava upuzun binaların arasında sıkışıp kalmıştı.

El çantamdan birkaç tane tel toka ve bir fırça çıkardım, kestane rengi saçlarımı düzgün bir topuz yapabildim. Yanıma göz kalemi getirmeyi akıl etmediğim için, makyajım konusunda sadece ıslak mendille temizleyebildiğim kadarı olacaktı. Takımımın ceketini çıkardığımda ipek gömleğime kadar terlediğimi fark ettim. *Siktir.* Bütün görüşme boyunca beni pişirecek ceketin içinde kalmak zorundaydım.

Nemli bir kâğıt havluyla vücudumdaki teri sildiğim sırada içeri bir kadın girdi. Aynadan yaptığım şeyi yakaladı.

“Kusura bakmayın. Metro o kadar sıcaktı ki... Ayrıca bir görüşmem var,” dedim açıklama olarak. “Ter kokan, dağınık biri gibi görünmek istemem.”

Gülümsedi. “Benim de başıma geldi. Temmuzda bu kadar nemli olunca ve gerçekten istediğiniz bir iş için görüşmeniz varsa, taksi tutmak lazım.”

“Evet. Öğleden sonraki görüşmem için kesinlikle dediğinizi yapacağım. Şehrin karşı tarafında ve gerçekten istediğim iş o, yani yapabilirim. Hatta deodorant almak için Duane Reade’de bile durabilirim.”

Kendime çekidüzen vermek için acele ettikten sonra sabahki görüşmem beni bir saat boyunca lobide bekletti. Tamamen rahatlamam ve son ürünlerinin kataloglarını kontrol etmek için bana vakit vermiş oldu. Kesinlikle yeni bir pazarlama kampanyasına ihtiyaçları vardı. Fırsatını bulursam diye değiştireceğim şeyler konusunda bazı notlar aldım.

“Bayan Annesley?” İç ofislere doğru giden kapıdan gülümseyen bir kadın seslendi. Ceketimi giyip onu içeriye takip ettim. “Sizi beklettiğimiz için üzgünüm. Bu sabah en büyük tedarikçilerimizden biriyle ufak bir acil durum yaşadık ve hemen çözülmesi gerekti.” Geniş bir köşe ofisine gelince kenara çekildi. “Lütfen oturun. Bayan Donnelly hemen gelecek.”

“Ah. Tamam. Teşekkürler.” Benimle görüşecek kişinin o olacağını sanmıştım.

Birkaç dakika sonra Flora Kozmetik’in başkan yardımcısı içeri girdi. Tuvaletteki kadındı. Kollarımın altını yıkarken beni gören kadın. *Harika*.

En azından gömleğimin düğmelerini açmadan yaptığımı memnundum. Hava dışında neyle ilgili konuştuğumuzu hatırlamaya çalıştım. Pek fazla şey konuştuğumuzu sanmıyordum.

“Bakıyorum serinlemiştiniz.” Sesi profesyonel bir tondaydı, tuvaletteki gibi arkadaş canlısı değildi.

“Evet. O konuda üzgünüm. Bugün sıcak beni fena çarptı.”

Masasındaki bazı kâğıtları bir deste haline getirdi ve hoşbeş

etmeden ilk sorusunu patlattı. "Pekâlâ Bayan Annesley, neden yeni bir iş arıyorsunuz? Burada şu anda çalıştığınız yazıyor."

"Çalışıyorum. Yedi yıldır Fresh Look Kozmetik'te çalışıyordum. Aslında üniversiteden çıkar çıkmaz oraya girdim. O süre içinde pazarlama asistanlığından, pazarlama müdürlüğüne kadar yükseldim. Dürüst olmam gerekirse, kariyerim süresince orada mutluydum. Ancak Fresh Look'ta üst sınıra geldiğimi ve diğer fırsatlara bakmaya başlama zamanımın geldiğini hissediyorum."

"Üst sınır mı? O nasıl oluyor?"

"Fresh Look hâlâ bir aile şirketi, kurucu ve başkanı Scott Eikman'a ne kadar hayranlık ve saygı besliyor olsam da, yönetici seviyesindeki bütün pozisyonlar Eikman aile üyelerinde. Onlardan biri olan Derek Eikman, kısa süre önce başkan yardımcısı olarak benim üst mevkiime getirildi." Bunu sesli olarak söylemek hâlâ ağızımda acı bir tat bırakıyordu.

"Yani akrabalık bağı yüzünden sizin kadar hak etmeyen kişiler terfi ettirildi öyle mi? Ve o yüzden mi ayrılıyorsunuz?"

"Sanırım büyük bir parçası bu, evet. Benim için devam etmenin tam zamanı."

"O dünyada büyüdükleri için Eikman ailesi üyelerinin işi daha iyi bilmeleri mümkün değil mi? Belki de gerçekten diğer çalışanlardan daha vasıflılardır?"

Bu kadının derdi ne? Bu akrabayı kayırma olayı yeni mesele değil sonuçta. Yahu Walmart'ın yöneticilerinin yarısı hâlâ Sam Walton'la kan bağı olan kişiler ve herif ölüp gideli yirmi yıl oldu.

Geçen yılki şirket partisinde içkiyi fazla kaçırdığımı ve sonra da satış müdürü olan Derek Eikman'la yattığımı eklemenin kesinlikle zamanı değildi. Tek seferlik bir şeydi, bir yıllık uzun kuraklık döneminin ardından iş arkadaşımın sarhoşken yaptığım bir hataydı. Daha bittikten on dakika sonra bile hata olduğunu biliyordum. Ancak ne kadar büyük bir hata yaptığımı ancak iki gün sonra anladım. Göt herif yedi yıllık sevgilisiyle nişanlandığını duyurmuştu. Bana bekâr olduğunu ve sevgilisi olmadığını söylemişti. Ofisine dalıp ağzının payını vermeye gittiğimde,

bana o nişanlanmış olsa bile bizim *düzüşebileceğimizi* söylemişti.

Adam şerefsizin tekiydi, artık başkan yardımcılığına terfi etmişken onun için çalışmamın hiçbir yolu yoktu. Aldatan bir domuz olmasının yanı sıra, pazarlama konusunda *hiçbir şey* bilmiyordu.

“Benim durumumda, benim daha iyi bir aday olduğuma güvenim tam.”

Bana tamamen sahte bir gülümsemeyle gülümsedi ve masanın üzerinde ellerini birleştirdi. *Tuvalette canını sıkacak bir şey mi söylemiştim?* Hiç sanmıyordum... Ama sonraki sorusu kesinlikle hafızamı tetikledi.

“Pekâlâ söyleyin o zaman, bu öğleden sonraki görüşmenizi daha üstün kılan şey ne? Yani, bir pazarlama uzmanı olarak, *taksiye para vermenizi* düşündürtmek için bir şeyleri doğru yapmış olmalılar?”

Hassiktir. Sonraki görüşmem için taksi tutacağımı ona söylediğimi tamamen unutmuştum. Onun *asıl* istediğim iş olduğunu da eklemiştim.

Bunun ardından kendimi soktuğum delikten çıkarabilmemin hiçbir yolu yoktu. Her şeye rağmen kendimi profesyonelce yansıttığımı düşünsem bile, onun benim hakkımdaki görüşünün oturduğunu söyleyebilirdim.

Görüşmemiz sona ermek üzereyken yaşlıca bir adam başını ofise uzattı. “Hayatım yarın akşamki yemeğe geliyor musun? Annen sana kabul ettirmem için başımın etini yiyip duruyor.”

“Baba, şey... Daniel, bir görüşmenin ortasındayım. Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?”

“Tabii tabii. Üzgünüm. Daha sonra ofisime uğra.” Adam bana kibarca gülümsedi ve kapının kisasına vurarak veda ettikten sonra yürüyüp gitti.

Kadına dönerken ağzım açıldı. Cevabı zaten biliyor olsam da sordum. “Daniel... Donnelly, Flora Kozmetik’in başkanı babanız mı oluyor?”

“Evet. Ve pazarlama bölümünün kıdemli başkan yardımcısı

olmayı onun kızı olduğum için değil, niteliklerimle *kazandığımı* düşünmek isterim.”

Yaa tabii. Bugün iki defa faka bastığım için acımı daha sürdürmenin bir manasını görmedini.

Ayağa kalktım. “Vaktinizi ayırdığınız için sağ olun Bayan Donnelly.”

O noktadan sonra öğleden sonram daha da iyiye gitti. Tam da klimalı taksiden çıkıp saat ikide görüşme yapacağım binanın önüne ayak bastığım anda telefonum çalmaya başladı. Görüşeceğim için heyecanlı olduğum, uğruna ilk görüşmemi heba ettiğim şirket görüşmemizin iptal olduğunu ve pozisyonun doldurulduğunu söylemek için arıyordu.

Harika. Gerçekten harika.

Bundan çok kısa bir süre sonra da Flora’dan siktir mesajını aldım, vakit ayırdığım için bana teşekkür ediyorlardı ama çalışacakları kişi konusunda farklı bir yöne gideceklerini söylüyorlardı. *Ve saat daha iki bile değildi.*

Çabucak duş aldım, planım beşe kadar bekledikten sonra mala bağlamaktı. *Ne plan ama.* İşteki son haftalarımın bir gününü bu saçmalık için harcamıştım. Keyfini de sürecektim tabii.

Tam da yerde uzanmış, sayma rutinimin ortasındaydım ki cep telefonum çaldı. Yatağa uzanıp elimi gezdirdim, en sonunda telefon elime değdi. Ekranda Bryant’ın adını görünce, neredeyse ruh halim yüzünden cevap vermiyordum ama sonra son çalışında açmaya karar verdim.

“Selam. Görüşmelerin nasıl gitti?” diye sordu.

“Eve gelirken yolda durup fazladan iki şişe şarap aldım. Gerisini sen düşün.”

“İyi değildi ha?”

“Öyle de diyebilirsin.”

“Tamam, bu konuda ne yapmalıyız biliyor musun?”

“Kesinlikle. Kafayı bulacağız.”

Sanki şaka yapmışım gibi güldü. “Ben daha çok spor yapma gibi şeyler düşünüyordum?”

“Egzersiz mi?”

“Aynen. Stres atmaya yardım eder.”

“Şarap da öyle.”

“Evet ama egzersiz yapmak ertesi gün kendini harika hissetmeni sağlar.”

“Ama şarapla önceki günü hatırlamam.”

Kahkaha attı. (Yine, şaka yapmıyordum.) “Eğer fikrini değiştirirsen Iron Horse Spor Salonu’na gidiyorum.”

“Iron Horse mu?”

“72. Caddede. Oranın üyesiyim. Kullanabileceğin misafir geçişlerim var.”

Chase Parker’la yaşadığım tuhaf karşılaşmanın üzerinden bir aydan fazla zaman geçmişti, yine de aniden kendimi alkol ve spor karşılaştırması yaparken buldum çünkü herif Facebook fotoğrafında Iron Horse tişörtü giyiyordu.

“Aslında var ya, haklısın. Rahatlamama yardım etmesi için egzersiz yapmalıyım. Sonuçta işe yaramazsa, ondan sonra da sarhoş olabilirim.”

“İşte şimdi mantıklı konuşuyorsun.”

“Seninle orada buluşurum. Bir saat sonra uygun mu?”

“O zaman görüşürüz.”

Cidden kafamı kontrol ettirmeliydim. Saçlarımı kuruttum ve kısa süre önce çıkmaya başladığım harika bir adamla spor yapmak için en seksi spor kıyafetimi giydim, yine de çabalarımın hiçbiri onun için değildi. Onun yerine, üstünde spor salonunun adı yazan bir tişörte sahip olan bir adamı görme umudum vardı, benim bir sürtük olduğumu düşünen ve bolca meme dekoltesi veren, sütun gibi sarışınlarla çıkan bir adam. Benim gibi, bir elli beş boyunda, küçücük memeleri ve ufacık bir beli olmasına rağmen kayda değer kalçaları olanlarla değil.

Kondisyon bisikletinin tepesinde geçirdiğim kırk dakikadan sonra, içki ve egzersiz arasında yaptığım seçimden tamamen pişmandım. Bryant salonun diğer yanında ağırlık kaldırıyordu ve iyi kalpli bir adam beni birlikte spor yapmaya çağırdı diye mutlu

olmalıydım. Onun yerine nefes nefeseydim, hayal kırıklığına uğramıştım ve susamıştım. *İki şişe şarabı iyi ki soğutmuştum ha.*

Bryant işini tamamlayınca geldi ve yüzmek isteyip istemediğimi sordu. Yanımda mayo getirmemiştim ama havuz bölümünde ona eşlik edeceğimi söyledim. O üzerini değiştirip durulanırken, ben de biraz rahatlamak için yürüyüş bandında yürüdüm. Hızımın yavaş olması telefondaki e-postalarımı bakmama izin veriyordu. E-postalardan biri bana denizaşırı bir ülkede, Ortadoğu'da, mükemmel bir iş bulduklarını söyleyen ve şirketle video konferansı yapmak isteyip istemediğimi soran bir iş bulma şirketi idi. E-postanın komik olduğunu düşündüm çünkü çokça yanlış yazılmış kelime ve gramer hatası vardı.

Bryant üzerini değiştirdikten sonra birlikte havuza doğru yürüdük. O kapıyı açarken ona e-postayı okudum. "İş için istenilen özellikler arasomda ciddi ciddi 'ayık, akli başında olmalı ve fazla dramatik olmamalı' yazıyor. Yemen'de âdet öncesi sendromu falan mı var sence?" Yürürken telefonuma baktığım için doğruca birine çarptım.

"Üzgünüm, gittiğim yere bakmıyor..."

Donakaldım.

Chase'in karşımdaki görüntüsü neredeyse beni devirmeye yeterdi. Gizli gizli, onu görmeyi ummuştum ama gerçekten göreceğimi hiç düşünmüyordum. *İhtimali neydi ki?* Hayal görmediğimden emin olmak için ikinci defa baktım. Ama oydu, hem de ete kemiğe bürünmüş vaziyette. *Hem de ne et.* Orada düşük belli mayosu dışında üstsüz ve ıslak bir şekilde dururken dilimi resmen damağıma yapıştırmıştı. *Kelimenin gerçek anlamıyla.*

"Ch... Ch... Ch..." Kelimeyi ağzımdan çıkaramadım.

Elbette Chase ıskalamadı bile. Pis pis gülüp eğildi. "Çok tatlı tren taklidi yapıyorsun Buttercup."

Beni hatırlıyor.

Kendimi etkisinden kurtarmak için başımı iki yana salladım. Yararı yoktu. O çok uzundu ve ben çok kısaydım, vücuduna bakmaktan başka bir şansım yoktu. Karm kaslarından sular dam-

liyordu. Baklavalarının üzerinden akan damlaların hızlanıp ya-
laşmalarını büyülenmiş bir şekilde izliyordum. *Vay be.*

Boğazımı temizleyip en sonunda konuştum. "Chase."

O kadarını çıkardığım için kendimle feci gurur duyuyordum. Boynunun etrafında bir havlu asılıydı ve su damlayan saçını ku-
rulamak için kaldırıncı daha çok ten gösterdi. Göğsündeki kaslar
oyulmuş gibi kusursuzdu. Ve.... *ah, aman Tanrım... o şey... Hassiktir.*
Öyle. Meme uçları üşümüş ve büzüşmüştü, birinde... piercing vardı.

"Seni görmek güzel Reese. Birbirimizi on yıldır görmüyoruz
ve bir ayda ikinci defa karşılaşılıyor."

Sahte ortaokul yıllarımızdan bahsettiğini anlamak bir dakika-
mı aldı. Esprili hali beni bulanık halimden sıyırdı.

"Öyle. Şanslıyım ha?"

Bryant, "Seni tanıyorum," dedi.

Onun hemen yanımda durduğunu tamamen unutmuştum.
Siktir, bir anlığına dünyada başka birinin var olduğunu bile
unutmuştum. Kaşlarımı çattım. Bu ikisi birbirini gerçekten tanı-
yor muydu?

"Sen Reese'in kuzenisin. Manken olan."

Siktir! Siktir! Siktir! Bir deliğe sürünerek girip ölmek istedim.

Ancak Chase, (Chaseliğini) istifini bozmadı. Bana merakla
bakarken Bryant'la konuştu. "Bu doğru. Ben kuzen Chase. Bea
Teyze'nin en genç yeğeni. Peki sen kimsin?"

Bryant elini uzattı ve Chase karşılık verdi. "Bryant Chesney."
Sonra bana döndü. "Annenin adının Rosemarie olduğunu sanı-
yordum? Benim anneminkiyle aynı."

Chase hiç sorunsuzca araya girdi. "Öyle. Ama bazılarımız
ona Bea diyoruz. Lakap. Arılara alerjisi vardır. Bir keresinde bar-
beküde arı sokmuştu. Yüzü şişti ve ondan sonra çocuklar ona
Bea dediler."

Ciddiyim, adam profesyonel bir yalancı olmalı. Bu işte öyle iyiydi
ki, beni de kendisine benzetmeye başlıyor gibiydi.

Bryant bu mantıklı geliyormuş gibi onayladı. "Pekâlâ, seninle
tanışmak güzeldi. Ben birkaç tur atarken siz arayı kapatın bari."

Tam da Bryant uzaklaşmaya başladığı anda Chase onu durdurdu. "Benim Chase olduğumu nasıl bildin? Bea Teyze yine fotoğraflarımla hava mı atıyor?"

"Yok ya. Henüz ailesinden kimseyle tanışmadım. Fotoğrafını Reese'in dizüstü bilgisayarında gördüm."

"Benim fotoğrafımı mı?"

"Reese'in MacBook'unda arkaplan fotoğrafısın."

Bir dakika önce saklanmak için sürünmek istediğim deliği unuttun gitsin. Şimdi gözlerimi kapatıp zeminin beni yutması ve asla dışarı tükürmemesi için dua ediyordum. Ya da zamanı geri çevirmek için dünyayı tersine doğru döndürme gücüm olmasını diliyordum. Tamamen hareketsiz biçimde durdum ve gözlerim sımsıkı kapalı bir halde otuza kadar saydım. Zaman dolduğunda tek gözümü açtım ve Chase yok olmuş mu diye şöyle bir göz ucuyla baktım.

"Hâlâ buradayım." Pis pis güldü.

Yüzümü ellerimle kapadım. "Çok utanıyorum."

"Utanma. Kan bağıyla kuzen değiliz, o yüzden geceleri benim hayalimi kurman çok garip kaçmıyor."

"Geceleri senin hayalini kurduğum falan yok!"

"Yani o zaman sadece gündüz vakti bilgisayarındaki fotoğrafa bakarken mi hayalimi kuruyorsun?"

"Kazayla oldu. Amacım ekran fotoğrafım yapmak değildi."

Kollarını göğsünde bağladı. "Tamam. Bunu yedim kabul edelim."

"İyi, çünkü bu doğru."

"Ama nasıl oluyor da benim fotoğrafım senin bilgisayarında oluyor? Çifte randevumuzda fotoğraf çektiğini hatırlamıyorum."

Alayla güldüm. "Çifte randevu mu?"

"Lafı gelmişken, Oedipus'la ne oldu? Hemencecik vurdun mu tekme? Randevundan kurtulmaya çalışman yanlış olsa da, o herif hakkında yanılmadığını kabul etmeliyim. Ne sıkıcıydı o öyle."

“Öyleydi.”

“Peki birlikte takıldığın bu yeni budala kim?”

“Budala mı? Daha onu tanıyorsun bile.”

“Beni burada hatunuyla bırakıp gitti. Budala işte.”

“Kuzen olduğumuzu düşünüyor!”

“Sana söyledim, kan bağıımız yok.”

“Evet ama...” Kahkaha attım. “Tuhafsın, bunu biliyor musun?”

“Nasıl becerdiyse tamamen yabancı birinin fotoğrafını çeken ve erkek arkadaşının görebileceği şekilde bilgisayarına kaydeden bir kadından daha tuhaf değilim.”

“O benim erkek arkadaşım değil.” Bunu neden söylediğimi hiç bilmiyordum. Aslında biraz doğru biraz yanlış sayılırdı. “Yani, iki defa çıktık.”

“Ah... yani daha onunla yatmadın.”

Yatmamıştım ama o bunu nasıl bilecekti ki? “Sana bunu söyleten ne?”

“Çünkü ilk ya da ikinci randevuda erkeklerle yatan tarzda bir kıza benzemiyorsun.”

“Bunu nasıl bileceksin?”

“Biliyorum işte.”

“İlk randevuda adamla yatan tarzda kız tam olarak nasıl oluyor?”

“İşaretler verir. Belli bir şekilde giyinir, vücut temasında bulunur. Bilirsin işte. Bildiğini biliyorum.”

“Bridget gibi mi?” Gecenin sonunda onu mıncıklayan kadın.

Hiçbir şey söylemedi.

Bridget’la ilgili söylediğim şeyi kabul etmemesi ya da randevularından sonra olduğuna şüphelendiğim şeyi onaylamamış olması garip bir şekilde centilmence geldi.

Onun yerine, “Peki fotoğrafımı nasıl aldın?” diye sordu.

Gerçeği söyledim. Şey, hemen hemen. “Restorandaki o geceden sonra Facebook’ta seni arattım. Beni kurtardığın ve geceyi eğlenceli hale getirdiğin için teşekkür etmek istedim.”

“Bana mesaj mı yolladın?”

“Hayır. Yollamadım. Seni takip etmek... sapıkmışım gibi hissettirdi, o yüzden fikrimi değiştirdim.”

“Ve fotoğrafımı o kadar beğendin ki kaydettin?”

“Sana o mesajı yollama konusunda fikrimi değiştiririm diye sayfayı kaydetmek istedim ve onun yerine fotoğrafı kaydettim.” Yavaş yavaş kızardığımı hissettim. Hep berbat bir yalancı olmuştum. Annem, gözlerimin bir kitaptan daha kolay okunduğunu söylerdi.

Şaşırtıcı şekilde, Chase başını sallayarak onayladı. Beni böyle kolayca rahat bırakmasını hiç beklememiştim. “Bu her zaman geldiğin spor salonun mu? Daha önce seni burada hiç görmedim.”

“Hayır. Bryant’ın. Beni davet etti. Kötü bir gün geçirdim ve şarap içerek stresimi atmak istedim. Ama onun yerine acısını spordan çıkarmamı tavsiye etti.”

“Dedim ya. Budala işte. Brandon’ın yerinde olsaydım stresi kesinlikle o şekilde atmanı tavsiye etmezdim.”

“Bryant.”

“Neyse işte.”

“Peki sen ne *tavsiye ederdin*?”

“Hiçbir şey.” Konuyu değiştirdi. “Niye günün o kadar kötüydü bu arada?”

“İki iş görüşmem vardı. Birini daha ofise girmeden mahvettim, ikincisi de binalarına vardığımda beni başından savdı.”

“İşsiz misin?”

“Henüz değilim. Önümüzdeki cuma öyle olacağım. Herhalde başka bir iş bulmadan istifamı vermek bu ekonomide yapabileceğim en akıllıca hareket değildi.”

“Ne iş yapıyorsun?”

“Pazarlama. Fresh Look Kozmetik’in pazarlama müdürüyüm.”

“Dünya küçük. Fresh Look’un kurucusu Scott Eikman’ı tanırım. Bazen golf oynarız.”

“Küçük şehrimizde sekiz buçuk milyon insan var ve benim sahte ortaokul sevgilim, artı kan bağı olmayan kuzenim şirketimin başkanıyla golf mü oynuyor? Bu saçmalık.”

Chase kahkaha attı. “Önümüzdeki yıl Scott emekli oluyor değil mi?”

“Evet. Florida’ya taşınacak falan filan. Başkanlık büyük ihtimalle iki oğlundan birine geçecek.” *Iyk. Derek.* Keşke Florida’ya taşman o olsaydı. Ya da Sibiryaya da olurdu.

Chase’le birbirimize çarptığımızdan beri havuzun kapısının önünde duruyorduk. Bir adam cama vurarak bir Dr. Pepper’ı göstererek havada salladı.

Chase cevap olarak iki parmağını kaldırdı, sonra açıkladı. “Bahse girdik. Havuzda kışını eline verdim resmen. O da ödülüm.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Dr. Pepper mı?”

“Güzel içecektir. Dalga geçme yoksa bir sonraki aile barbeküsüne getirmem.”

Bir dakika sonra arkadaşı yine vurdu. Bu defa, “*hadisene ar-tık!*” der gibi elini salladı.

Chase başını salladı. “Gitmem lazım. Yarım saat içinde akşam yemeğine çıkacağız, duş almam gerekiyor.”

Hüsranımı gizlemeye çalıştım. “Pekâlâ, sana rastlamak güzeldi kuzen.”

Bir anlığına gözlerime kenetlendi. Restorandaki o gecenin sonunda olduğu gibi, Chase bir şey söylemek istiyormuş gibi göründü. Ama onun yerine omzunun üzerinden Bryant’ın yüzdüğü yere doğru baktı ve sonra beni çekip sarıldı, atkuyruğumu yumruğunun etrafına doladı ve ona bakmam için başımı geriye doğru çekti.

Gözleri dudaklarımda oyalandıktan sonra alnımı öptü. “Sonra görüşürüz kuzen.”

Soyunma odasına doğru birkaç adım attıktan sonra durup döndü. “Bu işlerin piri olan iş avcısı bir arkadaşım var. Seni onunla tanıştırayım mı? Belki bir şeyler bulmana yardım edebilir.”

“Tabii bunu çok isterim. Kendi başıma pek şansım yok. Teşekkürler.”

Ona cep telefonumu verdim, alıp kendi numarasını kaydettikten sonra kendi telefonuna bir mesaj yolladı. Böylece birbirimizin numarasını almış olduk. Sonra gidiverdi. Anında özlem hissettim. Bu kocaman şehirde ona ikinci kez rastlama ihtimalim, herhalde yıldırım çarpması gibi bir şeydi.

Yıldırımın bazen aynı yere iki defa düştüğünü öğrenmem bir hafta bile sürmeyecekti.

3

Chase Yedi yıl önce

Bir şişe su içerken Peyton'ın devasa boyutlardaki yüzüne baktım. Yeni ofisimin köşesindeki tuğla binanın sekiz katlık yan yüzeyini kaplayan bir reklam afişiydi.

Gerçek boyutlardaki Peyton, "Aylaklık etmeyi kes de işinin başına dön," diyerek odama girdi, gitar kutusunu kanepeye bıraktı ve pencerenin yanında durduğum yere geldi. "Şu şeyin o kadar büyük olmasına inanamıyorum. Bana bir tane billboard reklamı olacak dedin. Bu koca bir bina. Ön dışındaki ufacak kırık artık resmen bir metre genişliğinde."

"O kırığı seviyorum."

"Ben nefret ediyorum. Dün konuştuğum yönetmen onu düzelttirmem ve dört buçuk kilo vermem gerektiğini söyledi." Elini ağzına doğru kaldırdı. "Dolgu ya da kaplama falan yaptırmam gerekiyor."

"Hiçbir haltı düzeltmen gerekmiyor, o ağzının tadını bilmeyen bir moron."

İç geçirdi. "Rolü alamadım."

“Gördün mü? Sana söyledim. Ağzının tadını bilmiyorum.”

“Seninle seviştiğim için taraf tutuyorsun.”

“Hayır.” Onu kendime doğru çektim. “Benimle seviştiğin için geçen hafta sikik bir operaya katlandım. Sana iyi bir müzisyen olduğunu söylüyorum çünkü üniversiteden beri çaldığın her gösteriye geldim. Hatta orkestranın arasında gizlendiğinde bile. Ve oyunculuğa başladığından beri bütün Broadway dışı gösterilerini izledim.”

“Broadway dışının dışı gösterileri.”

“Broadway dışı, Broadway’de olmayan bütün oyunları kapsamıyor mu?”

“Hayır. Broadway dışı, beş yüz kişiden az seyircinin olduğu, Manhattan’daki küçük oyunlar. Broadway dışının dışı ise, Village’teki kafede oynadığım gibi oluyor.”

“Onda gerçekten iyiydin.”

Peyton bana şüpheci bir bakış attı. “Neyi oynadım?”

“Seksi kız rolünü.”

“Tüberkülozdan ölen anneyi oynadım. Senin de burnun çapraz bulmacaya gömülmüş vaziyetteydi.”

Ah. *Şu oyun.* “Bazılarını kaçırmış olabilirim. Hakkımı ver ama *aptalca* bulmacaları yeni bulmuştum. Hadi ama... kuru ve sert olarak girip ıslak ve yumuşak olarak çıkan beş harfli şey nedir diyordu. *Sik, çük, malafat* gibi kelimelerin harflerini saymakla meşguldüm, sonra anladım ki cevap “sakız”mış.”

“Sapığın tekisin.”

Aceleyle bir öpücük kondurdum. “Akşam yemeğine nereye gidiyoruz Kırık Diş?”

Ağzını kapadı ama gülümsedi. “Bana öyle deme. Tayland yemeği olabilir. Geçen ay Chelsea’yle gittiğimiz şu küçük yere ne dersin?”

“Kulağa güzel geliyor.” Işıkları kapatırken yeni reklam tabe-
lama son bir defa baktım ve ofisimin kapısını kapadım.

Dışarı çıkınca en yakın metro istasyonuna gitmek için sola döndüm ama Peyton sağa döndü.

“Her zamanki metro yerine Broadway üzerinden gidene yakalayabilir miyiz?” diye sordu. “Little East’e uğramak istiyorum.”

“Tabii.” Biz üniversitedeyken, Peyton aşevleri ve sığınaklarda gönüllü olarak çalışmaya başlamıştı. İnsanlara yardım etme konusunda tutkulu olmasına bayılıyordum. Ama bu yerde sert, geçici tipler vardı. Haftada birkaç defa kavga çıkması sıradan bir şeydi. Konuyu onun güvenliğine getirmeye çalıştım. Ne yazık ki, gönüllü olduğu bölgelerde diretiyordu.

Peyton beş ya da altı yaşlarındayken ezik babası çıkıp gitmiş, karısını, Peyton’ı ve diğer iki çocuğunu geride bırakmış. Annesi zaten iki maaşla parayı ucu ucuna denk getirirken tek maaş olunca, yemek ile kira arasında bir seçim yapmak zorunda kalmış. Kirayı seçmiş, yani işler düzeline kadar birkaç yıl boyunca yerel aşevlerinin devamlı ziyaretçisi olmuşlar.

Oraya vardığımızda buranın devamlı ziyaretçilerinden biri kapının önündeydi.

Peyton, “Selam Eddie,” dedi.

Adamla önceden tanışmıştım. Muhtemelen kırk yaşlarındaydı ama sokaklar yaşma yaş katmıştı. Konuşurken duraklayarak konuşuyordu ama zararsız görünüyordu. Peyton’ın onunla özel bir bağı vardı; adam onunla konuştuğu kadar kimseyle konuşmuyordu.

“Başına ne oldu?” Eğildim, ihtiyaç duyduğu mesafeyi aşmak için dikkat ettim. Şakağının kenarında geniş bir yarık vardı.

Peyton, “O nasıl oldu Eddie?” diye sordu.

Adam omzunu silkti. “Çocuklar.”

Son zamanlarda gençlerin evsizleri hırpalaması gibi durumlar artmıştı. Eddie sığınma evlerinde uyumaktan hoşlanmıyordu. O yerler her zaman tam kapasiteyle dolu oluyordu ve Eddie’nin insanlara yaklaşma konusunda sorunları vardı.

“41. Cadde’de yeni bir sığınma evi açıldı,” dedim. “Geçen gün yanından geçtim. Yeni olduğu için fazla kalabalık değildir, hava da ılık.”

“Evet.” Bana birden fazla kelimeyle cevap vermezdi hiç.

“Bence polise gitmelisin Eddie,” dedi Peyton.

Bu yerlerde geçirdiği onca zamana rağmen hâlâ anlamıyordu. Evsizler polise gitmezdi. Polislerin geldiğini görünce aksi yöne giderlerdi.

Eddie başını şiddetle iki yana salladı ve bacaklarını göğsüne doğru çekti.

“Yaran ciddi görünüyor. Muhtemelen dikiş atılması lazım. Bunu bu sığınma evine gelen çocuklar mı yapıyor?” diye sordu.

Eddie yine başını iki yana salladı.

Birkaç dakika sonra Peyton’ı, zavallı adamı yalnız bırakmaya ve gelme sebebimizi yapması için içeri girmeye ikna ettim. İçeri girdiğimizde sığınma evinin müdürü Nelson akşam yemeği servisini topluyordu.

Peyton anında onu sorgulamaya başladı. “Eddie’nin başına ne olduğunu biliyor musunuz?”

Adam masayı silmeyi bıraktı. “Hayır. Ona sordum. Her zamanki cevabı aldım; hiçbir şey. *Lütfen ve teşekkürler* dışında bir şey söylediği tek insan sensin.”

“Gece nerede uyuduğunu biliyor musun?”

Başını iki yana salladı. “Üzgünüm. Şehirde kırktan fazla evsiz topluluğu var ve kendi başına bir köprü altında kalanları saymıyorum bile. Herhangi bir yerde olabilirler.”

Peyton kaşlarını çattı. “Tamam.”

“Kolay olmadığını biliyorum. Ama yardımımızı kabul etmeyenlere yardım edemeyiz. Burada her zaman hoş karşılanacağını biliyor.”

“Biliyorum.” Peyton arkadaki depoyu işaret etti. “Envanter listesini almayı unuttum. Yarın bir oyuncu seçmelerine gideceğim, o yüzden evden internet üzerinden yapacağım.”

Peyton gidince etrafıma bakımdım. Kısa süre önce boyanmıştı ve her gönüllü kendi motivasyon alıntısının posterini çerçevele-tip bağışlamıştı. Kafeteryanın uzun duvarı boyunca uzanan bir düzine siyah çerçeve vardı. İlkinde, *En karanlık gecenin sonunda bile güneş yeniden doğar*, yazıyordu.

Peyton bir dosyayla dönünce, "Bu seninki mi?" diye sordum.

"Hayır." Dudaklarıma çabucak bir öpücük kondurdu. "Hepsini başka zaman okursun, benim getirdiğimi bulursan sana bir ödül vereceğim. Ama Eddie'yi gitmeden yakalamak istiyorum." Elimden tutup çekti. "Hadi gidelim."

Eddie artık dışarıda oturmuyordu ama görmesi kolay bir yerdedi. Blokta yolu yarılamıştı, sallana sallana yürüyordu. Sağ tarafıyla topallıyordu ve sol omzunda bir çöp poşeti vardı.

Peyton onu köşeyi dönmeden hemen önce gördü. "Hadi onu takip edelim. Nereye gittiğine bakalım."

"Kesinlikle olmaz."

"Niye olmasın?"

"Çünkü tehlikeli ve mahremiyetini ihlal etmek bu. Evsiz bir adamı takip etmeyeceğiz."

"Ama gece nerede uyuduğunu öğrenirsek, belki polis yardım eder."

"Hayır."

"Lütfen..."

"Hayır."

Bu kadar çabuk pes etmeyeceğini bilmem gerekirdi.

4

Reese

Bu sabah erkenden cep telefonum çaldı ve aniden fazlasıyla heveslendiğim, beklenmedik bir öğle yemeği randevum oldu. Chase iş avcısı bir arkadaşından bahsetmişti ama Samantha denilen o kadının *Parker Endüstrileri* için çalıştığını söylemeyi unutmuştu. Yani Chase'i kendi sahip olduğu şirket için. Teklif anında ilgimi çekti ama kadın bir restoranda buluşmamızı önerince hayal kırıklığına uğramadım desem yalan olurdu. Yakında eski ofisim olacak Fresh Look'tan metroyla birkaç durak ötedeki bir yer olduğu için gitmesi kolay bir yer olsa da, Chase'le ofisinde karşılaşma şansımız olmayacaktı.

Ama öğle yemeği oldukça aydınlatıcı oldu. İki saati bir restoranda geçirmiştik, şimdiyse parkta uzun bir yürüyüşe çıkmıştık. Geçmişim ve bir çalışan olarak ne beklediğimi konuştuk, sohbet Parker şirketine döndü.

"Yani Chase ürünleri bizzat kendisi mi icat ediyor?" diye sordum. Belki de adama Facebook'tan salya akıtacağıma Google'dan göz atmalıydım.

"Eskiden yapardı ancak artık büyük bir araştırma ve geliştirme ekibi var. Ama üzerinde çalıştıkları fikirlerin çoğu ona ait. İster inan ister inanma, o güzel herif tanıştığım en akıllı adam."

"İcat ettiği ilk ürün neydi?"

"Şımartılan Amcık."

Olduğum yerde duruverdim. "Ne?"

Samantha kahkaha attı. "Artık elli ülkede lisansı bulunan Kutsal Ağda. Ama üniversitedeyken adı Şımartılan Amcık'tı."

"Kutsal Ağda'yı o mu icat etti? O şeyin harika olduğunu duymuştum."

"Öyle tabii. Üniversitedeyken birkaç kas manyağıyla birlikte yurttan yaşadı. Bazıları spor yapma konusunda deli gibiydi. Chase ikinci sınıftayken, içlerinden birkaçı yerel vücut geliştirme yarışmalarına katılmaya başlamıştı. Vücutlarına ağda yapmak zorunda kalmışlardı ve o dev gibi sert adamlar ağda yapmak acı-tıyor diye ciyaklıyorlardı. Chase üniversitenin kimya laboratuvarında yarı zamanlı olarak çalışıyordu ve ağdaya uyuşturan bir maddeyi nasıl ekleyeceğini çözdü. Böylece sıcak ağdayı insanların göğsüne ve sırtına sürdü, birkaç saniye sonra çekildiğinde hiçbir şey hissetmediler."

"Ve kadınların sürekli kullandığı bir şeye mi dönüştü?"

"Epey zaman aldı. Brown'daki ateşli bir çocuğun acısız ağda yapabildiği dedikodusu yayıldı ve en sonunda Şımartılan Amcık'a dönüştü. Kız yurduna giderek tek bir öğlende bin dolar kazanıyordu ve hazır oradayken en güzel kızla da yatıyordu. İnanılmazdı." Samantha kahkaha attı. "Her zaman göze hoş görünürdü ve zeki olduğu için biraz küstahtı. Kadınlar bu kombinyona bayılır."

Bayıldığımız kesin. "Bu harika. Sonraki seviyeye nasıl geldi?"

"Üçüncü yılında, Canning & Canning'in vârisi Dakota Canning'e ağda tedarik ediyor ve ne yapıyorsa yapıyordu işte."

"Fortune'un en zengin yüz ilaç şirketi listesindeki mi?"

"Aynen o. Sanırım Dakota babasına ağdadan bahsetmiş ve oradan sonra işler gelişti. Altı aylık bir lisans anlaşmasıyla pa-

ketlenip satıldı. Chase, Brown'dan mezun olduğunda ilk milyonnunu kazanmıştı bile."

"Bu cidden inanılmaz."

"Aynen öyle. Artık vajinaların Zuckerberg' i gibi. Kimyasal olarak geliştirdiği bir düzine ürün var. Çoğu sağlık ve güzellik alanında ama ayrıca deriyi yenileyen ve acıyı azaltan bir yanık kremi icat etti. Günde sadece bir defa sürmek yeterli. Çoğu yanık kremi birden fazla kez sürmek gerekir ve ciddi bir yanıktan sonra deriye dokunmak hem acı verici olur hem de enfeksiyon riskini artırır."

"İnanılmaz."

"Öyle. Ona böyle söylediğimi söyleme." Yumuşak bir ifadeyle gülümsedi. "Peki siz ikiniz nasıl tanıştınız? Bir çifte randevudan bahsetti ama detaylara girmede. O adamdan kişisel bir şeyler almak Fort Knox'a girmek gibi. Ve birbirimizi ortaokuldan beri tanıyoruz."

"Aslında gerçekten acayip bir hikâyeye. Kötü bir randevum vardı ve restoranın tuvaletinin dışında durmuş arkadaşşıma beni aramasını, acil bir durum uydurmasını söyleyen bir mesaj bırakıyordum. Chase bana kulak misafiri oldu ve resmen kabalık ettiğimi söyledi. Çıktığım adamın yanına geri döndüğümde, kendi partneriyle birlikte gelip bize katıldı."

"Senin birlikte geldiğin adamı tanıyor muydu?"

"Hayır. Eski arkadaşımız gibi davrandı ve bize katıldı. Sahte çocukluğumuzla ilgili abartılı hikâyeler anlattı. Bazıları o kadar detaylı ve gerçekçiydi ki, ben de gerçekten doğru olduklarını hissetmeye başladım."

"Uydurma hikâyeler tam Chaselik bir durum. Lisedeyken, bir keresinde arkadaşım Peyton için yaratıcı yazarlık dersinin ödevini yapmıştı. Ona İngilizce dersinden hemen önce vermişti, o yüzden kızın önceden okuyacak vakti yoktu. Ertesi gün danışman öğretmenimiz onu yanına çağırmıştı çünkü İngilizce öğretmenimiz Peyton'ın durumundan endişelenmiş. Chase, bir keresinde kamp gezisindeyken vahşi bir yaban domuzu saldırısına

uğradıklarını ama ailesinin onunla boğuşamayacak kadar sarhoş olduğunu anlatan delice bir şey yazmıştı. Acil servise yapılan yolculuğu ve atılan dikişleri öyle detaylandırmış ki, uydurma olamayacak kadar gerçekçi görünüyordu.”

“Evet! Bana da tam olarak öyle yaptı. Sekizinci sınıftayken yaşadığımız ilk öpüşmemizle ve tam ortasında burnumun kanamasıyla ilgili delice bir şey anlattı. O kadar zorlamaydı ki, inanılırdı.”

Başını iki yana sallarken kahkaha attı. “Deha ile delilik arasında ince bir çizgi var.”

Parktan çıkacağımız sokağa vardığımızda Samantha elini uzattı. “Seninle tanışmak gerçekten güzeldi Reese. Söylemem gerek, dün gece Chase beni evden arayıp bir şeyler bulmana yardım etmemi istediğinde meraklandım. Genellikle kişisel hayatı ile iş hayatını birbirine karıştırmaz. Ama neden senden bu kadar etkilendiğini artık anlıyorum. Ayakların yere basıyor, akıllısın, ince zekânı gösterecek şekilde eğlencelisin... Aslında Chase’e çok benziyorsun.”

“Ah... biz öyle değiliz... Konuşulacak kişisel bir ilişkimiz yok. Sadece garip bir çifte randevuydu ve sonra dün spor salonunda birbirimize rastladık.”

Beni şüpheyle süzdü. “Tamam, onun üzerinde iyi bir etki bırakmışsın diyelim o zaman. Normalde bana dışarıdan iş vermez.”

Kaşlarım çatıldı. “Sana dışarıdan iş vermez derken?”

“Sektörde adam bulmayı üç yıl önce bıraktım. Artık sadece Parker Endüstrileri için çalışıyorum.”

“Ah! Ben de düşünmüştüm ki... Chase bu işlerin piri olan bir iş avcısını tanıdığını söyleyince... Senin kurumsal bir yere bağlı olacağını varsaymıştım, özellikle onun şirketinde olduğunu değil.”

“Eskiden yaptığım iş oydu. Ama bizi bir araya getirdiği için memnunum. Parker Endüstrileri sayesinde kadın ürünleri endüstrisinden bir sürü tanıdığım var. Kimlerin işe alacağını öğrenmek için algılarımı açık tutacağım. Aslında ürün marka müdürü arayan birini tanıyor olabilirim. Şu anda ayrıldığı pozisyondan daha

düşük bir pozisyon ama birkaç üründeki iğneden ipliğe bütün reklam ve pazarlama sana ait olacak, yani kampanyayı tamamıyla yeniden markalaştıracaksın. Gerçi, mümkün olan en kısa sürede başlayacak birini arıyorlar. Bu ilgileneneğin bir şey olur mu?"

"Fresh Look'taki son günüm önümüzdeki cuma günü olacak ve henüz ayarladığım bir şey yok. Boş boş oturmaktan hoşlanan bir insan değilim, yani böyle bir şeyle kesinlikle ilgilenirim."

"Harika. Bana bir ya da iki gün ver, neler yapabileceğime bir bakayım."

• • •

Bu akşam Bryant'la üçüncü randevumuzdu. Spor salonundaki o öğleni sayarsanız dört. Ev yemeği yemek ve film izlemek için beni evine davet etmişti ve bu mahremiyetin aramızdaki şeyi fizikselleştirmesi kuvvetle muhtemeldi. Biraz ateşli öpüşmeler yaşamıştık ama şu âna kadar olanlar o kadardı.

Duştayken, onunla seks yapmaya hazır olup olmadığını düşündüm. Aşırı iffetli de değildim, bir erkeğin beni yatağına alması için belli engellerden atlaması da gerekmiyordu. İlk buluşmada seksle sonuçlanan randevularım olmuştu ve oraya kadar gitmeyen dört aylık ilişkilerim de vardı. Benim için, doğru hissettirmesiyle alakalı bir şeydi. Bacaklarımı tıraş ederken Bryant hakkında nasıl hissettiğimi iyice düşünmeye çalıştım. İyi bir adamdı. Çocuğu ya da eskilerden kalma yükü olmayan otuz bir yaşında, yakışıklı, fon yöneticisi olarak sağlam bir işi olan ve ilgi göstermekten korkmayan bir adamdı. Yine de, jileti baldırından yukarı doğru çıkarırken kendimi tamamen başka birini düşünürken buldum. *Chase Parker*.

Bugünkü öğle yemeğinde Samantha'yla konuştuğumuz hikâyeler yüzünden olduğunu kendime anlatmaya çalıştım. Ağda buluşu... Ben de bacaklarımı tıraş ediyordum. İşte bu yüzden duştayken onu düşünüyordum. Göğsümü yıkarken onun meme ucundaki küçük halkayı düşündüm. Göğsümü yıkarken elim normalden biraz daha fazla oyalanmış olabilirdi. *Sonuçta*

yıkanmaları gerekiyor. Ve gözlerimi kapadığımda Chase'i düşünmemin tek sebebi, o küçük halkayı dişlerimin arasına kıştırıp çeksem yüzünün alacağı ifadeyi merak etmemdi. Elimini başka yerlerde oyalanmasına izin vermedim ama kolay iş değildi. Akımda başka birisi olması gerekirken Chase vardı.

Bryant'ın evine giderken durup sevdiğini bildiğim bir şişe şarap aldım. Kapıyı açtığımda çok tatlıydı. "Harika görünüyorsun," dedikten sonra bana güzel bir hoş geldin öpücüğü verdi.

Mutfaktan bir ses gelince onu takip etmemi söyledi. Yürürken dairesine göz attım. Temiz ve moderndi, hatta duvarlarda birkaç tablo vardı. Önceki erkek arkadaşlarımdan çoğunun dekorasyondan anladığı altmış inçlik televizyon asmaktan ibaretti. *Gelişme var.*

Bryant bir tencerenin kapağını kaldırıp kenara koydu. Bir paket rigatoni makarnayı açarken gülümsedi. "İki yemek yaptım: Votkallı rigatoni ve tavuk parmesan. İlk buluşmamızda primavera yemiştin, o yüzden rigatoninin en güvenli seçenek olduğunu düşündüm."

Ne yediğimi hatırlaması ne kadar da düşünceliydi. "Yardım edebilir miyim?"

"Şuradan iki bardak alabilirsin." Başıyla sol tarafındaki dolabı işaret etti, kaynayan suya makarnayı döktü. "Buzdolabında açtığım bir şişe şarap var. Ben makarnayı hallederim. Sen de şarap doldurabilirsin."

Bardakları doldurduğumu izledi. "Ne?"

"Bir şey söylemek istiyorum ama biraz sapıgımsı gelebilir."

"Tamam, artık söylemek zorundasın." Şarabımı yudumladım ve ona bardağını uzattım.

"Pekâlâ. Bugün duştayken seni düşünmeden duramadım. Ne kadar muhteşem olduğunu."

Bu kendimi iyi hissettirmeliydi ama onun yerine kendimi tam anlamıyla bok gibi hissettirdi. Çıktığım harika bir adam beni düşünürken... ben kendimi başka bir adamın düşüncelerine kaptırılmışım.

Zorla zayıf bir gülümsemeye gülümsedim. "Bu çok tatlı. Teşekkürler."

Bana doğru yaklaşıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına attı. "Ciddiyim. Senden hoşlanıyorum. Akıllısın, güzelsin ve azimli-sin. Erken olduğunu biliyorum ama aramızdaki bu şeyin gerçekten güzel bir şey olduğunu hissediyorum. Sağlam bir şey."

Yutkundum. Ben de ondan gerçekten hoşlanıyordum. Ama bir şey beni tamamen atılmaktan alıkoyuyordu. Söylediği şeyler, her yirmi sekiz yaşındaki kadının harika bir adamdan duymak istediği sözlerdi. Yine de... daha oraya varmamıştım.

Duygularımı yüzümden okudu.

Geri çekilirken, "Seni ürkütüyorum, değil mi?" dedi.

Kötü hissetmesine sebep olduğum için kendimden nefret ettim çünkü ondan gerçekten hoşlanıyordum. "Hayır... hiç de değil. Ben de senden hoşlanıyorum. Sadece... sadece başta biraz ağırdan almamız gerektiğini düşünüyorum. İlişki konusunda şansım pek dönmedi ve sanırım biraz ürkek olmaya meyilliyim."

Başımı salladı. Ve gülümsese bile, cevabımla hayal kırıklığına uğradığını görebiliyordum. Lanet olsun, *ben* bile cevabımdan hayal kırıklığına uğramıştım. Kendimi onun için deli olmaya ikna etmeye çalışıyordum.

Fakat eksik olan da oydu zaten, hissetmem gereken o delice his. Bu erken aşamada, o sözleri söylediğinde ya da bana kapıyı açarken baktığı gibi baktığında kelebeklerin karnımda renkli kanatlarını çırpması gerekiyordu. Denemeye devam etmeye kararlıydım. Buna değer gibi görünüyordu.

Bryant işleri ağırdan almamızı kabul etse bile, gecenin kalanında bir ağırlık vardı. Yine de işler o noktaya gelirse onunla yatıp yatmayacağıma karar vermek zorunda olmadığım için rahatlamıştım. Çünkü henüz hazır olmadığımı fark etmiştim. Gece erken bir saatte sona erdiğinde, hiç hazır olabilecek miyim diye merak ettim.

5

Reese

“Cidden taksi tutmaya başlamam gerekiyor,” diye homurdandım. Metro basamaklarından aceleyle çıktım ve bindiğim metro yirmi dakika boyunca takılıp kalmasaydı çoktan varmış olmam gereken binanın olduğu sokağa doğru yöneldim. Görüşmem on birdeydi ve saat çoktan on bire bir vardı. Belki de bu sabah kıyafetlerimi *sekiz defa* değiştirmemin de dakikliğime yardımcı olmamıştı.

Maxim binası modern, tamamen camdan bir dış cepheye sahip, elli kattan yüksek bir binaydı. İçerideki lobi devasa ve şıktı. Kat rehberinin nerede olduğunu bulmak bile bir dakikamı aldı, her şey gümüş rengi ve parlaktı. En sonunda bulup Parker Endüstrileri’ni aradım ve yerini bulmak için parmağımı camın üzerinde gezdirdim. *Otuz üçüncü kat.*

Asansöre doğru koşarken birinin kapısının kapanmak üzere olduğunu gördüm, o yüzden durdurmak için ayağımı sokuverdim. İşe yaradı ama o sürede başparmağımı da alıp götürüyordu.

“Siktir. Of of.” Kapı açıldı ve sekerek içeri girdim, farkına varmadan ayakkabımın ince topuğunu kapının arasındaki ufak boş-

luğa soktum. Topuğum takıldığı için bedenim harekete devam etti ancak ayağım gelmedi ve sendeleyip öne doğru yıkıldım. Bir kol beni yakalayarak suratımın üstüne kapaklanmamı engelledi.

“Kahretsin,” diye sövdüm, ayakkabımın ayağımdan tamamen çıktığını ve asansörün arasına sıkıştığını fark ettim.

“Ben de seni gördüğüme sevindim Reese.”

Beni düşmekten kimin kurtardığını ilk defa fark ederek başımı havaya kaldırdım. “Benimle dalga geçiyor olmalısın. Bir insan başkasının gözünde kaç defa kötü etki bırakabilir?”

Chase beni sabitledikten sonra dizlerinin üzerine eğildi ve ayağımdan çıkan ayakkabıyı asansörden kurtardı. Bacağıma hafifçe vurarak ayağımı kaldırmamı işaret etti ve sonra ayakkabımı ayağıma giydirdi.

“Kesinlikle kötü etki falan yok,” derken, dizlerinin üzerinde gerekenden daha uzun süre kaldı. “Harika bacakların var.”

“Teşekkürler... yani ayakkabımı kurtardığın için.”

Doğrulurken kaşları havaya kalktı. “Seksi bacaklarına iltifat ettiğim için teşekkür etmiyorsun yani?”

Kızardığımı hissettim ve Chase dikkatini tuşlara verince rahatladım. “Hangi kat?”

“Aa... otuz üçüncü?” Şirketi bir kattan fazla mı ki?

“Parker Endüstrileri’ne mi gidiyorsun? Sam’le burada mı buluşacaksın?”

“Evet. Ve Josh Lange’le.”

“Josh?”

“Evet. Görüşmem gereken kişi o, değil mi? Pazarlama bölümünün müdür yardımcısı?”

“Doğru. Evet. John pazarlamanın müdür yardımcısı,” diye onayladı ama Chase’in bugün görüşmeye geldiğimi bilmediğine dair bir hisse kapıldım.

Rahatsız bir sessizlik içinde yukarı çıktık. Kapılar kayarak açılınca önce benim çıkmam için elini uzattı ve Parker Endüstrileri’nin cam kapılarına doğru birlikte yürüdük.

Resepsiyon masası boştu.

"Sen neden oturmuyorsun? Burada olduğunu haber verdim," dedi.

"Teşekkürler."

O içeri girdikten bir ya da iki dakika sonra resepsiyonist masasına geri döndü. "Merhaba. Üzgünüm, fotokopi çektirmem gerekti. Umarım çok bekletmemişimdir."

"Hiç de değil. Aslında Chase'le birlikte geldim, Samantha Richmond ve Josh Lange'e burada olduğumu haber verecekti."

"Siz Reese Annesley olmalısınız. Sam, geldiğinde sizi konferans odasına götürmemi istemişti." Beni yanına çağırdı. "Hadi, size yolu göstereyim."

Konferans odasında uzun, maun rengi bir masa ile etrafında bir düzine sandalye vardı. Koridora bakan duvarlar fanus gibi candandı ama üzerindeki jaluziler kısmen kapalıydı. İçeri girdiğimde rujumu çıkardım ve dudaklarıma bir kat daha MAC Rebel marka rujumdan sürdüm. Bitirdiğimde camın diğer tarafından Chase'in sesinin geldiğini duydum.

"Reese'i işe almanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Bütün neşem kaçtı. Beni görmediği gayet açıktı.

Cevap veren sesin Samantha'ya ait olduğunu fark ettim. "Niye? Onun mükemmel olabileceği açık bir pozisyonumuz var."

"İyi bir seçim olmaz."

"Bu saçmalık."

"Bana zorluk çıkarma Sam. Onu işe alma işte."

Sam'i göremiyordum ama kollarını göğsünde birleştirdiğini gözümde canlandırdım. "Bana bir sebep ver."

"Çünkü ben öyle diyorum."

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Aynen öyle. Hayır. Kadını sırf güzel olduğu ve sen de ona ilgi duyuyorsun diye cezalandırıyorsun. Bu birisini yaşlı olduğu ya da farklı bir ten rengine sahip olduğu için cezalandırmak gibi yanlış bir şey."

"Tamamen konudan sapıyorsun."

"Tamam. O zaman onu işe almamam için iyi bir sebep ver bana. İş için kusursuz ve hemen başlayabilir. Dimitria yakında doğum iznine çıkacak, zamanlama daha iyi olamazdı. Pazarlama bölümünün çalışanları zaten yetersiz ve Josh da marka ekibine birisini almayı planlıyordu. Reese, Dimitria'nın projelerinden bazılarını alabilir ve Dimitria dönünce de Reese yeni projelere başlar."

"Her neyse. Canın ne istiyorsa onu yap Sam."

Sam'in sesi daha uzaktan geldi. "Öyle yapmayı planlıyordum." Uzaklaşmaya başlamış olmalıydı.

Gözlerimi kapadım. İstenmediğim bir yerde çalışmayı kesinlikle istemiyordum. Ama gitmeden önce beni düşündüğü için Samantha'ya teşekkür etmem gerekiyordu. Görüşmeyle insanların vaktini harcamanın zaman kaybı olacağına karar vererek doğruldum ve resepsiyon bölümüne yürümeye başladım. Resepsiyoniste Samantha'yı aratabilirdim. Tabii tam da ben konferans odasından çıktığımda Chase koridordan aşağı geliyordu. Çabucak döndüm ve diğer yöne yürüdüm, nereye çıktığını bile bilmiyordum.

"Reese? Nereye gidiyorsun?"

"Niye umursuyorsun?" Yürümeyi sürdürdüm.

Beni yakaladı ve yanımda yürüdü. "Ne oldu?"

Masummuş gibi davranması cidden tepemi attırdı, o yüzden durdum ve devam etmesi için onunla yüz yüze geldim. "Konferans odasındayken konuşmana kulak misafiri oldum. Ben gidiyorum."

Gözlerini kapadı. "Siktir."

"Aynen öyle. Siktir. Kendimi tam olarak bok gibi hissetmeme sebep oldun."

Yine yürümeye başladım ve Chase dirseğimden kavrayarak beni boş bir ofise çekti, kapıyı da arkasından kapadı.

Elini saçlarının arasından geçirdi. *Aptal, seksi saçının.* "Üzgünüm. Götlük ettim."

"Evet. Aynen öyle. Hem de en kocamanından."

Chase başını eğip sessizce güldü. "Sam'le çok iyi anlaşacaksınız."

"Bundan Samantha'nın bugün görüşme yapmak için beni buraya çağırdığını bilmediğini çıkarıyorum?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, bilmiyordum."

"Tamam, istenmediğim yerde olmak istemiyorum. Lütfen benim adıma Samantha'ya teşekkür et."

"Düşündüğün gibi değil."

"Ne düşündüğümü bile bilmiyorum. Kafamı çok karıştırıyor sun."

Chase bir anlığına gözlerini dikip baktı, gözlerimi süzüyordu. "Güven bana, doğru şeyi yapmaya çalışıyorum."

"Sana güvenmek mi? Benim etrafımdayken *doğru söyleme* konusunda harika bir rekorun olduğu için mi?"

Bana dik dik baktı.

Ben de aynı dik bakışlarla karşılık verdim.

"Tamam. Pekâlâ. Gerçeği mi istiyorsun?"

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bu ilginç bir değişiklik olurdu."

Bana bir adım daha yaklaştı, kişisel alanıma biraz daha giriyordu. "Senden etkileniyorum. *Gerçekten* etkileniyorum. Seni ilk gördüğüm andan beri bu böyle. Senin başka biriyle görüştüğünü göz önünde tutarak saygılı davranmaya çalıştım. Bunu yapmakla işim bitti. Eğer burada çalışırsan seni yatağıma almaya çalışacağım."

Cevap vermek için ağızımı açtım. Sonra kapadım. Sonra yine açtım. "Bana bunu söylediğine inanamıyorum."

Omzunu silkti. "Gerçeği bilmek istedin. Gerçek bu işte."

"Seninle yatmayı *kabul etmem* gerektiğinin farkındasın değil mi? Eğer patronum olursan öyle bir şey olmayacak, yani bu bir sorun olmaz."

"Ah. Pekâlâ, o zaman... Sonuç olarak bir sorunumuz yok yani. Bir hiç uğruna endişelendim. Sana asılacağım ve sen beni reddedeceksin."

“Ve... Ayrıca bir erkek arkadaşım var.”

“Baron. Tanıştık. Budala olan.”

“Bryant. Ve o budala değil.”

“O zaman anlaştık. Sam haklıydı. Eğer Josh seni işe almak isterse burada çalışmalısın. Sorun olmayacak.”

Eğilip yaklaştı.

Ben yerimde kaldım. *Tanrım harika kokuyor.*

“İyi miyiz? Ben özür diledim, sen kabul ettin? Görüşmede ortalığı kasıp kavuracak ve işe alınacaksın, sonra ben seni elde etmeye çalışacağım ve sen bana izin vermeyeceksin.”

Kendime mani olamadan güldüm. Bu adam tamamen absürttü.

Elini uzattı. “Anlaştık mı?”

“Herhalde aklımı kaybettim ama niye olmasın? İşsiz kalma günler kaldı.” Elini eline bıraktım ama elimi sıkmak yerine ağzına doğru kaldırıp bir öpücük kondurdu. Öpücüğünü her yerimde hissettim. *Tanrım, başım belada.*

Yırtıcı bir şekilde gülümsedi, daha önce fark etmediğim bir gamzeyi ortaya çıkardı. O şeyi daha önce göstermemiş olması iyi bir şeydi. *Tehlikeli.*

“Artık tek yapmamız gereken seni işe aldirmek. İçeriden bilgi ister misin?”

“Tabii.”

“Josh’a Adrien Brody’ye benzediğini söyle. Buna bayılır.”

Tereddütlü bir şekilde gülümsedim. “Bildiğim iyi oldu.”

“Sam’e gelince... Met taraftarıysan bile öyle olduğunu asla söyleme. Yaşasın Yankee.”

Şüphyle gözlerimi kıstım. “Pazarlama pozisyonu için görüşme yaparken beyzboldan konuşacağımızı mı düşünüyorsun?”

“Asla bilemezsin.”

“Neden benimle kafa bulduğunu düşünüyorum acaba?”

“Bir diğer şeyse, Josh sana asılmıyor. Gözünde bir tik var. Burada çalıştığı ilk hafta bana abayı yaktı falan sanmıştım.”

Kahkaha attım. “Tamam.”

Chase beni konferans odasına geri götürdü, Sam ile Josh olduğunu varsaydığım bir adam (çünkü tam olarak Adrien Brody gibi görünüyordu) orada konuşuyordu.

Chase, "Mülakat yapacağınız hanıma kadınlar tuvaletinin yolunu gösterdim," dedi ve sonra beni Josh'la tanıştırdı. El sıkıştıktan sonra üçümüz konferans odasındaki sandalyelere yerleştik, Chase kapıda oyalandı.

Tek elini kaldırdı. "Seni yeniden görmek güzel Reese. Görüşmende iyi şanslar."

"Görüşmeye kalmak ister misin Chase?" diye sordu Sam.

"Hayır, ben böyle iyiyim. İkinizin halledeceğinden eminim."

"Gitmeden önce herhangi bir sorun ya da söyleyeceğin bir şey var mı?" diye ekledi.

"Sanmıyorum." Chase gitmek için döndü ve sonra durdu. "Aslında çabucak soracağım birkaç soru var. Sorun olur mu Reese?"

"Hiç olmaz." *Ne yapmaya çalışıyor?*

"Harika. Favori beyzbol takımın?"

Gözlerimi kısarak baktım, ona güvenip güvenemeyeceğimi tartıyordum. Hızlı bir şekilde cevaplamayınca keyiflenmiş göründü. Derin bir nefes aldım ve resmen güvenimi Chase'in kollarına bıraktım. "Yankee demek zorundayım."

"İyi seçim." Chase'in gözleri, yüzü parlayan Samantha'ya döndü.

"Josh sana herhangi bir ünlüyü hatırlatıyor mu?"

Josh'a döndüm ve bir anlığına düşünüyormuşum gibi davrandım, sonra Chase'e döndüm. "Gözlükleri hariç Adrien Brody."

Sam, Chase'e sanki aklını kaybettiğini düşünüyormuş gibi baktı ve Josh biraz daha dik oturdu.

"Görüşmenin kalanında iyi şanslar Reese."

6

Reese

Sonraki pazartesi sabahı Parker Endüstrileri'ne vardığımda dışarı hâlâ karanlıktı. Binanın ışıklarının kapalı ve kapılarının kilitli olmasına bakılırsa, ilk günüm için azıcık fazla hevesliydim herhalde. Birkaç dakika boyunca binanın önünde oyalanıp birisinin gelmesini bekledikten sonra kahve almak için Starbucks'a gitmeye karar verdim. Chase'le ilk tanıştığım restoranın bitişiğindeydi.

Kimse henüz çalışmaya hazır değildi herhalde, kahve için acayip uzun bir sıra vardı. İyi bir asker gibi sıranın sonunda birliğime katıldım ve telefonumdan e-postalarımı okumaya gömüldüm. Sırtımdaki bir el yerimden sıçramama sebep oldu ama omurgamdan aşağı bir ürperti gönderen şey, omzumun üzerinden fısıldayan sestti. "iPhone'unun arkaplanı da ben miyim?"

Sıçradım. "Ödümü patlattın."

"Üzgünüm. Şöyle göz ucuyla bakma fırsatını kaçırmak istemedim. Dizüstü bilgisayarının arkaplanında olduğum için, takıntın epey yoğun olabilir, diye düşündüm."

Dönüp telefonumu çevirdim. "Benzerlikleri görebiliyorum ama fotoğraf kesinlikle sana ait değil."

Chase telefonu elimden aldı. "Bu şey ne be?"

"Tallulah."

"Bu şey gerçek mi ya?"

"Tabii ki gerçek. *Cidden* çirkin ha?"

"Kedi mi bu?"

"Evet. Bir sfenks kedisi. Tüysüz kedi."

Cidden bu zamana kadar gördüğüm en çirkin hayvandı. Başlı vücuduna göre daha küçüktü ve yüzü şeytan gibi görünüyordu. Buruş buruş, solgun, ten rengi derisiyle, hindinin fırına atılmadan hemen önceki tipine benziyordu.

"Üvey babam, anneme doğum günü için satın almıştı çünkü annemin kedi tüyüne ciddi alerjileri vardı ve gerçekten bir evcil hayvan istiyordu. Alerjisinin tüye olmadığı ortaya çıktı, hayvanların salyasındaki ve derisindeki bir proteine alerjisi varmış. O yüzden, bu hafta sonu yeni bir sahip bulana kadar bu şeyi bana attı. Bu çirkin kediciğe tam iki bin dolar ödemiş."

Chase, "Buradaki ironiyi görüyor musun?" diye sordu.

"Ne ironisi?"

"Senin tüysüz bir kediciğin var ve bugün başlayacağın işin ürünü..."

Ağzımı kapadım. "Aman Tanrım! O ironiyi anca sen görürdün zaten."

"Ne diyebilirim ki? Tüysüz güzeldir lafı bana bir sürü para getirdi. O kedi ürün maskotumuz olmalı."

Sessizce güldüm. "İlk pazarlama projem olarak bunu aklımda tutacağım."

"Burada bu kadar erkenden ne yapıyorsun ki?" Saatine baktı. Sonra onun koşu kıyafetleri içinde olduğunu fark ettim, geçen hafta ofisinde olduğu gibi gömlek ve kravat içinde değildi."

"Erkenden başlamak istedim."

"Bina altı buçuğa kadar açılmaz. Ben de tam koşuya çıkmak

üzereydim. Ama kahvemizi aldıktan sonra bina kapalıyken nasıl girileceğini sana göstereceğim.”

“Sorun değil. Açılana kadar bekleyebilirim. Egzersizini bölmek istemem.”

“Koşmaktan nefret ediyorum, kaytarmak için her bahaneyi kullanırım. Güzel bir kadına ofisimin yolunu göstermek, bahane listesinin en üstünde yer alıyor.” Göz kırptı. “Özellikle de eninde sonunda benimle yatacak olana.”

Tanrım, ne kendini beğenmiş. Ve görünüşe göre, kendini beğenmişlik beni harekete geçiren şey.

Sırada birkaç kişi ilerlemişti ama Chase’e doğru dönüp konuştuğum için fark etmemiştim. Çenesini kaldırarak önümdeki kişiyle aramdaki boşluğu işaret etti ve sonra beni ileri doğru yönlendirmek için elini belime koydu. Dokunuşu öyle doğal bir şeymiş gibi geldi ki.

Kasada sıramız gelince önce benim sipariş vermemi söyledi.

“Ben büyük boy, sade bir kahve alacağım.”

Chase gülümsedi ve ekledi, “İki tane olsun.” Sonra ikimizin de parasını ödemek için ısrar etti.

Elimde kafeinle kuzeye doğru bir blok yürüdük ve binanın arkasına geçtik, işaretli metal kapılar dizisinden birini çaldı. Bir adam kapıyı açtı ve biz içeri girerken selamladı.

“Bay P. Nasıl gidiyor adamım?”

“Fena değil Carlo. Senin?”

“Şikâyet edemem, şikâyet edemem. Karım kaltaklık ediyor ama bunun için onu suçlayamam. Şişman, tembel herifin biriyle evli.” Üniformalı güvenlik görevlisi bira göbeğine pat pat vurdu ve gülümsedi.

“Carlo, bu Reese Annesley. Bugün onun Parker Endüstrileri’ndeki ilk günü.”

“Tanıştığımıza memnun oldum Bayan A.” Elini gömleğine sildi ve Chase’le konuşurken bana doğru uzattı. “Yeni katalog mu çekiyorsun? Yılın en sevdiğim zamanlarının o zamanlar olduğunu bilirsin.”

“Bu hafta değil. Reese manken değil, öyle olacak kadar hoş olsa da tabii.” Chase bana yine göz kırptı ve karnımda kelebekler kanat çırpı.

O senin patronun, seni acınası şey. Belki de Bryant’la seks yapmış olsaydım, şu gerginliğimi atmaya yardım edebilirdi.

Chase asansörün çağrı düğmesinin yanındaki tuşlara kodu girdi ve servis asansörünün kapıları kayarak açıldı. “Şifre 6969.”

“Bunu nasıl hatırlayacağım ben şimdi?” diye takıldım.

İçeri adım atarken Chase’in kolu belime dolandı. “Yine ayağın takılsın istemeyiz.”

“Ukala.”

“Artık patronunum. Bana öyle diyemezsin.”

Saatime baktım ve gülümsedim. “Daha saati gelmedi, ukala.”

“Yani bu böyle mi olacak?”

“Aynen öyle.”

“O zaman bu ikimiz için de geçerli. Ofis saatlerinden önce ve sonra, ben de aklıma ne gelirse söyleyebilirim. Bu benimle oynamadan önce bir kez daha düşünmen gereken bir oyun olabilir.” Otuz üçüncü kata bastı ve yaklaştı. “Şu anda aklımda ne olduğunu bilmek ister misin? Eğer istersen gözlerimi kapayıp beliren görüntüyü detaylarıyla tarif edebilirim.”

Aniden asansör fazla küçük geldi. *Ve sıcak.* Çok fena sıcaktı.

Tam kapılar kapanmak üzereyken takım elbiseli bir adam kapıyı durdurup bize katıldı. Anlaşılmaz bir şeyler homurdandıktan sonra yirmi ikinci kata bastı.

Chase biraz geriledi ve boğazını temizledi. “Sabah altı buçuktan önce ve akşam sekizden sonra o servis kapısını kullanman gerekiyor.”

“Tamam.”

Servis asansörünün küçük sınırları içindeyken, Chase normal görüntü verecek kadar uzakta, yine de kokusunu alabileceğim kadar yakında duruyordu. Ve inanılmaz kokuyordu, odunsu ve temiz bir kokuydu, aklıma kimi düşünceler getiriyordu... Herhalde koşuya çıkmak için uyanınca duş almamıştı. Yani sabah-

ları uyandığında böyle mi kokuyordu? *Hadi orada be, kahretsin.* Garip bir sebepten, Chase'i bir ormanın ortasında, uzun bir meşe ağacını keserken gözümde canlandırdım. Hayalimde kot pantolon giyiyordu (üst düğmesi açıktı elbette) ve ayaklarında iş botları vardı, üstünde gömlek falan yok tabii.

Ona bu kadar yakın olmak aklımı kaybettiriyordu. Başımı çevirdim. "Ormanda bir kulüben olma ihtimali var mı acaba?"

Keyiflenmiş göründü. "Yok. İhtiyacım mı var?"

"Boş ver."

Çıkacağımız kata gelince Chase bana küçük bir tur attırdı. Yürürken şirketi için duyduğu tutkuyu hissedebiliyordum, geçtiğimiz her departmanla ilgili kısaca bilgi veriyordu. Flörtöz Chase'i kaybetmiş ve CEO Chase Parker'la tanışmışım ve onu da en az ilki kadar sevdim.

Öyle akıllı ve şevkliydi ki, insanlar işlerine başlamak için gelmeye başlayana kadar yaklaşık bir saatimizi ürün geliştirme laboratuvarında geçirdiğimizi fark etmedim bile. Chase bana her ürünü gösterdi ve hikâyesini anlattı. Son ürüne, Kutsal Ağda'ya gelince, Sam'in bana anlattığı bazı detayları es geçti. Mesela Şımartılan Amcık'ın üniversite boyunca nasıl kadınlarla sevişmesini sağladığı gibi detayları.

"Her üründen bir tane eve götürüp denemelisin," dedi.

"Bu hafta sonu zaten hepsinden satın aldım ve kendimi biraz şımarttım. Onlarla ilgili pazarlama stratejisi geliştirmeden önce hepsini kullanmak istedim."

"Ve?"

"Bence öyle güzel ürünlerin bir erkek tarafından geliştirilmiş olması ilginç."

"Ne diyebilirim ki? Kadınsı yönümle barışığım."

"Hımm... Üniversitedeyken kadınsı tarafı *götürmek* için ürün geliştirdiğini duydum."

Chase tek kaşını havaya kaldırdı. "Bakıyorum da seni Sam'den uzak tutmak zorundayım."

"Ama o tam bir bilgi kaynağı."

Elini yine belime dayadı ve ürün geliştirme laboratuvarından çıkmam için yönlendirdi. "Sorun da o."

Pazarlama departmanına yan yana yürüdük. "Birbirinizi ne kadar zamandır tanıyor sunuz?"

"Ortaokuldan beri."

"Vay canına. En az bizim kadar ha?"

"Aynen ama spor salonunun dışındaki koridorda suratını emdiğim o değildi."

Biz geçerken pazarlama departmanının ilk ofisinden genç bir adam çıktı. Yakışıklıydı, 'yurttan daha yeni çıktım ve ilk gerçek işimi kaptım' tarzında bir tatlılığı vardı.

Chase durup beni tanıştırdı. "Reese, bu Travis. Pazarlamanın olmazsa olmazı. Bütün arama motoru ve web optimizasyonunu o yapıyor."

Çocuk yüzünde şapşal bir gülümsemeye elimi sıktı. "Lütfen bana onun burada çalıştığını söyle."

"Çalışıyor."

"Vay anasını be, işimi seviyorum."

"Demek seviyorsun ha? O pörtleyen gözlerini yerine geri sok ve gidip çalışan el kitabının on dördüncü sayfasını oku."

"On dördüncü sayfa mı?"

"İş arkadaşlarını taciz etmeme politikası hakkında."

Travis ellerini kaldırıp kahkaha attı. "Tamamdır. Taciz falan yok. Belki ne kadar güzel olduğuna dair birkaç iltifat falan."

Bu herkesin şakalaştığı tarzda bir ofisti kesinlikle, patronla bile.

Koridorda ilerlemeye devam ederken Chase bana doğru eğildi ve fısıldadı, "Endişelenmeyi kes. Taciz politikası sadece çalışanları kapsıyor, sahibi değil. Bu sabah kontrol ettim."

Koridorun sonundaki büyük ofis Josh'ındı. Oraya gittiğimizde belirgin bir şekilde hamile bir kadınla oturuyordu. Kadın koltuğuna çökmüş karnını ovalıyordu.

"Yeni çalışanınızı bu sabah güneş doğmadan içeri girmeye çalışırken buldum," diye duyurdu Chase. "Enerjisini iyice kul-

lansanız iyi edersiniz." Yakında doğum iznine ayrılacağını düşündüğüm kadına baktı. "Dimitria her an fırlatmak üzereymiş gibi görünüyor."

Kadın ciddi anlamda rahatsız görünüyordu, konuşurken jelle dolu stres toplarını sıkıp sıkıp bırakıyordu. "Neden hamile kadınların her hapşırığında ya da güldüğünde azıcık işemesini önleyecek bir ürün icat etmedin ki? Ya da ayak bileklerindeki şişmeyi indirecek bir ürün?" Ayaklarını işaret etti. "Bunlar *annemin* ayakkabıları. Bana ait hiçbir şey artık üzerime olmuyor. Kahrolası ayakkabılarım bile."

Chase başını iki yana salladı. "Hiç korkun var mı Reese?"

"Korku mu? Örumceklerden falan gibi mi?" *Ne kadar vaktin var?*

"Evet. Ödünü bokuna karıştırdığı için gördüğün anda odaya mantıksızca kaçmana sebep olacak bir şey?"

"Ben pek güvercin sever sayılmam. Onlardan kaçmak için caddenin karşısına geçerim."

Chase başını sallayıp onayladı. "Benim korkum hamile kadınlar. O yüzden dışarıya fazla ısınmadan önce şu koşuya çıkacağım."

Dimitria stres topunu Chase'e atıp onu omzundan vurdu. "Şimdi o kahrolası şeylerin ne işe yaradığını sonunda anladım."

• • •

Kutsal Ağda. Günün sonunda yeni ofisimde oturuyordum ve masadaki kavanozu birkaç defa çevirdim. Yarın Parker Endüstrileri'nin çıkış ürününe büyük bir yeniden markalama projesi yapmak için pazarlama departmanı ile ilk strateji toplantısına ve beyin fırtınasına katılacaktım. Eve gidip ağda yapmadan önce zihnimi hazırlamam gerekiyordu. Tek sorun şuydu ki, ben kendi ağdamı yapmazdım. O yüzden bu akşam sekize her zamanki güzellik uzmanımdan randevu almıştım. Kendisinin her zaman kullandığı ve benim götüreceğim ürünü kullanarak tam ağda yapacaktı, böylece kıyaslayabilirdim.

Pazarlama departmanının çoğu gitmişti ve ben de makineden aldığım protein barını dişleyip gazoz içerken, Chase kapımda belirdi. Bu sabahkinin aksine, resmi takım elbisesini giymişti. Konuşurken kravatını gevşetti. "Dr. Pepper ha?"

Yıllardır içmemiştim ama bugün makinede gördüğümde Chase'le spor salonunda birbirimize rastladığımız ve ne kadar sevdiğini söylediği ânı hatırlatmıştı. Hatırladığım şey, beni düşünmeden tuşa basmaya itmişti.

"Kuzenim bunu gerçekten seviyor," dedim ona. "Bir deneyeyim dedim."

"Çok ateşliyim ve bunun için uğraşmıyorum bile" diyen bir ifadeyle gülümsedi. *Tanrım, şunu yapmayı kes.*

"Geç saate kadar çalışmayı seviyor musun?"

"En iyi işimi geceleri çıkarıyorum," dedim.

Chase'in kaşları havaya kalktı. "Mesai saatleri dışındayız, yani artık patron değilim. Bu sabah bana işlerin öyle işlediğini söylememiş miydin?"

Koltuğumda geriye yaslandım. "Altıyı geçti. Yani aklında ne varsa söyle."

Karşıma oturmak için yürüdü ve bana en iyi edepsiz gülümsemesini yolladı. "Sadece ben de en iyi işlerimi gece çıkarıyorum diyecektim."

"Öyle yaptığından eminim. Gerçi ben reklam fikirleriyle ilgili beyin fırtınası yapmaktan bahsediyordum. Akşamları daha yaratıcı olduğumu fark ettim. Bazen yatağa girip ışıkları kapadıktan sonra bütün gün boyunca bulmak için uğraştığım bir fikir aklıma geliveriyor."

"Ben de ışıkları kapatıp yatağa girdiğimde çok yaratıcıyım. Belki bir ara bunu denemeliyiz? Muhtemelen harika sonuçlar üretiriz... İki kat yaratıcı falan olacağımız için."

Başımı iki yana sallasam da eğlenerek gülümsedim. "Sen İnsan Kaynakları için tam bir kâbussun, değil mi? Bahse varım Samantha'yı fazlasıyla zorluyorsundur."

"Aslında, genellikle yapmıyorum. Sen bana asılıp duruyor-

sun ve ben de kendime engel olamayıp tepki veriyorum. Aslında patronun olduğumu göz önünde bulundurursan, bu son derece uygunsuz sayılır.”

Gözlerim pörtledi. “Ben sana asılmıyorum! Asıl sen...”

“Sakin ol. Seninle kafa buluyorum. Bunu hiç de uygunsuz bulmuyorum. Yapmaya devam et.”

“Bütün gün kimyasal ürünleri falan mı kokladın?”

Chase’in sırtışı bulaşıcıydı. “Peki ne kadar geç saate kadar kalıyorsun?” diye sordu.

“Sekizde randevum var. Eve gidiş yolum üzerinde olduğu için o zamana kadar biraz takılayım dedim.”

“Braxton’la yemek mi yiyeceksin?”

“Bryant. Ve hayır. Ağda randevum var.” Ufak kutuyu kaldırdım. “Biraz ürün araştırması yaparım, diye düşündüm.”

“Ben de gelmeliyim.”

“Ağda yaptırmak için mi?”

“Sana ağda yapılmasını izlemek için.” Gözleri parladı. “Araştırma amaçlı.”

Samantha aniden kapımda belirince bize garip bir gülümsemeyle baktı. “On dakikadır ofisinde bekliyorum. Hâlâ yemeğe çıkıyor muyuz?”

Chase bana baktı. “Azuri’nin yerinde falafel yiyeceğiz. Bize katılmak ister misin?”

“Teşekkürler, çok isterdim. Ama randevum var.”

• • •

O gece Bryant’la biraz takıldıktan sonra karanlıkta uzandım, yaşadığım günü tekrar düşünüyordum ki telefonum titredi. Tanımadığım bir numaraydı ve mesajı gizemliydi. *Tallulah’la ikiz oldunuz mu?*

Anlamam bir dakikamı aldı. Bir an için, Chase’le spor salonunda karşılaştığımızda Samantha’ya vermek için numaramı aldığını unutmuştum. Gözlerimi kapadım ve kendi kendime gülmüsedim, aniden o kadar da uykum olmadığını hissettim.

7

Reese

Daha ikinci günümdü ama şimdiden yeni işimi seviyordum. İçimde uzun zamandır hissetmediğim bir şeyi harekete geçirmişti. Şimdiye kadar kayıp olduğunu bile fark etmemiştim. *Tutku*. Bu sabah uyandığımda işe gitmek için sabırsızlanmışım. Önceki işimde de bir zamanlar bu noktadaydım ama o his nereye gitmişti? Parker Endüstrileri tekrar yaşadığımı hissettiriyordu.

Bütün sabahı pazarlamanın beyin takımıyla oturup gruptakilerin fikirlerini dinleyerek geçirdim. Bu insanlar birbirini besliyordu, birbirleriyle kapışmak yerine, birbirlerinin düşüncelerine eklemelerde bulunarak tek bir harika fikri ortaya çıkarıyorlardı. Yeni olduğum için, konuşmaktan çok dinliyordum.

Öğle yemeğinden geri dönmüştük ve Josh beyaz tahtanın önünde durmuş, insanların söylediği gelişigüzel kelimeleri yazıyordu ki, Chase odanın arka tarafına geldi. Sessizce duruyor, gözlemliyordu. Gözlerini üzerimde hissedip birkaç bakış attım. Gözleri benimkileri hep bekliyordu.

Odada iki boş sandalye vardı. Biri benim yanımdaydı. Birkaç

dakika sonra Chase odanın diğer yanından sessizce yürüdü ve yanımdaki yere oturdu. Yan gözle bakiştık ve ardından Josh yazdığı şeyden uzaklaşarak boğazını temizledi.

Beyaz tahtaya büyük, siyah harflerle *"Kadınlar Ne İster?"* yazmıştı.

"Bu öğlen tekrar başlamadan önce, hadi bildiğimiz şeylerden konuşalım." İşaretparmağından başlayarak tek tek saymaya başladı: "Bir, müşterilerimizin yüzde doksan altısı kadın. İki, kadınların alışveriş alışkanlıkları erkeklerinkinden farklı. Üç, geçen yıl anket yaptığımız kadınların yüzde doksan biri reklamların onları anlamadığını söyledi." Dördüncüye geçtiğinde küçükparmağını kaldırdı. "Dört, erkekler ihtiyaçları için alışveriş yapar. Kadınlar istedikleri şeyler için." Sonra tahtaya vurdu. *"Kadınlar ne ister? Eğer onlara bir ürün satacaksak, en başından başlayalım."*

Odanın iki yanına yerleştirilmiş şövaleleri işaret etti. "İki takıma bölüneceğiz. İki beyaz tahta var. Hadi işi biraz daha ilginç hale getirelim, olur mu? Bütün kadınlar odanın sağ tarafında birlikte çalışacak ve erkekler de sol tarafında çalışacak. Listenizde en az beş istek istiyorum. Ne kadar çok o kadar iyi. Ben erkekler için yazman olacağım." Chase'e bakıp başını hafifçe salladı. "Chase de kadınlar için yazman olacak."

Chase bana doğru eğilip fısıldadı, "İnanılmaz kokuyorsun, yaz mevsiminde bir kumsal gibi." Burnundan derin bir nefes aldı. "Hindistancevizi, belki biraz hanımeli, biraz da turunçgille karıştırılmış gibi."

Başımı iki yana sallayıp fısıltıyla karşılık verdim, "Teşekkürler." Sonra saatimi işaret ettim. "İş saatleri içinde uygunsuz."

"Ah öyle mi? Adrien Brody'nin zama ihtiyacı var. Seni neyin etkilediğini öğrenip şemasını çizmek üzereyim ve buna iş diyeceğim. Bazen bu işi çok seviyorum."

Oda yeniden düzenlendikten ve herkes yeni yerine yerleştikten sonra Chase her kadının kendi listesini yapması için beş dakika verdi, sonrasında grup olarak ortaya ne çıkardığımızı görebilecektik. Birkaç defa benim listeme bakmaya çalıştı ama not

defterimi kapayıp ona sıırttım. Herkesin kalemi yavaşladığında Chase doğrudu, tahta kalemini eline alıp kapağını aadı ve kalın harflerle *Kadınlar ne ister* yazıp altını çizdi.

“Elbette bunun cevabını zaten biliyorum ama burada yönetici olduğum için, siz hanımlara en iyi atışınızı yapmanız için izin vereceğim.” Oyunbaz bir şekilde gülümseyince yine o kahrolası gamzesi belirdi.

Git başımdan! Beynimin kriptoniti gibisin.

Başta etrafa saçılan istekler tipik şeylerdi: para, aşk, güvenlik, macera, sağlık, güzellik, eğlence, sadelik. Gruptaki kadınlar birkaç tanesi üzerinde tartıştı ama ellerindeki listedekilerin çoğunun üstü tahtaya yazıldığı ya da kabul edilmediği için çizilmişti. Ben çoğunlukla sessizdim ve listemde hâlâ bahsedilmemiş birkaç şey vardı. Chase şöyle bir bakıp listemi tersten okumaya çalıştı.

“Sen ne istiyorsun Reese? Listende kalan bir şey var mı?”

Altdudağımı ısırarak not defterime baktım. “Kabul görme, güvenlik, güç, aile.” Devam ederek ilerledim ve geriye kalan bir tane buldum. Tereddüt ettim ama sonra başımı kaldırıp baktım, “Orgazm.”

Chase beyaz tahtadaki aşkı işaret ederek, “Orgazmlar bunun içinde sayılmaz mı?” diye sordu.

Başımı yana eğdim. “İster inan ister inanma ama çoğu kadın için ikisi farklı şeyler.”

“Peki.” Chase orgazmı listemize ekledi. Elbette diğer isteklerin iki katı büyüklüğünde yazdı. Ayrıca aile, güvenlik ve kabul görmeyi de listeye ekledi. “Güç? Bu ne demek oluyor? Kuvvet gibi mi?”

“Hayır, diğerlerinin davranışını etkileme kabiliyetine sahip olmak anlamına geliyor.”

“Yani senin güce sahip olman için, etkileyeceğin diğer kişileri bundan sıyırmaya ihtiyacın mı var? Yani diktatör mü olmak istiyorsun? *Kadınlar* diktatör mü olmak istiyor?”

“Hayır. Güç kapsamının sınırını çok geniş tutuyorsun. Bir

diktatör, güç ve baskıyla yönetir. Kadınlar sözünü geçirmek ister. Daha yumuşak bir dokunuştan hoşlanırsınız.”

“Kadınların *her şeyde* güç sahibi olmak istediklerini sanmıyorum.”

Reklam müdürlerimizden biri olan Abbey, Chase’in sözlerine kıkırdadı. “Çünkü sen erkeksin de ondan.”

“Buradaki amacımız, ürünümüzü o istekle bağdaştırabilmek için kadınların isteğinin kökenine ulaşmak. O yüzden kendimize karşı dürüst olalım. Bir kadının, bir adamı kontrol etmekten vazgeçmek istediği zamanlar vardır.” Chase orgazmın büyük O’sunu işaret etti. “Yatak odasında. Birçok kadın dominant bir âşıktan hoşlanır.”

Kadınlar mırıldanıp başlarını iki yana salladı ama ben sesimi yükselttim. “Bu doğru ama ona rağmen orada da gücümüz olsun isteriz. Bir ilişkide seks yapma zamanının geldiğine karar veren kadındır. Olayın gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini kontrol eden şey bizim etkimizdir. Gerçek bir hâkim-itaatkâr ilişkisinde bile, kadın erkek partnerine karşı itaatkâr olsa da şaplak atılırken bile elinde o gücü bulundurmaya devam eder. Durmasını istediğini belli eden bir kelimesi olur ve bu ona bütün kontrolü verir. Fiziksel olarak itaatkâr pozisyondayken bile *güç* ve *etki* onun elindedir.”

Düşünmeden bileziklerimden birini kıvrıp duruyordum, gerildiğimde yaptığım bir alışkanlıktı ve başımı kaldırıp baktığımda Chase’in bileklerime baktığını gördüm. Boğazını temizledi ve kalemin kapağını aniden kapatıverdi.

“İyi iş çıkardınız millet. Sanırım listemiz tamamlandı. Öğleden sonra bir toplantım var. Yeni reklam kampanyamızın merkezinde hangi isteğin olacağını görmeyi sabırsızlıkla bekliyorum.”

• • •

Saat sekizi geçmişti ve akşam temizliği ekibi süpürgeleri açmıştı, o yüzden Chase kapımda belirinceye kadar koridordan geldiğini duymadım.

“Günde on dört saat. Beni bile kötü gösteriyorsun.”

Takım elbisesini çıkarıp yerine koşu şortu ve tişört giymişti.
Tanrım, baldırları ne kadar kalın ve kaslı.

Saçımı tepemde topuz yapmıştım, içinden birkaç kurşun kalem sarkıyordu. Saçımı incelerken Chase'in yüzünde beliren kafası karışmış bakışı yakaladım. "Saç tokamı unuttum. Günün sonunda saçımın ensemden uzak olmasını istiyorum."

Chase'in gözleri yakamı takip etti. Gözlerini uzaklaştırması mümkün değilmiş gibi görüldüğünde karnımda bir kıpırtı hissettim.

"Ee bugün fikir birliği ile seçilen hangisi oldu?" diye sordu.
"Yeni reklam kampanyası stratejisi için? Bir kadın ne ister?"

"Henüz oraya gelmedik. Üçe indirdik, onlar için yeni fikirler üreteceğiz ve bizi doğru yöne götürecek olanı göreceğiz."

"Hangi üçlü?"

"Güç, macera ve orgazm."

"Vay vay, o üçünün birleşiminin Elli Ton kitaplarında iyi iş çıkardığını biliyoruz."

"Bu doğru."

Başını yana eğdi. "Onları okudun mu?"

"Okudum."

"Ve?"

"Bayıldım. Kadınlar fanteziyi sever."

Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Mesai saati bitti, değil mi?"

Saatime baktım. "Öyle."

"Öyle şeylerle ilgileniyor musun?"

Yüzümün rengi sorusunun cevabını verdi. Başımı eğerek bakışlarıyla buluşmaktan kaçındım, bileziğimle oynadım. "Sanmıyorum. Ama aslında hiç denemedim." Gözlerimi onunkilerle bakmaya zorladım. "Peki sen?" diye sordum.

"Aslında kendim için böyle bir şeyi hiç düşünmedim. Ama bir kadını bağlamanın, önümde savunmasız hale getirmenin çecikiliğini görebiliyorum. Ayrıca bir bakımdan iki insana da belli bir güç veriyor."

Yutkunduğumda gözleri boğazıma indi.

“Belki de solgun teninde beliren pembe el izimi görmek... kalçasında, baldırlarının içinde...” Duraksayıp bileklerime dikti gözlerini. “Bağlanmış, gözleri kapatılmış bir vaziyette, belki bir iki oyuncak da dahil olur.”

“Hiç kafa yormadığını söylediğini sanıyordum?”

“Yormadım.” Gözlerimiz kenetlenene kadar bekledi. “Bugüne kadar. Küçük el bileklerini ve onların yatağımın başına bağlandığını görmek için ne kadar sabırsızlandığımı düşünmekten hiçbir boku bitiremedim.”

Tam o sırada cep telefonum titreşti. Başımı eğip baktığımda ismi gördüm ve gözlerim Chase’le iPhone’um arasında gidip geldi. Bana mahremiyet vermeyecekti.

“Bir saniye müsaade eder misin?” Telefonu açtım. “Alo?... Evet, neredeyse bitirdim. Neden orada buluşmuyoruz?... Tamam. Yarım saate görüşürüz.”

“Randevu mu?”

“Bir şeyler içmek için Bryant’la buluşuyorum.”

Chase’in çenesi kasıldı. Başını salladı. “İyi bir gece geçir, But-tercup.”

8

Reese

Aklımda seks vardı.

Sadece yapmak istediğim kişi Bryant değildi.

İki kadeh içmiştik. Ona yeni işimden bahsettim ve beni *gerçekten dinledi*. Şimdi barda oturuyorduk ve eli dizimdeydi.

“Düşünüyordum da... bu hafta sonu Jersey Sahili'ne gitsek nasıl olur? Kumsalda bir hafta sonu, soğuk bira ve kovayla midye satan bir yerde akşam yemeği? Long Beach Adası'nda bir arkadaşımın evi var ve bu hafta sonu kullanmıyor.”

Kumsala bayılırdım ve midye-bira tamamen benlik bir şeydi. Yine de... bir sebepten dolayı kabul etmekte tereddütlü davranırdım. Biraz daha düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. “Birkaç gün içinde sana geri dönsem olur mu? Üzerinde çalışmaya başladığım büyük bir projemiz var ve hafta sonu da gitmemi isteyebilirler. Henüz tam olarak emin değilim.”

Her zamanki gibi Bryant kusursuz davrandı. “Tabii. Elbette.”

İkimiz de erkenden kalkan insanlar olduğumuz için geceyi erken bitirdik. Daireme dönünce, içeri girdiğim anda kahrolası

çirkin kedi Tallulah ödümü bokuma karıştırdı. Sürgülü kilitlerimin açılma sesi benim için kişisel bir Pavlov tepkisi yaratıyordu. Oturma odası doğruca bana bakan parlak yeşil küreler dışında karanlıktı. Işıkları açtığımda kanepenin arkasına tünemiş beni bekliyordu.

“Tanrım, cidden bir günah kadar çirkinsin.”

“Miyav.”

“Biliyorum, biliyorum, elinde değil.” Tırnaklarımı sırtında gezdirip kaşıldım. Tüylerinin olmaması çok garip hissettiriyordu. “Sana şu küçük kedi kazaklarından alsam nasıl olur? Şöyle tüy gibi görünen siyah bir şey? Ya da belki üstünde yapay kürk falan olur ha? Bunu ister misin çirkin kız? Bu yolunmuş ördek gibi görünen vücuduna biraz tüy lazım.”

“Miyav.”

Günlük giriş ritüelimi yaparken onu da yanımda taşıdım; bütün dolapları ve kapıları açtım, perdelerin arkasını ve yatağın altını kontrol ettim. Çabucak bir duş aldıktan sonra nemlendirici sürdüm ve yatağa girdim. Tallulah yatağın üstüne atladı ve kendini yanımdaki yastığın üzerine yerleştirdi.

Yeni işteki on dört saatin peşinden içilen iki martininin ardından yorgun olmam gerekirdi. Ama değildim. Ben... *azgındım*. Sorunum kolayca çözülebilirdi. Tek yapmam gerekenin Bryant'ı evime davet etmek olduğunu biliyordum, memnuniyetle gelip ihtiyaçlarımın icabına bakabilirdi. Yine de yalnız olmayı tercih ettim.

Tallulah yanımda mırladı, sonra patisiyle suratıma vurdu. Onu görmezden geldiğimde yine aynı şeyi yaptı. İkinci defasında patiyi burnuma indirdi. Pes ederek uzanıp et gibi görünen pembe karnını yine kaşıldım. Tamamen ulaşmama izin vermek için sırtının üzerine döndü. Patilerini çekip yanlarına doğru açtı, kolları ve bacakları kanat gibi görünüyordu. Cidden çiğ hindi gibi görünüyordu. Şifoniyerin üstüne uzanıp telefonumu aldım ve sabah anneme yollama niyetiyle birkaç fotoğraf çektim ama sonra Chase'in önceki gece Tallulah'la ilgili attığı mesaj aklıma geldi.

Mesaj yazdım, Tallulah'ın sırtüstü yattığı fotoğrafı da ekledim.

Reese: İkinin bir marketin dondurucusundaki Butterball olduğundan oldukça eminim.

Telefonumun gelen mesajla titremesi bir dakikadan az sürdü.

Chase: Neye baktığımı anlamak için telefonumu birkaç defa çevirdim. Bu cidden gördüğüm en çirkin kediciklerden biri.

Reese: Hahaha. Yatağımın yarısına el koydu. Ayrıca çok talepkâr ve eğer onu kaşımayı bırakırsam suratıma pati atıp duruyor.

Chase: O büyük yatağı bu akşam sadece ikiniz mi paylaşıyorsunuz?

Ofisten çıktıktan sonra Bryant'la buluşacağımı biliyordu.

Reese: Evet. Sadece ben ve çirkin kedim.

Chase: Bildiğim iyi oldu.

Reese: Pekâlâ, tatlı rüyalar.

Chase: Artık öyle olacağına bahse girebilirsin. İyi geceler Buttercup.

• • •

Ertesi gün işten önce yakın arkadaşım Jules'la kahve içmek için buluştuk. Yedi yıl önce Fresh Look'a aynı anda başladığımız günden beri, onu bu kadar uzun süre görmeden zaman geçirmemişim. Kahvelerimizle birlikte pencere kenarında bir yere otururken, "İş sensiz berbat," diye somurttu.

"Tabii ki öyledir. Dedikodu yapacak kimsen yok."

"Geçen gün medya ilişkilerinden Ena'yla öyle yemeği yedik ve ona yeni aldığım vibratörden bahsettim. Galiba onu ölümüne korkuttum."

"Bazı insanlar o tarz bilgilerin paylaşımı konusunda katıdır." Omzunu silkti.

Jules tanıdığım en açık ve katı olmayan insandı. Ebeveynleri gerçekten hippydi ve evinde hakim olan *sevgiyi paylaş* havasıyla

büyümüştü. Bir keresinde bana annesiyle babasının ayrı yatak odaları olduğunu söylemişti, böylece birinin konduğu olduğunda diğeri rahatsız etmiyordu. Ebeveynlerinizin partnerleri paylaşarak büyüdüğünü görünce, yeni vibratör aldığını paylaşmak zararsız gibi görünüyordu.

“Pekâlâ... artık Bryant’ın olduğu için ihtiyacın yoktur ama Lovehoney yeni çıktı ve üçlü darbe atan Jessica Rabbit’i var. Ciddiyim, son çıktığım iki heriften daha iyi. Klitorisini gerçekten buluyor.”

“Kontrol etmem gerekecek.”

“Bryant’ın götünü dönüp yatanlardan olduğunu söyleme?”

Kahvemi yudumladım. “Bilemem. Onunla henüz yatmadım. Ama genel olarak oldukça özenli. Yani sanırım bu iyi bir işarettir.”

“Onunla ilgili bir şey hissetmiyor musun yoksa başka bir şeyler mi dönüyor?”

Aklımın anında Chase’e kayması, konunun Bryant hakkında değil de *başka bir şeyle* ilgili olduğunu belli ediyordu. Aslında başka biriyle. “O harika. Gerçekten öyle.”

“Ama...”

“Bilmiyorum. İlişkimizi bir sonraki aşamaya taşımamı engelleyen bir şey var.”

“Bir şey mi yoksa birisi mi?”

Jules beni fazla iyi tanıyordu.

“Martin’le randevuya çıktığımda restoranda tanıştığım adamı anlatmıştım, hatırlıyor musun?”

“Hikâyeler uyduran ateşli şey mi?”

“Aynen o. Ona tekrar rastlamış sayılırım.”

“Sayılırım derken?”

“Şey... Ona birkaç kere rastladım.”

“Nerede?”

Tereddüt ettim ve sonra cevabı deniyormuşum gibi soruyla yanıt verdim. “Ofiste?”

Jules kahvesini aramızdaki masaya indirdi. “Yeni ofiste mi

çalışıyor? Benimle dalga geçiyorsun. İş arkadaşınla seviştiğin son seferde neler olduğunu biliyorsun.”

“Chase tam olarak iş arkadaşım değil.” Tam da adını söylediğim anda patronum kahve dükkânına girdi. Şey, teknik olarak patronum değildi. Patronumun patronuydu. Bunun olayları daha iyi mi yoksa daha kötü mü yaptığımı bilmiyordum. *Kesinlikle daha kötü.*

Jules’la ikimiz köşede oturuyorduk, o yüzden belki Chase bizi görmez diye umdum. Ne zaman fırsatını bulsam adama bakmaktan hoşlanmadığım için değildi ama Jules’un dilini tutan biri olmadığını biliyorum. İçeri girip sırada durdu ve saniyeler içinde dönüp mekânı gözleriyle taradı. Kısa bir süre için beni mi arıyor diye merak ettim, gerçi uzun süre merak etmem gerekmedi çünkü aniden bizim tarafa doğru gelmeye başladı.

Ona burada rastladığım ilk günümün aksine, bu sabah takım elbisesini giymişti bile. *Ve siktir*, normalden daha da ateşli görünüyordu. Saçı hâlâ ıslaktı ve umurunda değilmiş gibi karıştırılmıştı ve bu da onu diğer takım elbiseli, saçını geriye yapıştırmış adamlardan ayırıyordu. Azur mavisi takım gömleği giymiş ve aynı renkte ancak daha koyu tonda bir kravat takmıştı. Bağlanmamış bir halde boynundan sarkıyordu, sanki öylece boynuna geçirmiş ve kapıdan aceleyle çıkmıştı. Gömleğinin özel dikim olduğuna kalıbımı basardım, geniş göğsünde esnemesine şöyle bir bakıldığında anlaşılıyordu. Üzerine oturmuştu ama çok dar da değildi. Aşağıda olduğunu bildiğim kıvrımları vurguluyor ama tamamen göz önüne sermiyordu.

Ben bize doğru yürüyüşünü gizliden gizliye keserken, Jules’un gözleri parladı ve gizlemeden bön bön baktı.

“Günaydın.” Bana gülümsedi ve Jules’a başıyla selam verdi. “Dün gece Çirkin Kedi ve sen nasıldınız bakalım? Biraz uyuma-na izin verdi mi?”

“Verdi. Onu yatak arkadaşım olarak tutmak zorunda kalabilirim.”

“Yazık.”

Jules tek kaşını kaldırdı. "Çirkin Kedi mi? Ayrıca bizimle konuşan bu yakışıklı da kim?" Dediğim gibi, Jules fazla açık bir evden geliyordu. Filtresi yoktu. Eğer bir şeyi düşündüyse bey-ninden hızla geçip gidiyor ve pembeye boyadığı o dudakların-dan çıkıyordu.

Chase bizi kocaman, ıslıl ıslıl gamzeli gülümsemesiyle ödül-lendirdi ve Jules'a elini uzattı. "Chase Parker. Reese'le birlikte çalışıyoruz."

Jules kocaman olmuş gözlerle bana döndü. "Chase derken o Chase mi? Az önce hakkında konuştuğumuz adam?"

Chase tek kaşını kaldırdı. "İyi şeyler söylüyordunuz uma-rım?"

"Kendine bir bak! Kötü bir şey olması mümkün mü ki?" dedi.

Chase kıs kıs gülererek başını iki yana salladı. "Hanımlar birer bardak daha ister misiniz? Kafeinimi aldıktan sonra katılmam gereken erken bir toplantım var."

"Sanırım biz iyiyiz. Ama sağ ol."

"O zaman sonra ofiste görüşürüz."

"Günümün en güzel ânı," diye takıldım.

Daha Chase işitme mesafesinden yeni çıkmıştı ki Jules konuş-maya başladı.

Elini kaldırıp bana avucunu gösterdi. "Bryant'a olan ilgini ne-den kaybettiğini açıklamana hiç gerek yok. Bu herif nefis. Yakı-şıklı adamların yatakta yakışıklı olmayanlar kadar iyi olmadığını çünkü asla onlar kadar sıkı çalışmak zorunda kalmadıklarını söylediğim teorimi biliyor musun?"

"Evet. Ne olmuş ona?"

"Şu herife attığım tek bir bakışla söyleyebilirim, o bir istisna."

"Sadece ona bakarak ve kısa bir sohbetle yatakta iyi olduğ-u-nu anlıyor musun?"

Ciddi bir yüz ifadesi takındı. "Ufacık bir şüphem olmadan, anlıyorum."

Jules çatlaktı ama onunla aynı fikirde olma eğilimindeydim. Chase'in kişiliğine bakarak odaklandığı her şeyde kusursuz

olacağını biliyordum. Doğal halinde agresifti ve bunu, yatakta hâkimiyet sağladığına yorabileceğimden emindim.

İç geçirdim. "Cidden çok da zeki."

"Zavallı adam. Muhteşem, akıllı ve yatakta iyi. Yeni işte ne yapıyor? Dur tahmin edeyim, satış. Ne satıyorsa ben alırım."

"Sanırım her şeyden biraz yapıyor diyebiliriz."

Jules anladığını sandı. Başını iki yana salladı. "Yönetici asistanı mı? O da olur. İyi bir işin var. Onun para annesi olabilirsin."

"Aslında o CEO. Chase Parker, Parker Endüstrileri'nin *sahibi*. Hem de pespaye Derek Eikman'ın bir gün Fresh Look'un sahibi olacağı şekilde de değil. Chase kendi kurmuş. Şirketin sattığı çoğu ürünü kendi icat etmiş ve şirketi de kendisi yönetiyor."

"Ah Tanrım! Tamam, tamam. Dur düşünüyem." İşaretparmağını birkaç defa çenesine vurdu. "Yani onunla yatamayacağın bariz çünkü Derek'le yaşanan gelip geçici delilik ânına bakınca nasıl sonuçlandığını anlayabiliyoruz. Ama *benim* o darbeli matkabın üzerine atlamamam için hiçbir sebep yok." Jules kaşlarını oynattı.

"Darbeli matkap mı?"

"Yeni bir deyim deniyorum. Nasıl gidiyor?"

"Gitmiyor."

"Tamam, bu ikimiz için de işe yarayabilir. Aslında *dördümüz* için de işe yarar. Bir düşünsene. Eğer ben onunla yatarsam, senin de onunla yatmanın çok garip olduğunu düşünürsün. Arkadaşlarının çoktan bayraklarını diktikleri yeri keşfedebilecek tarzda biri değilsin. Böylece zihnen sınırlarının dışında olur. Eninde sonunda ona yemek istediğin bir biftek gibi değil de, takdir ettiğin bir sanat eseri gibi bakarsın ve bu da diğer yemeklere iştahını kabbartır. Mesela Bryant'a. Bu hem seni hem de Bryant'ı mutlu eder. Ve elbette, Chase'le ikimiz de son derece mutlu olacağız... çünkü ikimiz de hayatımızın en iyi seksini yapmış olacağız." Omzunu silktilti. "Sorun çözüldü. Rica ederim."

Kahkaha attım. "Senin sürekli etrafımda olmanı gerçekten özlüyorum."

“Ben de öyle. Sensiz olmak gerçekten boktan. Bir gün kendi reklam şirketimizi kurmamız gerekiyor. Yönetim için sadece güçlü kadınları ve asistan olarak da ateşli adamları işe alırız.”

“Kulağa iyi bir plan gibi geliyor.”

“Bu Bryant ve Patron konusunda ne yapacaksın?”

“Bryant’a gerçekten bir şans vermem gerekiyor. Aşk hayatım pek de seçkin bekârlarla dolu sayılmaz. Son beş yılda en fazla iki ay süren bir ilişkim oldu. Ve nasıl bittiğini biliyorsun. Alec iyi bir adamdı ama eski sevgilisine hâlâ o kadar düşküdü ki yataktayken bana hep Allison diyordu. Genellikle de büyük final sırasında.”

İç geçirdim. “Bryant gerçekten geçmişî sorunlu olmayan harika bir adama benziyor. Onunla yatıp bunu da aradan çıkarmalıyım artık.”

“Çıktığım kişinin ilk sevişmemiz hakkında tam da bunu düşünmesini isterdim bende ‘Şunu da aradan çıkarayım artık.’”

9

Chase

Yedi yıl önce

Eddie üç gündür her zamanki yerine gelmiyordu. Öğle yemeğinden sonra Peyton onun gelip gelmediğini görmek için beni civarda gezdirdi. Geçen hafta adamın kafasındaki o yarayı gördükten sonra içimde kötü bir his vardı. Peyton'da da vardı herhalde. Köşeyi dönüp de onu gördüğümde içime bir rahatlama hissi doldu. Ancak yalnız değildi. İki polis onu rahatsız ediyordu. Uzun olanı, şişik göğsündeki rozetin dediğine Memur Canatalli, Eddie'nin ayaklarını tekmeliyordu.

"Tünaydın memur beyler," diye seslendim. "Yeni devriye mi?"

Benden daha büyük görünmeyen polis, Peyton'ı şöyle bir süzdükten sonra omuzlarını dikleştirdi ve duruşunu genişletti. "Bir sorunuz mu var?"

"Sorun yok. Sadece bu blokta genelde Memur Connolly'yi görürüz. Ben hemen köşede çalışıyorum." Başımı Eddie'ye doğru eğdim. "Bu Eddie."

Peyton ekledi. "Eddie benim bir arkadaşım. Little East Aşevi'nde gönüllü olarak çalışıyorum. Yerel bir aşevi..."

“Nerede olduğunu biliyorum. Senin gibi ufak tefek bir şey böyle tiplerle dolanmamalı. Tehlikelilerdir. Zarar görebilirsin.”

Peyton’ın nasıl cevap vereceğini bilerek gözlerimi yumdum.

“Tehlikeli olan *onlar* mı? Bunun biraz genelleştirilmiş bir tabir olduğunu düşünmüyor musunuz? İtalyanlardan bahsederken *hepsinin* bir avuç mafya olduğunu söylemekten bir farkı yok, Memur *Canatalli*.”

Konuşmanın gittiği yönü değiştirmeye çalıştım. “Eddie son zamanlarda bazı gençler tarafından rahatsız ediliyor. Kafasındaki yarık da öyle oldu. Peyton bildirmek için polis merkezine gitti ama bu konuda hiçbir şey yapılmadı.”

“Yine burada sokaklarda dolanmaması için bir sebep daha. Ona tam da bugünlük gitme zamanının geldiğini söylüyorduk. Çavuş, sokakların temizlenmesini istiyor.” Polis yine Eddie’nin ayağını tekmeledi ve Eddie başını korumak için top gibi kıvrılıncaya bacağı seğirdi.

“Eddie dokunulmaktan hoşlanmaz. İnsanların birkaç metre ötede durmasını tercih eder.”

“Ben de öyle. O yüzden eğer kalkmazsam insanların beni fiziksel olarak hareket ettireceği bir kaldırıma oturmuyorum.”

Göt çaylak.

“Hadi Eddie. Benimle gel.” Peyton elini uzattı.

Eddie bana, sonra polislere baktı ve ardından yine bana baktıkça kendisine uzanılan eli tuttu. Siyah çöp poşetini omzuna attı. Poşet doluydu ve iki adım sonra altındaki ufak delik ayrılıp genişledi. Sahip olduğu her şey kaldırıma dökülmeye başladı. Sabırsız polisler söylenmeye başladı. Hiç merhametleri yoktu.

Peyton’ın omzundan gitar çantası sarkıyordu, dizlerinin üzerine çöküp kaldırıma yerleştirdi ve içindeki enstrümanı çıkardı.

“İşte Eddie. Bunu kullan. Zaten çanta ağırlıktan başka bir şey yapmıyordu.” Gitarın kayışını omzuna attı. Eddie en sonunda eğilip eşyalarını gitar çantasına doldurmaya başladı.

Yürüyerek ofisime dönerken Peyton’a fısıldadım, “Onunla ne yapacağız?”

Omzunu silkti ve bana hiç dayanamadığım o tatlı gülümsemesini yolladı. "Bilmem ama o büyük, yeni ofisinde epeyce oda var."

10

Reese

Bütün gün işle meşguldüm, gerçi bu arada sırada patronumu düşünmemi engellemedi. Aslında günümü belirli bölümlere bölmeme yardım etmiş sayılırdı. Ağda için reklam sloganı üzerinde çalış. *Patronunun hayalini kur.* Arama motoru optimizasyonu ile ilgili kilit kelimeleri araştır. *Patronunun hayalini kur.* Öğle yemeği. *Patronunun hayalini kur.* O kadar kaytardıktan sonra saat sekizde hâlâ işte olmama şaşmamak lazımdı.

Ayak sesleri kapıma yaklaşınca nabzım hızlandı, Chase olabilir diye bekliyordum. Fazladan şen şakrak olarak hayal kırıklığımı gizledim.

“Selam Josh!”

“Yine geç saatlere kadar çalışıyorsun demek?”

“Öyle çok şeyle arayı kapamaya çalışıyorum ki, yetişebilmek istiyorum. Takımın inanılmaz. Bu ürünlerin her şeyini biliyorlar.”

“Oldukça harikalar. Ama bazen yeni bir bakış, deneyimden daha üstün oluyor. Chase üzerinde çalıştığımız üç fikirden ikisinin senden çıktığını söyledi.”

“Takım çalışmasıydı.”

Sıcak bir şekilde gülümsedi. “Çıkmam gerek. Çok geç kalma.”

“Kalmam.”

Tam döndüğü sırada, sormayı unutup durduğum bir şeyi hatırladım. “Hey Josh. Bu hafta sonu çalışır mıyız sence? Bir... arkadaşım bu hafta sonu bir yere gidip gidemeyeceğimizi sordu ama senin çağırıp çağırmayacağından emin değildim. Lindsey, bazen büyük bir proje varken ekibin hafta sonları çalıştığından bahsetmişti.”

“Sanmıyorum. Ama yarın Chase’e sorup herhangi bir planı var mı diye bakarım. Hafta sonları beyin fırtması toplantıları düzenlediğimizde bizi ofis dışına çıkarmayı sever.”

“Tamam. Teşekkürler. İyi akşamlar.”

Birkaç dakika sonra dizüstü bilgisayarımı kapatıp masamı topluyordum ki Chase içeri girdi. Spor kıyafetleri içindeydi. Bol bir şort ve solmuş Mets tişörtü giymişti. *Tanrım, seksi görünüyor.* Bu adamın her şeyin içinde iyi görüldüğünü düşündüğümü fark etmeye başlıyordum.

“Samantha’nın etrafındayken o tişörtü mü giyiyorsun?”

“Bu tişörtü Sam *yüzünden* giyiyorum. Onu deli ediyor.”

“İkinizin ilginç bir dinamiği var, orası kesin.”

“Arkadaşınla içtiğin kahvenin kalanı nasıl geçti? Ben gittikten sonra hakkımda biraz daha konuştunuz mu?”

“Sadece ona nasıl tanıştığımızı anlatıyordum, o kadar. Aklma başka şeyler getirme.” Elbette konuştuğumuz şey egosunu şişirirdi ama bunu bilmeye gerçekten ihtiyacı yoktu.

“Üzücüyümüş. Patronunun ne kadar *ateşli* olduğunu düşündüğünü ona anlatmanı umuyordum herhalde.”

“Josh yakışıklı, gerçi Adrien Brody’yi pek tipim olarak görmüyorum.”

“Ukala.”

“Spora mı gidiyorsun?”

“Evet. Sabahtan erken saatte toplantım olduğu için fırsat bulamadım. Sen çıkıyor musun?”

"Evet. Çirkin Kedicik'in olduğu evime gidiyorum. Sanırım onu uzun saatler boyunca yalnız bıraktığım için kızgın. Kapının yanında beni bekliyor ve parlayan yeşil gözleriyle ödümü patlatıyor."

Chase sanki bir şeyi düşünüyormuşçasına parmağını kapı kasasına vurdu. "Bu akşam Brian yok mu?"

"Bryant. Ve hayır, bu akşam yok. Sadece ben ve Çirkin Kedicik." Bryant'tan bahsedince yine bu hafta sonunu hatırladım. "Bu arada, bu hafta sonu çalışmayı planlıyor musun, bununla ilgili bir şey biliyor musun?"

"Bu hafta sonu çalışmak mı?"

"Pazarlama departmanından bahsediyorum. Lindsey büyük bir proje olunca herkesin beyin fırtınası için çalıştığını söyledi."

"Henüz konuşmadık."

"Tamam."

"Bu hafta sonu planların falan mı var?"

"Pek sayılmaz. Şey... sayılır. Bir... arkadaşım boş olup olmadığını sordu da."

Birkaç saniyeliğine bana baktıktan sonra gözlerini kıstı. "İyi bir şeyler mi?"

"Long Beach Adası."

Bryant'la planlarımın ne olduğunu gerçekten bilmek istediğinden oldukça emindim ama bilerek üstü kapalı bıraktım. Ve o da bilerek üstüne üstüne gitti. Neredeyse bir oyun gibiydi.

"Orada evin mi var?"

"Hayır. Arkadaşın arkadaşının tarzı bir şey."

Yine gözlerini kıstı ve bakışlarını hiç ayırmadan bana bakıyordu ama yine de pes etmedim. "Kızlarla hafta sonu kaçamağı mı?"

Başımı iki yana salladım.

Başıyla onayladı. "Sabaha görüşürüz. Geç saate kadar kalma."

"Tamam. İyi geceler."

Chase gidecekmiş gibi döndü, sonra tekrar arkasına baktı. "Bir daha düşündüm de, aslında var ya... Sanırım bu hafta sonu çalışmamız gerekecek."

Parlak bir şekilde gülümsedim. Kumsaldaki hafta sonuma engel olmuşken ne demeye güldüğümünden emin değildim gerçi.

Belki de gerçekte Bryant'la gitmek istemediğim içindi. Ya da belki hafta sonunu Chase'le çalışarak geçirmek, çıktığım adamlarla kumsalda romantik bir tatil geçirmekten daha heyecan verici geliyordu. İki türlü de, çalışmayı *biraz fazla* hevesle bekliyordum.

• • •

O gece ofisten ayrılmamın ardından birkaç kapı ötedeki restoranda durdum ve parmesanlı köfte aldım. Eve gittiğimde yemek yapamayacak kadar tembel olacağımı biliyordum. Ofisteki uzun saatlerin, gece yarısı yenilen yemeklerin ve sporu savaştığımın sonunda, eğer bir şeyler yapmazsam kesinlikle kilo alacaktım.

Belki de yeni bir spor salonuna girmeliydim. Iron Horse iyiydi. Ve eğer katılırsam Bryant'ın da hoşuna giderdi herhalde. Ama kimi kandırıyor olacaktım? Kendimi. Zaten günün yarısını ofiste malum bir adam geziyor mu diye bakınarak geçiriyordum. O adamın dikkatimi daha fazla dağıtmasına hiç ihtiyacım yoktu.

Metro durağına doğru gitmek üzere caddenin karşısına geçerken telefonum titreşti. Bryant'ın adı ekranda parladı. Sinyalimin bir dakika sonra kesileceğini bildiğimden reddede bastım, eve gittiğimde ararım, diye düşündüm.

İstasyonun dışında, uzun gri saçları olan bir adamın betonda oturduğunu gördüm. Saçıyla uyumlu uzun, gri bir sakalı vardı. Teni kara ve kösele gibiydi, sanki uzun saatler boyunca güneşin altında kalmıştı. Ama başını kaldırdığında dikkatimi çeken şey parlak mavi gözleri oldu. Nedenini bilmiyorum, açık şekilde evsiz olduğunu bilsem de, evsiz olması *gereken* biri gibi görünmüyordu. New York'ta büyürken yanlarından hızlıca geçmeyi öğrendiğim sarhoş ya da korkutucu kişiler gibi değildi, yumuşak ve hüzünlü görünüyordu. Yanında kapağı açık duran bir gitar kutusu vardı ama içi düzgünce düzenlenmiş kıyafetlerle doluydu. Ona gülümsedim ve yoluma devam ettim. Gülümseyerek

karşılık verdi ama çabucak başını çevirdi. Sanki bana bakmaması gerekiyormuş gibiydi.

Metroya giden basamakları yarılamıştım ki, kocaman köfteli ekmeğimi hatırladım. Tekrar yukarı çıkarken onu ikiye böldüm ve yarısını hüzünlü mavi gözleri olan adama verdim. Minnetle gülümseyip başını salladı.

Yaptığım kendimi iyi hissettirdi ve kırımın da kesinlikle tam köfteli ekmeğe ihtiyacı yoktu.

11

Reese

İndirimli içki saatlerini ne kadar sevdiğimi unutmuştum. Fresh Look'a ilk başladığımızda Jules'la birlikte her perşembe gecesi yapardık ama zaman ilerledikçe, birimiz hep geç saate kadar çalıştık. Özür diledik ve sonraki hafta yapmaya söz verdik ama o zaman da diğer kişinin yetiştirmesi gereken bir iş oldu ve gide-
medi. En sonunda, plan yapmaya çalışmayı bile bıraktık.

Ama Parker Endüstrileri'ndeki çalışanlar indirimli içki saatleri için vakit ayırıyordu ve ben de ofisten makul bir saatte çıkmayı başarmıştım. Lindsey pazarlama departmanındaki bir diğer reklam müdürüydü ve daha ilk günden iyi geçinmiştik. Bir barda oturuyor, Godiva çikolatalı martiniler içip ücretsiz çerezlerden yerken, beni ofis dedikodularıyla dolduruyordu.

"Ve muhasebedeki Karen, eskiden pornoda oynayan biriyle nişanlandı."

"Porno mu?"

"Yumuşak şeyler. Ama aletini görmek istersen John Summers'ı Google'da arat."

"Ofisten birinin nişanlısını çıplak görmek için onu internetten aratmak gerçekten garip olurdu."

Lindsey burnunu kırıştırdı. "Sünnetli değil. Cidden çirkin. Ama kocaman." Ellerini otuz santim kadar açtı. "Beyzbol sopası gibi. Şimdi ne zaman kadının yüzüne baksam, o şeyin içine nasıl sığdığını merak etmeden duramıyorum. Yani, kız öyle ufak tefek ki."

"Arkadaşım Jules'la tanışmalısın. Bana onu bu kadar hatırlatman inanılmaz."

Lindsey martinisinin kalanını kafaya dikti ve boş bardağını barmene doğru kaldırdı. "Bana kendinden bahset bakalım. Erkek arkadaşın, kocan, kuman var mı? Hayatında neler oluyor?"

Cevap vermek kolay olmalıydı. "Gerçekten tatlı bir adamla dört randevuya çıktım. Neredeyse her gün konuşuyoruz."

"Gerçekten tatlı ha? Resmen birlikte misiniz?"

Hah? Öyle miydik? "O konuda konuşmadık. Ama başka kimseyle de çıkmadım."

Barmen bir karıştırıcıyla gelip bardaklarımızı yeniden doldurdu. Lindsey kendi bardağından yudum alırken üzerinden beni süzdü. "Onu o kadar istemiyorsun."

"Sana bunu söyleten ne?"

"Ondan bahsederken canlanmadın, onu 'tatlı' olarak tarif ettin, resmen çıkıp çıkmadığınızdan emin değilsin ve sanki bu soruyu ilk defa otuz saniye önce düşünmüş gibisin. Yani bu, onu umursamıyorsun demek oluyor." Omzunu silkti ve imalı bir şekilde konuştu, "Onu o kadar istemiyorsun."

Derin bir soluk verdim. "Sanırım haklısın. O harika, gerçekten öyle. Ama bir şeyler eksik."

"Zorlayamazsın."

Haklıydı. Gerçi, Bryant gibi New York'ta pek fazla rastlanmayan bir adamla ipleri koparmanın düşüncesi oldukça depresifti. Başka bir şey düşünmem gerekecekti.

"Bana daha fazla dedikodu anlatsana. Peki ya Samantha?"

"O aslında gördüğün gibi biri. Sanırım artık dört yıldır şir-

ketle birlikte. Evli, bildiğim kadarıyla çocuğu yok. Chase'le ikisi çok eskiye dayanıyor. Samantha'nın Chase'in ölen kız arkadaşının en yakın arkadaşı olduğuna dair bir dedikodu duymuştum."

"Kız arkadaşı ölmüş mü?"

"Evet. Yıllar önce. Sanırım kız öldüğünde sadece yirmi bir yaşındaymış." Lindsey başını iki yana salladı. "Trajik."

"Nasıl ölmüş? Hasta falan mıydı?"

"Sanırım bir çeşit kazaymış. Ben işe başlamadan önceydi. Ama Chase'in uzun bir süre kafayı sıyırdığını duydum. O yüzden ürünlerinin dağıtımını kendisi yapmak yerine orijinal olarak lisansladı. O lisansların çoğunun vakti doluyor ve o yüzden ürünlerden bazılarına ilk defa reklam yapıyoruz."

"Vay canına."

"Aynen. Şimdi iyi görünüyor gerçi. Genelde iyi bir ruh halinde oluyor zaten." Lindsey sırttı. "Ama her sabah uyanıp da aynada o yüzü görsem ben de öyle olurum. Herif fena ateşli... o tarz şeyleri ateşli buluyorsan öyle tabii."

Kahkaha attım. "Senin tipin değil mi?"

"Görünüşe göre ben kelleşmekte olan, bira göbekli ve işsiz kalmaya meyilli adamlardan hoşlanıyorum. On altı yaşından beri Al'le birlikteyim."

"Biraz kilo aldı demek ha?"

Alayla güldü. "Aslında hayır. Her zamankiyle hemen hemen aynı görünüyor. Ama hiç anlamadığım bir sebepten, adam su üzerinde yürüdüğümü düşünüyor. Bana prensesmişim gibi davranıyor."

"Ne güzel."

Satıştan birkaç kişi bara gelip bize katıldı, böylece Lindsey'le dedikodu seansımı bitirdiler. Ondan sonra biraz etrafta dolandık ve birkaç yeni insanla tanıştım. Ama Chase'le ilgili öğrendiğim şeyi düşünmeden duramadım. Birisini kaybetmişti. Öyle bir şey insanın hayatında büyük bir etki yaratırdı, ne kadar akıllı ve uyumlu olduğunuz önemli değildi.

Sizi tamamen kırmasa bile asla tamir edilemeyecek çatlaklar ve ufak çizikler bırakırdı.

Dokuza doğru bar gittikçe kalabalıklaşsa da, ofis kalabalığı azalmaya başlamıştı. Lindsey eve gitti, pazarlamadaki tek kişi de ayrıldı. Geceye noktayı koyma vakti gelmişti. Barmenin dikkatini çekmeye çalıştım ama kız barın diğer ucuna doğru seğirtti.

Fazla içtiği bariz olan bir adam yanımdaki yere sıkıştı ve fazlasıyla yakınımnda dururken sohbet etmeye çalıştı.

“Saçının rengi gerçek mi?” diye sordu.

“Bir kadına yaşını, kilosunu ya da saçını boyayıp boyamadığını asla sormaman gerektiğini bilmiyor musun?”

“Onu bilmiyordum.” İleri geri sallandı. “Yani telefon numarası istemekte sorun yok mu?”

Kibar olmaya gayret ettim. “Sanırım, eğer evli değilse ve ilgili görünüyorsa.”

Kaçma ihtiyacı hissederek tekrar barmenin dikkatini çekmeye çalıştım, hesabımı kapatmam gerekiyordu. Beni gördüğünü göstermek için elini kaldırdı ama hâlâ barın diğer ucunda içki hazırlamakla meşguldü. Bu kalabalığa ciddi bir barmen daha gerekiyordu.

Burada kaldığım için sarhoş adam ilgilendiğimi düşündü. “Adın ne kızıl?” Uzanıp saçıma dokundu.

“Lütfen bana dokunma.”

Alaylı bir teslimiyetle ellerini kaldırdı. “Kadınlardan falan mı hoşlanıyorsun?”

Bu herif eğlenceliydi. İçeri girdiğinden beri ilk defa, en sonunda ona bütün dikkatimi verdim ve cevap vermeden önce ona tamamen döndüm. “Bana dokunmanı istemiyorum diye kadınlardan hoşlandığımı mı varsayıyorsun?”

Beni dikkate almadı. “Sana bir içki alayım güzel kız.”

“Hayır, sağ ol.”

Yaklaştı, konuşurken dili sürçüyordu. “Cesursun. Bu hoşuma gitti. Kızıl saçın gerçek olmalı.”

Arkamdaki bir ses beni şaşırttı.

“Git başka bir yerde dikil.” Chase’in sesi alçak ama sertti. Bir adım attı ve resmen aramıza girip sarhoşa dönük durdu.

Adam, “Onu önce ben gördüm,” diye sızlandı.

“Hiç sanmıyorum dostum. Ben ortaokuldayken onun suratını emdim. Yaylan bakalım.”

Sarhoş bir şeyler homurdandı ama sendeleyerek uzaklaştı. Chase benimle yüzleşmek için döndü, sarhoşun yerinde duruyordu. *Vay be. Çok daha iyi bir manzara.*

“Teşekkürler. Kibarlık işe yaramıyordu.”

Elbette, sarhoş adam artık bir sorun olmadığı anda barmen hesabımı kapamak için geldi. “Sana ne getirebilirim Chase?” *Ya da belki de sebep o değildir.*

“Bir Sam Adams alayım.”

Kız bana döndü. “Hesabınızı kapamak istiyorsunuz değil mi?”

“Gidiyor musun? Ben daha yeni geldim. Benimle birlikte bir içki içmen lazım.”

İstiyordum. *Gerçekten* istiyordum. Ama muhtemelen gitmem gerektiğini de biliyordum. Chase yüzümdeki ikilemi okudu.

“Onun hesabını kapat. Ne içiyorsa ondan bir tane daha getir ve benim hesabıma ekle. Daha sessiz bir masaya geçeceğiz.”

Barmen onun yönlendirmesine uydu ve gülümsesem bile başımı iki yana salladım.

“Kimse sana hayır demiyor, değil mi?” diye sordum.

“Karşı çıkabildiğim sürece diyemezler.”

Bir dakika sonrasında, Chase tek elinde ikimizin içkisini taşıyordu ve diğer eliyle de beni arkadaki sessiz masaya doğru yönlendiriyordu. Yerleşince birasından bir yudum aldı, şişenin üstünden beni izliyordu. “Bu arada bu akşamki davet için sağ ol.”

İçkimi dudaklarıma doğru çıkarırken yarı yolda durdum. “Perşembe geceleri herkesin çıktığını bile bilmiyordum. Ben yeni kıyım. Senin bana söylemen gerekirdi.”

“Denedim. Ofisine uğradığımda çoktan gitmiştin.”

Aslında masamda oturmuş ve Chase’in ofisine uğrayıp herkesin içmeye gitmekten bahsettiğini söylemeyi düşünmüştüm.

Ama kafamda evirip çevirince, bir grupla indirimli içki saatine katılmaktan daha fazlasını isteyecekmişim gibi hissettirmişti.

“Şey... artık ikimiz de buradayız,” dedim. “Bu akşam çok geç saate kadar çalıştın.”

“Aslında akşam yemeği planlarım vardı.”

Cevabı beni biraz endişelendirdi... ve belki *minicik bir* kıskançlık da duymuş olabilirdim. “Ah.”

Gözlerini bana dikip baktığını hissettim ancak içkimi içerken gözlerinden sakındım. En sonunda ona baktığımda gözleri bir şey için benimkileri aradı.

“Ablamla, biriyle çıkmadım. Haftalık, normal bir şey.”

“Sormadım zaten.”

“Hayır. Sormadın. Ama akşam yemeği planlarım olduğunu söylediğimde hayal kırıklığına uğradın.”

“Uğramadım.”

“Bana öyle göründü.”

“Bence kibrin bazen gördüğün şeylere dair yargını gölgeliyor.”

“Öyle mi diyorsun?”

“Evet.”

“Yani birini becerdiğim için geç kaldığımı söylesem içinde hiçbir his uyandırmayacak mıydı?”

Çenem kasıldı ama yüzüme bir maske oturtmayı başardım ve omzumu silktim. “Hem de hiç. Neden canımı sıksın ki? Sen benim patronumsun, erkek arkadaşım değilsin.”

Chase beni şaşırtarak peşini bıraktı ve konuyu değiştirdi. “Peki şu âna kadar Parker Endüstrileri’nden memnun musun?”

“Aslında bayılıyorum. Fresh Look’a ilk başladığım zamanı çok hatırlatıyor. Herkes çok açık fikirli ve ürünü gerçekten kullanan insanlarla temas kuruyorlar. Fresh Look, Parker’dan daha küçük bir şirket olsa bile, yıllar geçtikçe yatırımcılar geldi ve Fresh Look’un pazarlamasını daha fazla kontrol etmeye başladılar. En sonunda yönetim pazarlamayı kime karşı yaptığını, vizyonunu kaybetmeye başladı. Yönetim kuruluna mı yoksa kozmetik ürünlerini kullanan kadınlara mı?”

Chase anlıyormuş gibi onayladı. "Dışarıdan para aldığımda kesinlikle bir takas oluyor. Kontrol, bir daha asla vazgeçmek istemediğim bir şey. Ürünlerimi satın alan kadınlar için neyin önemli olduğu hakkında zerre fikri olmayan bir avuç takım elbiseliye cevap vermek zorunda kalmak beni deliye döndürürdü. Sen o yüzden mi ayrıldın? İşini yapılmasına inandığın şekilde yapma kabiliyetini yitirdiğin için mi?"

"Keşke öyle diyebilseydim. Ama bu hafta Josh ve takımıyla çalışana kadar ne kadar elim kolum bağlı olduğunu fark etmemiştim."

Chase birkaç saniye boyunca bana baktı. "Bazen bulana kadar neyi özlediğini anlamıyorsun."

Âdemelmasının çıkıp inişine karşı bedenimin verdiği tepkiye bakınca, sohbetimizi başka bir tarafa çekmezsem başımın belada olacağını anladım. Boğazımı temizledim ve gözlerimi boğazından ayırmak için kırıştırdım.

"Ee... kardeşinle yemeğin nasıl gitti?"

"O hamile. Konuştuğu tek şey basurla ve akıtan göğüslerle ilgili şeyler. İştahım kaçtı."

Kahkaha attım. "İlk gebeliği mi?"

"Dünyanın ilk bebeğini doğuracağını düşündüğünden oldukça eminim. Bu akşam o konuştuğunda kocasının gözlerinde beliren acıyı görebiliyordum."

"O kadar da kötü olmadığından eminim."

"Yemek boyunca adama çok gürültülü nefes aldığı için bağırıldı. Nefes aldığı için. Ayrıca gittiğimiz Japon restoranında kendisinin yemeye izni yok diye adamın sushi yemesine de izin yoktu."

"Bunu uyduruyor musun, uydurmuyor musun anlayamıyorum. Sonuçta gelişigüzel hikâyeler anlatmaya meyillisin."

"Eniştem için üzücü olsa da, gerçeği söylüyorum."

"Kardeşin burada, şehirde mi yaşıyor?"

"Yukarı Doğu Yakası. Geçen yıl kocasının iş yerine yakın olan şehir merkezinden taşınıp kendi iş yeri olan Guggenheim'a yakın bir yere yerleştiler. Şimdi üç dakikada yürüyerek müzeye

gidebiliyor ve kocasının işe gidiş süresi üç kat uzadı. Elbette hamile olduğunu anladığı anda işinden ayrıldı.”

“Ona karşı çok sert davranıyorsun.”

“Sert davranmamı çok kolaylaştırdığı kesin.” Birasının kalanını bitirdi. “Bir tane daha alacağım. Sen de ister misin?”

“Muhtemelen içmemeliyim.”

Sırıttı. “Sana da bir tane geliyor.”

O içkilerimizi almak için gidince, oturup Chase Parker’ın aslında kim olduğunu düşündüm. Onun gibi bir adamla daha önce hiç tanışmamıştım. Parmağımı üzerine basıp da işte bu diyemiyordum... Hiçbir kaliba uymuyordu sanki. Fazlasıyla başarılı bir şirketi yürüten bir iş adamıydı ancak yine de dağınık saçları ve düzgün kirli sakalıyla rock yıldızı gibi görünüyordu. Özel dikim, ölçülü takım elbiselerinin altında taş gibi bir vücut ve piercingli bir meme ucu vardı. Koca memeli sarışınlarla çıkıyor ve akşam yemeğinde yabancılara katılıyordu, yine de haftada bir ablasıyla yemek yiyordu. Bu akşam Lindsey’den öğrendiğim şeyi katmasam bile, adam karmaşık bir paketti.

Birkaç dakika sonra elinde içkilerle döndü. “Beni özledin mi?”

Evet. “Gitmiş miydin ki?”

“Ee Becker nerede bu akşam?”

Bryant. “Ve emin değilim. Plan yapmadık. Herhalde evdedir.”

“Bana ondan bahsetsene.”

“Niye?”

“Bilmem. Sanırım merak ediyorum. Ne tarz bir adamla ilgili olduğunu merak ediyorum.”

Seninle. “Neyi bilmek istiyorsun?”

“Ne iş yapıyor?”

“Finansal hizmetler alanında çalışıyor. Yatırım fonları gibi şeyleri işletiyor.”

“En sevdiği film ne?”

“Hiçbir fikrim yok. Birbirimizi o kadar uzun zamandır tanımıyoruz.”

“Horlar mı?” Sinsi sırıtışını gizlemeye çalıştı.

"Bridget horlar mı peki?" diye karşı atakta bulundum.

"Bunu bilemem. Yatağında değildi. Öte yandan, yatağında olsaydın senin de horlayıp horlamadığını bilemezdim."

"O niye? Gürültüye alışkın uyuyanlardan falan mısın?"

"Uyuyor olmazdın."

Kahkaha attım. "Resmen kendim ettim kendim buldum, değil mi?"

"Baxter'dan kurtulup benim yatağıma girmelisin."

Çıktığım adamı terk edip onun yatağına girmemi söylediği halde neden kahkaha atıyordum? Bu adam bütün yargı sezgimi kaybettiriyordu.

"Pekâlâ... hamile olanın dışında başka kardeşin var mı?" diye sordum.

"Eğer ateşimi söndürmeye çalışıyorsan, işte bunu yapmanın tek yolu. Anna'dan bahset yeter."

İçkimi yudumladım. "Bildiğim iyi oldu."

"Sadece ben ve o. Peki sen? Erkek ya da kız kardeş?"

"Sadece bir. Owen. Benden bir yaş büyük. Connecticut'ta yaşıyor, ailemden pek de uzakta değil."

"İkiniz yakın mısınız?"

"Haftada bir yemek yemiyoruz ama evet, yakın olduğumuzu düşünmek hoşuma gidiyor. Owen işitme engelli, o yüzden telefonu açıp da konuşmak gibi kolay değil ama sürekli mesajlaşıyoruz. Ayrıca hem yazıp hem de birbirimizi görebildiğimiz şekilde görüntülü arama yapıyoruz. Küçükken ayrılmaz ikiliydik."

"Vay canına. İşaret dilini falan biliyor musun?"

"Pek sayılmaz. Owen işitme duyusunu on yaşındayken bir... olayda kaybetti. Dudak okumayı işaret dilinden daha hızlı kaptı. Ben de dudak okuma konusunda oldukça iyiyim. Eskiden kulaklık takıp onun gibiymişim gibi davranırdım."

"Gerçekten mi? Peki ne söylüyorsun?"

Chase bir şeyler söyledi. Daha ilk denemede yakaladım ama ona biraz takıldım.

"Hımmm... emin değilim. Tekrar yapsana."

Dudakları tekrar hareket etti. Bu defa her kelimeyi bastıra bastıra yaptı ama gün kadar açık bir şekilde *Benimle birlikte eve gelmelisin* diyordu.

“Üzgünüm. Sanırım paslandım.” Pis pis güldüm.

Chase kahkaha atarak başını geriye attı ve boğazı titreşti.

Tanrım, o âdemelması cidden beni mahvediyordu. Kahrolası şey beni cezbediyordu, hareket ederek hava atıyordu. Birçok sebepten pişman olacağım bir şey yapmadan önce bardan defolup gitmem gerekiyordu.

İçkimi bitirip doğruldum. “Gitmem lazım. Geç oldu. Ve patron üzerinde iyi bir etki bırakmak için yarın erkenden ofiste olmak istiyorum.”

“O dediğini çoktan yaptığından oldukça eminim.”

“İyi geceler Chase.”

“İyi geceler Buttercup.”

12

Reese

Cumartesi sabahı kendimi endişeli hissederek uyandım. Korku anlamında bir endişe değildi, daha çok sabırsızlandığım bir randevuya giderken hissettiğim türde bir endişeydi. Ancak randevuya gittiğim falan yoktu, çalışacaktım. *Cumartesi günü.*

Beklentimden sıyrılmak için koşuya gittikten sonra aklımı boşaltmak için soğuk bir duş aldım. Suyun omuzlarımdan aşağı akmasına izin verdim ve mırıldanırken gözlerimi yumdum. Kendimi, Owen'ı yatıştırmak için hep bir şarkı mırıldanırdım, ancak Kylie Minogue'un *Can't Get You Out of My Head** şarkısını mırıldandığımı fark ettiğimde gözlerim açılıverdi.

Elbette gözüme anında artık duşumu ve banyomu dolduran yarım düzine Parker ürünü takıldı. Adamı cidden aklımdan çıkaramıyordum, her tarafımdaydı. Düşüncelerimde, işimde, *duşumda*. Şampuanımın arkasından göz kırpan Kutsal Peeling Kremi'nin küçük, mor teneke kutusu gözüme çarptı. Bunda daha derin bir anlam olduğunu düşündüm. Kutsal Peeling, ölü

* (İng.) Seni aklımdan çıkaramıyorum. -yhn

derilerinizden kurtulun, o adamla ilgili düşüncelerinizden de.

Vücudumu neredeyse on beş dakika boyunca ovaladım, aklımı Chase'ten arındırmaya çalıştım. Söylenene göre yeni vücut peelingi sadece ölü deriyi kaldırıp arındırmakla kalmıyordu, aynı zamanda yeni derinin oluşması için bazı kimyasal bileşenler de içeriyordu. İşim bitince kurulandım ve kurtulmaya çalıştığım düşünceden arınmış olmak yerine inanılmaz şekilde yumuşak olmasına kızdım.

Çıplak vücuduma kısa, ipeksi bir bornoz doladım, bağlamadan bıraktım ve yeni bebek yumuşaklığındaki cildime biraz losyon sürmek için yatak odama gittim. En sevdiğim cilt yağımı tuttuğum çekmecenin gerisinde vibratörüm de vardı. Elimi ona attım, kendimi tatmin etmeyi şöyle bir düşündüm. Yapabilir miydim? Chase'i sistemimden atmama yardım eder miydi? Belki de ihtiyacım olan şey tam olarak buydu. Bir erkekle birlikte olmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Herhalde sekiz ay olmuştu.

Cinsel yönden bezginliğim kabardığı için yakışıklı bir adam görünce böyle baştan çıkıyordum. Evet, büyük ihtimalle onandı.

Ama neden orgazmıma aklımdaki Bryant düşünceleriyle ulaşmıyordum? Bryant yakışıklıydı. Ve tatlıydı. Ve iyiydi. Ve beni istiyordu. *Ve kahrolası patronum değildi.* Bornozumu açık bırakarak pille çalışan erkeğimi çekmecedan aldım ve yatağıma sırtüstü uzanıp gözlerimi yumdum.

Bryant. Bryant. Bryant'ı düşün.

Chase'in spor salonunda ona rastladığım günkü görüntüsü aklıma düşüverdi. *Tanrım, o muhteşem.*

Hayır. Ne yapıyorsun? Bryant. Bryant'ı düşün. Bryant. Bryant. Bryant. Geçen hafta sırf beni gülümsetmek için bana çiçekler alan Bryant. Bana tatlı mesajlar atan Bryant. *Seni düşünüyorum. Yakında seni görmeyi umuyorum. Kediciğin ne yapıyor?* Bekle. Hayır. Sonuncusu Chase'tendi. Kediden bahsediyor olsa bile, kim bir kadına böyle bir mesaj atardı ki? *Ve yaptığında hoşuma gitmesi ne anlama geliyor?*

12

Reese

Cumartesi sabahı kendimi endişeli hissederek uyandım. Korku anlamında bir endişe değildi, daha çok sabırsızlandığım bir randevuya giderken hissettiğim türde bir endişeydi. Ancak randevuya gittiğim falan yoktu, çalışacaktım. *Cumartesi günü.*

Beklentimden sıyrılmak için koşuya gittikten sonra aklımı boşaltmak için soğuk bir duş aldım. Suyun omuzlarımdan aşağı akmasına izin verdim ve mırıldanırken gözlerimi yumdum. Kendimi, Owen'ı yatıştırmak için hep bir şarkı mırıldanırdım, ancak Kylie Minogue'un *Can't Get You Out of My Head** şarkısını mırıldandığımı fark ettiğimde gözlerim açılıverdi.

Elbette gözüme anında artık duşumu ve banyomu dolduran yarım düzine Parker ürünü takıldı. Adamı cidden aklımdan çıkaramıyordum, her tarafımdaydı. Düşüncelerimde, işimde, *duşumda*. Şampuanımın arkasından göz kırpan Kutsal Peeling Kremi'nin küçük, mor teneke kutusu gözüme çarptı. Bunda daha derin bir anlam olduğunu düşündüm. Kutsal Peeling, ölü

* (İng.) Seni aklımdan çıkaramıyorum. -yhn

derilerinizden kurtulun, o adamla ilgili düşüncelerinizden de.

Vücutumu neredeyse on beş dakika boyunca ovaladım, aklımı Chase'ten arındırmaya çalıştım. Söylenene göre yeni vücut peelingi sadece ölü deriyi kaldırıp arındırmakla kalmıyordu, aynı zamanda yeni derinin oluşması için bazı kimyasal bileşenler de içeriyordu. İşim bitince kurulandım ve kurtulmaya çalıştığım düşünceden arınmış olmak yerine inanılmaz şekilde yumuşak olmasına kızdım.

Çıplak vücuduma kısa, ipeksi bir bornoz doladım, bağlamadan bıraktım ve yeni bebek yumuşaklığındaki cildime biraz losyon sürmek için yatak odama gittim. En sevdiğim cilt yağımlı tuttuğum çekmecenin gerisinde vibratörüm de vardı. Elimi ona attım, kendimi tatmin etmeyi şöyle bir düşündüm. Yapabilir miydim? Chase'i sistemimden atmama yardım eder miydi? Belki de ihtiyacım olan şey tam olarak buydu. Bir erkekle birlikte olmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Herhalde sekiz ay olmuştu.

Cinsel yönden bezginliğim kabardığı için yakışıklı bir adam görünce böyle baştan çıkıyordum. Evet, büyük ihtimalle on dandı.

Ama neden orgazmıma aklımdaki Bryant düşünceleriyle ulaşmıyordum? Bryant yakışıklıydı. Ve tatlıydı. Ve iyiydi. Ve beni istiyordu. *Ve kahrolası patronum değildi.* Bornozumu açık bırakarak pille çalışan erkeğimi çekmecedan aldım ve yatağıma sırtüstü uzanıp gözlerimi yumdum.

Bryant. Bryant. Bryant'ı düşün.

Chase'in spor salonunda ona rastladığım günkü görüntüsü aklıma düşüverdi. *Tanrım, o muhteşem.*

Hayır. Ne yapıyorsun? Bryant. Bryant'ı düşün. Bryant. Bryant. Bryant. Geçen hafta sırf beni gülümsetmek için bana çiçekler alan Bryant. Bana tatlı mesajlar atan Bryant. Seni düşünüyorum. Yakında seni görmeyi umuyorum. Kediciğin ne yapıyor? Bekle. Hayır. Sonuncusu Chase'tendi. Kediden bahsediyor olsa bile, kim bir kadma böyle bir mesaj atardı ki? Ve yaptığında hoşuma gitmesi ne anlama geliyor?

Bryant.

Chase.

Bryant.

Chase.

Gözlerim kapalıyken vibratörümün yumuşak titreşimi beni rahatlattı.

Bryant.

Bryant. Bryant'ı düşün.

Chase'in sert göğsünden su damlıyordu.

O V şekli. O derin, oyulmuş gibi V.

Piercingli meme ucu.

Kes şunu. Bryant.

Chase.

Bryant.

Chase.

Chase.

Chase.

Ahhh. Zihnime karşı öfkelenerek inledim, elimi vücudumda aşağı kaydurdım.

O adam hakkında düşünmeyi kesmem, patronum hakkındaki edepsiz düşüncelerimi sistemimden atmam gerekiyordu. Başka her şeyi denemiştım. Neden sistemimden çıkması için *tatlı sözle ikna etmeye* çalışmıyordum ki? Sonuçta, en azından bu yöntem çok daha eğlenceliydi.

• • •

Chase üç katlı, kumtaşından bir binada yaşıyordu. Kapıcısı olan gösterişli bir gökdelende yaşadığını varsaymışım, hatta belki bir çatı katı dairede falan. Ama ağaçların dizili olduğu güzel sokağından aşağı yürüdüğümde, bir şekilde bu mahallenin ona daha çok uyduğunu düşündüm. O adamla ilgili hiçbir şey beklediğim gibi değildi.

Sokaktan yukarı yükselen basamaklar neredeyse ikinci katın girişine çıkıyordu. Ön kapı kocamandı. En azından dört buçuk

metre yüksekliğinde olabilecek kalın, kurşunlu vitray camdan ve koyu, maun rengi ahşaptandı. Kapının kemerinin iç kısmında üç zil yan yana dizilmişti ama sadece birinde isim vardı: *Parker*. Derin bir nefes aldım, bastım ve bekledim.

Birkaç dakika sonra ikinci kez çaldım. Kapıya kimse gelmeyince saatime baktım. On bire üç dakika vardı. Erkenciydim ama ucu ucuna. Daha fazla zaman geçti ve kimsenin evde olmadığı gayet açıktı. Birkaç basamak aşağı inip evin numarasını kontrol ettim, üstten üçüncü basamağın üzerinde yazıyordu. Üç yüz yirmi dokuz... Kesinlikle doğru evdeydim.

Belki de yanlış zile basıyorum. Parker yazan yerin sağmdakine bastım ve biraz daha bekledim. Hâlâ bir şey yoktu. Adresi bir kez daha kontrol etmek için çantamdan telefonumu çıkarıp Josh'un sekreterinin yolladığı e-postayı bulana kadar araştırdım, doğru olduğundan emindim aslında. Chase'in evinin numarasının benim daire numaramla aynı olmasının oldukça büyük bir tesadüf olduğunu düşündüğümü hatırlıyordum: Üç yüz yirmi dokuz.

E-postayı açınca kesinlikle doğru adreste olduğumu doğruladım... ama sonra sorunu gördüm. E-postada, *Rahatça giyinin, aç gelin ve sadece yaratıcılığınızı getirin. Buluşma saati 1!*, diyordu. *Siktir.* İlk seferinde çok hızlı bakıp yanlışlıkla ünlemi bir gibi görmüştüm ve on bir olduğunu varsaymışım. İki saat erken gelmiştim. Henüz kimsenin burada olmamasına şaşmamalıydı.

Tam basamakları yarılamaştım ki arkamdan gelen kilit sesini duydum. Açılan kapıya doğru göz attığım sırada, sadece beline doladığı bir havluyla orada duran Chase'in görüntüsüyle adımın ortasmda donakaldım.

. . .

"Hayır, gerçekten, gidebilirim. Zaten erteleyip durduğum bir sürü işim vardı, sonuçta benim hatam. İki saat erken geldim ve yapacak işlerin olduğundan eminim."

Chase içeri girmem için ısrar etmişti.

Ellerini omuzlarıma koydu. “Kalıyorsun. Ben üst kata gidip giyineceğim ve sonra bize yiyecek bir şeyler hazırlayacağım.” Solda kalan devasa bir oturma odasını işaret etti. “Keyfine bak. Birkaç dakikaya kadar inerim.”

Başımınla onayladım ve onu *kesmemek* için elimden geleni yaptım. Ama sadece bir havlunun içindeydi Tanrı aşkına ve bir kızın disiplininin de sınırı vardı. Mantiğim aksini söylese de, göğsüne şöyle hızlıca bakıverdim. Havlunun *o kısmındaki* dikkate değer kabartıyı görünce gözlerim takılıp kaldı ve Chase fark etti.

Tek kaşını kaldırdı. “Tabii bu şekilde kalmamı istiyorsan başka.”

Utunarak başımı iki yana salladım ve kızardığımı saklamak için oturma odasına girdim. Basamaklardan çıkarken sessizce güldüğünü duydum sanırım.

O yokken oturma odasına bakınma fırsatını kullandım. Üzerinde bir raf olan kocaman bir şömine vardı. Rafın üzerinde birkaç çerçeveli fotoğraf sergileniyordu, her birini kaldırıp yakından baktım. Chase ailesiyle birlikte üniversite mezuniyetindeydi; ailesi gururla ışık saçıyordu ve Chase de imzası haline gelmiş dağınık saçları ve çarpık sırtışıyla gülüyordu. Birkaç aile fotoğrafı daha vardı, ayrıca belediye başkanıyla da bir fotoğrafı yer alıyordu. Ama rafın sonundaki fotoğraf kalbimi çaldı. İki hafta öncesinin tarihi bulunan bir ultrason görüntüsüydü, hasta adı kısmında *Anna Parker-Flynn* yazıyordu. Barda bana ablasından şikâyet edip durmuştu, gel gör ki yakında doğacak bebeğinin fotoğrafını çerçeveletmişti.

Kanepenin arkasında bugüne kadar gördüğüm en uzun pencerelerle birlikte bir niş vardı, pencereler en az üç metre kadardı ve yerden bir metre kadar yukarıdan başlıyordu. Camların kenarında rengârenk paneller vardı ve içeri ışık sızıyor, odada renklerden bir prizma parıltısı yaratıyordu. Pencerelerin altma kitaplıklar inşa edilmişti. İsimlerine baktım. Okuduğuna bakarak bir insan hakkında bir sürü şey öğrenebilirdiniz. *Steve Jobs: Amerikan Dehası*, Stephen King, David Baldacci, birkaç klasik ve... Jimmy

Carter'dan *Tehdit Altındaki Değerlerimiz: Amerika'nın Ahlaki Krizi*.

Ha?

Artık giyinmiş olan Chase odaya girdi ve tam o anda cep telefonu çalınca inledi. Özür diledi, denizaşırı bir telefon görüşmesi yapması gerektiğini söyledi. Gerçekten aldırmadım. İki saat erken gelmiştim ve özel hayatına şöyle kaçamak bakışlar atmak ilgimi çekiyordu. Köşedeki nişe dayalı halde duran eski, harap Gibson marka akustik gitarı elime aldığımda, diğer odada telefondan birisine bağıırıyordu.

Hafifçe çaldığımda eski anılarımdan bazılarını geri getirdi. Çocukken Owen'la aynı gitarı kullanırdık. İçgüdüsel olarak parmaklarım "Blackbird" şarkısının notalarını çalmaya başladı. Üzerinden yıllar geçmişti, yine de hâlâ hafızamdan akıp gidiyordu.

Bitirdiğimde Chase'i girişte durmuş beni izlerken buldum. Normalde okunması kolay olan yüzü ifadesiz, hatta neredeyse sert görünüyordu. Orada durup gözlerini bana dikerek baktı. Belki de gitarı alarak sınırimi aşmışım.

"Üzgünüm. Dokunmamalıydım." Gitarı nazikçe bulduğum yere geri bırakıp köşeye dayadım.

"Sorun değil." Aniden dönüp odadan dışarı çıktı.

Arkasından seslenmek için ağzımı açtım ama söyleyecek hiçbir şey bulamadım.

Birkaç dakika sonra geri geldiğinde gülümsedi ama hâlâ eski flörtçü ruh halinde değildi. "Hadi bakalım. Yiyecek bir şeyler yapacağım."

Mutfağa doğru onu takip ettim. Evin tarihi mimarisi dikkatlice korunmuştu, yine de mutfakta son teknolojiye sahip modern cihazlar ve granit tezgâh vardı. Nasıl oluyorsa eski ve yeni güzel bir şekilde karışmıştı.

"Vay canına. Bu harika." Başımı kaldırıp yüksek tavana ve duvarlara yapılan çini işine baktım. Ada tezgâhın üzerindeki raftan bakırdan tencere ve tavalar sarkıyordu. Chase bir tava aldı ve buzdolabından malzemeler çıkarmaya başladı.

Bana bakmadan konuştu. "Paul McCartney mi, Dave Grohl mu?"

"Blackbird" şarkısını çalarken aklımdaki versiyonunu bilmek istiyordu.

"Paul McCartney. Her zaman."

"Büyük Beatles hayranı mısınız?"

"Aslında hayır. Ama ağabeyim öyle. Bütün şarkılarının sözlerini bilir."

Chase en sonunda döndü. Yüzü yumuşamıştı. "Sağır olan ağabeyin."

"Sahip olduğum tek ağabey."

"Çok sık çalar mısınız?"

"En son yıllar önce çaldım. Notaları hatırladığıma bile şoke oldum sayılır. Parmaklarım öylece çalmaya başladı. Herhalde çocukken on bin defa falan çaldığım için. Sadece dört şarkı biliyorum. Owen işitme yetisini kaybetmeden önce "Blackbird" şarkısını çok severdi. İşitmesini tamamen yitirdiğinde onun için çalmayı öğrendim. Gitarı tutup titreşimleri hissederek şarkı söylerdi."

"İyiymiş."

"Evet. Ne kadar garip olsa da büyürken müzik aramızda büyük bir bağ oldu. Eskiden bir oyun oynardık, ben şarkıları mırıldanarak söylerdim ve o da yüzüme dokunup titreşimden şarkıyı tahmin etmeye çalışırdı. Gerçekten iyiydi. İyiydi derken, *ciddi anlamda iyiydi* diyorum. Sadece birkaç mısra söylemem yetiyordu, şarkıyı anında biliyordu. Yıllar geçtikçe bu gizli dilimiz halini aldı. Kimse bilmeden ne düşündüğümü onunla paylaşmak için bir iletişim yoluymuştu. Bazen Sophie Teyzemize gittiğimizde, teyzem kaçamak yapıp kahve kupasına biraz cin koyardı. Bilmediğimizi sanıyordu. Ama üçüncü "kafeininden" sonra biraz dili dolanmaya başladılar. O yüzden bizi aradığında telefonu açıp anemize verirdim ve sonra Pink Floyd'un "Comfortably Numb" şarkısını mırıldanırdım. Owen yüzümü iki saniye tuttuktan sonra telefondakinin kim olduğunu tahmin ederdi."

* (İng.) Rahat Uyuşukluk. -yhn

Chase kahkaha attı. "Bu harika."

"Ama hâlâ sık sık yapıyorum işte, farkına bile varmıyorum. Bir şeyin ortasındaiken düşüncelerimi yansıtan bir şarkıyı mırıldandığımı fark ediyorum."

"Pekâlâ, umarım şu sıralar Johnny Paycheck'ten bir şey söylemezsin."

"Johnny Paycheck?"

"The this Job and Shove It" diye bir şarkısı var. O dudaklardan Marvin Gaye'den bir şeyler duymayı tercih ederim."

"Dur tahmin edeyim. 'Let's Get It On'?"

"Sen de söyleyeceğini biliyorsun, ha?"

"Tek yönlü çalışan bir zihnin var."

Bana komik bir şekilde baktı, sanki kendi cevabıyla neredeyse kafası karışmış görünüyordu. "Son zamanlarda, sanırım haklısın. Aklım sürekli şu ateş püsküren volkanda. Tavrı da saçları gibi ateşten."

Sanki şakaymış gibi gülüp geçtim ama içimden bir şey onun dürüst olduğunu, gerçekten sürekli beni düşündüğünü söylüyordu. Ya da belki kendi tek yönlü çalışan aklımın istediği bir düşünceydi bu.

"Ağabeyin işitmesini nasıl kaybetti bu arada? Bir kazadan bahsetmiştin. Spor kazası falan mıydı?"

Hikâyeyi anlatmaktan asla hoşlanmamış olsam da, kız arkadaşıyla ilgili öğrendiğim şeyden sonra bütün insanların içinden Chase'in anlayacağını düşünüyordum. Önceki akşam Lindsey'nin bana anlattığı şeyi resmen takıntı yapmışım. Geçmişte yaşadığımız deneyimlerin, Chase'le paylaştığımız dile getirilmeyen bir bağ yaratıp yaratmadığını merak ettim.

"Ben dokuz yaşındaydım, Owen da ondu, bulunduğumuz muhitte bir dizi hırsızlık oluyordu. Çoğu hırsız, ev sahipleri evde değilken giriyordu. Anne babası çalışan çocuklardık. Biz okula gitmeden önce onlar işe gitmiş olurdu ve eve bizden sonra

* (İng.) İşini Al ve Bir Tarafına Sok. -yhn

** (İng.) Hadi İşe Koyulalım. -yhn

gelirlerdi. Ayrıca anlayamazlardı ve babam sık sık birkaç günlüğüne giderdi, o yüzden çoğu gün ev neredeyse boş olurdu. Bir salı günü, öğretmenlerin bir çeşit geliştirme konferansı mı ne olduğu için okulumuz yarım gün sürdü. Eve erkenden gittik, içeri girdiğimizde evimiz iki adam tarafından soyuluyordu.”

“Siktir. Hiçbir fikrim yoktu, Reese. Üzgünüm. Varsayımda bulunmamalıydım.”

“Sorun değil. Bu konuda fazla konuşmuyorum. Ama bu olduğum kişinin, Owen’ın olduğu kişinin bir parçası, iyi ya da kötü. Owen sadece on yaşında olsa bile beni kapıdan dışarı geri itti ve yardım çağırmak için bağırmağa başladı. Adamlardan biri Xbox’ımızı almıştı ve onu beyzbol sopası gibi kullanıp Owen’m kafasına vurdu. Şakak kemiğini çatlattı ve Owen’ın birkaç gün boyunca hastanede kalmasına ve kalıcı sinirsel işitme kaybına yol açacak bir bilinç kaybına sebep oldu.”

“Yüce Tanrım. Sadece çocukmuşsunuz.”

“Daha kötüsü de olabilirdi. En azından Owen’m her zaman söylediği şey bu. İşitme yetisini kaybettikten sonra bile oldukça mutlu bir çocuktu.”

“Peki sen? Sen de yaralandın mı?”

“Owen’la ilgilenmeye çalışıp ambulansı beklerken düştüm, kırık bir parça Xbox’la elim kesildi.” Sağ elimi kaldırıp başparmağım ile işaretparmağım arasındaki yıldız şeklindeki, soluk yara izini gösterdim. “Dikiş bile gerekmedi, kendi kendine iyileşti.” Kahkaha attım. “Komik aslında. Owen bütün yaralarına katlandı, neredeyse tasasızca dolaştı. Öte yandan ben tek bir yara almamış olsam da, kapısının arkasında yarım düzine kilit bulunduran ve günde birkaç defa arabasının arka koltuğunu, düşün perdesinin arkasını kontrol etme takıntısı olan birisiyim. Kendi gölgemden bile korkuyorum neredeyse.”

“Ama arabayı kullanmaktan vazgeçmek yerine arka koltuğa bakıyorsun?”

Nereye vardığından emin değildim. “Sanırım öyle. Evet.”

“Ona korkmak denmez. Korkunun hayatını kontrol etme-

sine, seni istediğın şeyi yapmaktan alıkoymasına izin verirsen korkuyor olursun. Korktuğın halde korkunun gözlerinin içine bakıp yaşıyorsan, bu cesarettir.”

Ve işte yine oradaydı. Tanıştığımız ilk geceden beri ona karşı hissettiğim görünmez bağ. Anlamıyordum, açıklayamıyor ya da göremiyordum, yine de orada olduğundan emindim. Sadece onun beni anladığını *biliyordum* ve bu da benim de onu anlamak istememe sebep oluyordu. Söylemek için daha mükemmel bir şey seçemezdi.

“Böyle söylediğın için teşekkürler. Neden bilmiyorum ama duymaya ihtiyaç duyduğum şeyi hep biliyorsun gibi geliyor.” Ofladım. “Sanırım o restoran koridorunda sürtüklük ettiğimi söylediğın zaman bile.”

Chase gözlerini dikip baktı. “Yapan adamları yakaladılar mı?”

“Birkaç aylarını aldı ama eninde sonunda yakaladılar. Onlar tutuklandıktan sonra yirmi dört saat uyudum sanırım. Owen’ın odasında yerde yatmıştım ve ufacık bir ses bile beni uyandırırđı.”

“Başına gelenler için üzgünüm.”

“Teşekkürler.” O günden bahsetmek beni her zaman üzerdi ama nasılsa, bugünkü garip bir boşalım gibiydi ve daha hafif konulara geçmeye hazırdım. “Demek yemek yapıyorsun, ha?”

“Birkaç yeteneğim vardır.”

“Bakalım neler yapabiliyorsun Patron.”

Chase büyük ocağının ızgarasını açtı ve birkaç dilim tam buğday ekmeğini üzerine attı. Sonra çok garip şeyleri bir araya getirdi... ananas, krem peyniri ve bir paket fındık da bunlara dahildi.

Ananası dilimlerken gülümsedi ve ada tezgâhın üzerinden bana bir parça uzattı. “Yemek seçen biri misin?”

“Pek değilim. Deneyimlere açığım.”

“Yani seni neyle istersem onunla beslememe izin verecek misin?”

Kaşlarım havaya kalktı.

"Ananaslı, krem peynirli, kajulu sürprizden bahsediyordum. Ama senin düşünme biçimini daha çok sevdim."

Flörtöz adam geri dönmüştü ve oturma odasındaki gariplik arkamızda kalmış gibiydi, gerçi hâlâ kendimi açıklamam gerekiyormuş gibi hissediyordum.

Başımı kaldırıp ona baktım, yumuşak bir şekilde konuştum. "Az önce için özür dilerim, gitarı alıp kendi kafama göre çaldığım için. Yapmamalıydım. Canını sıkmış gibiydi."

Kısaca başka tarafa baktı. "Sorun değil. Kafana takma. Zaten yıllardır toz tutuyordu. Birilerinin çalması gerekiyordu."

"Sen çalmıyor musun?"

"Hayır, çalmıyorum."

Başka hiçbir şey söylemedi, o yüzden ben de öyle bıraktım.

Bizim için yaptığı tuhaf sandviçlerin leziz bir şey olduğu ortaya çıktı ve yerken mutfakta oturduk.

"Bu ev çok güzel," dedim ona. "İtiraf edeceğim, bugünden önce seni daha çok çatı katı/gökdelen tarzı yerlerde yaşayan biri olarak tahmin etmiştim. Ama bunu gördüğümde de, sana uyduğunu fark ettim."

"Öyle mi? Bunun ne anlama geldiğinden tam emin değilim gerçi. İyi bir şey mi?"

Gülümsedim. "Öyle."

"Söylesene, Brice çatı katında mı yoksa benim gibi şehir evinde mi yaşıyor?"

"*Bryant*. Sanırım sıradan bir apartman dairesinde yaşıyor. Benim gibi."

"Normalde ilgini çeken erkek tipi öyle mi?"

"Benim tipim genellikle yalancılar, ezikler ve sülüklermiş gibi görünüyor. Tam olarak emin değilim ama herhalde on yılı aşkın bir süredir aşk hayatımda şansım dönmedi."

"O kadar mı, sadece bir düzine yıl? Resmen kurak dönem. Her an düzeleceğinden eminim."

Sessizce güldüm. "Tabii, eminim."

“Bana şu Barclay’den bahsetsene. O hangisi? Yalancı mı, ezik mi yoksa sülük mü?”

Başımı iki yana salladım. “*Bryant* hiçbiri değil.” Chase’in yaptığı son lokmayı da ağzıma attım, konuşma sırasının onda olduğunu düşündüm. Ama konuşmadı. Onun yerine çiğneyişimi izledi ve devam etmemi bekledi. “Gerçekten iyi bir adam olduğundan oldukça eminim.”

“O zaman neden henüz onunla yatmadın?”

“Bence seks hayatıma karşı sağlıksız bir takıntın var. Bu, *Bryant*’la ilişkim hakkmda bana üçüncü defa soru soruşun.”

Chase omzunu silkti. “Merak ediyorum.”

“Seks hayatımı mı?”

“Ya da olmayışını. Evet.”

“Neden?”

“Cidden hiçbir sikim bildiğim yok.”

“Pekâlâ... peki *sen* en son ne zaman seks yaptın?”

Chase yerine geri oturdu ve kollarını göğsünde birleştirdi. “Seninle tanışmadan önce.”

Bu sohbetin nereye gittiğini ya da ne anlama geldiğini hiç bilmiyordum ama vücudumdaki her sinir ucu yaptığımız konuşmadan dolayı heyecanlıydı.

“Kurak dönem mi?” diye sordum.

“Öyle de diyebilirsin,” diye yanıtladı.

“Öyle diyebilir miyim? Bu ne çeşit bir cevap böyle? Söyleyebileceğim başka bir şey var mı?”

Chase öne doğru eğildi. “Hamlemi yapabilmek için gerçekten yatmak istediğim kadının uygun olmasını beklediğimi söyleyebilirsin.”

Yutkundum. Birkaç dakika boyunca sessizce oturup sadece birbirimize baktık. Bir parçam, hemen şu anda telefonu açıp *Bryant*’la ipleri koparmak istedi. Ama öbür parçam, daha akli başında olan yanım, masanın karşısında oturan bu güzel yaratığın patronum olduğunu hatırladı.

"Hiç ofis kaçamağı yaşadın mı?" diye sorarken başımı yana eğdim.

Chase'in aklından bir milyon sorunun geçtiğini görebiliyordum. Nasıl yanıtlayacağından emin değildi. Akıllıca davranarak gerçekte karar kıldı. "Yaşadım."

"Ben de öyle. Pek iyi gitmedi."

Geri çekilmeyerek gözlerime baktı. "Yazık. Eski deyişleri bilirsin, eğer ilkinde başaramadıysan tekrar tekrar dene." Gözleri gözlerimden ağzıma doğru indiğinde ve en sonunda gözlerime geri dönmeden önce dudaklarını yaladığında, konuyu değiştirme vaktinin geldiğini biliyordum.

Birdenbire doğruldum. "Evi gezdirmeye ne dersin?"

"Kesinlikle. Özellikle sana göstermek istediğim bir oda var."

13

Reese

Günü çalışarak geçirdikten sonra canlanmışım, resmen uyuşturucudan uçmuş gibi hissediyordum. Chase'in çatısındaki terasta sadece Josh ve ben kalmıştık ve elbette Chase de. Lindsey de dahil diğer dört kişi gitmişti. Josh ve ben artık iş tamamlandığından birer bira içmek için kalmıştık.

Yüzümde saçma bir şekilde geniş bir gülümseme vardı. "Tam bir aptal gibi görünme riskini alacak olsam da size söylemem lazım, bugün harikaydı. Çalışırken bu kadar eğlendiğim bir zamanı hatırlayamıyorum bile. Hiç bu kadar eğlendim mi ondan bile emin değilim."

Josh birasını benden tarafa eğdi. "İyi hissettirdi. Hem de ne iyi. Ama bence onunla yapacak daha çok işin var Reese. Senin grupta yeni olman hepimizin içindeki bir şeyleri ortaya çıkarmış gibi görünüyor. Özellikle de Chase'in." Gözlerini Chase'e çevirdi. "Seni yıllardır bu kadar ateşlenmiş görmemiştim. Bugün yeniden markalanma kampanyasından çok yeni bir ürün tanıtımı yapıyormuşuz gibi hissettirdi. Her şey tekrardan yeni gibiydi."

Chase bir şezlonga uzanıyordu. Koyu renk güneş gözlükleri olsa da, gözlerini durmadan üzerimde hissedebiliyordum.

Başını sallayarak konuştu, "Doğru hissettirdi. Bir şey bu kadar doğru hissettirmeyeli uzun zaman olmuştu."

Birkaç dakikanın ardından Josh birasının kalanını içti. "Gitmem gerek. Elizabeth beni bu akşam bir pasta tatma partisine götürüyor. Ne zamandan beri düğünler kahrolası törenlere dönüştü ki? Yiyecek tadımına, müzik grubu gösterisine ve çiçek sunumu partisine gitmek zorunda kaldım. Vegas kulağa gittikçe daha iyi geliyor."

"Daha dur bakalım." Chase doğruldu. "Anna geline hediye partisi, hamilelik duyurma partisi ve cinsiyet açıklama partisi yapmıştı. Daha yeni başlıyorsun dostum."

"Cinsiyet açıklama partisi de ne halt oluyor?"

"Yakında anne baba olacak şahsiyetler içinde bebeklerinin cinsiyetinin yazdığı mühürlü bir zarfı bir fırına veriyor ve fırıncı cupcakelerin içine eğer bebek kızsaa pembe, erkekse mavi krema dolduruyor. Sonra bir parti yapıyorlar ve anne ile baba bebeğin cinsiyetini herkesle aynı anda öğreniyor. Kahrolası-Saf-İşkence. Çocuğun doğduğu ve doktorun da onun kışına şaplak atıp ağlamasının üzerinden *oğlunuz oldu* diye bağırmasma ne oldu?"

"Sağ ol. Artık bekleyecek daha çok şeyim var."

Basamaklara doğru giderken Chase, Josh'ın sırtına vurdu. "Ne demek."

İlk kata varınca oturma odasında ve yemek odasında bıraktığımız dağınıklığa göz attım. Chase yemek siparişi vermişti ve her yerde kirli bulaşık ile çalışırken yazıp top yaptığımız kâğıtlar vardı.

"Ne tarafa gidiyorsun Reese?" diye sordu Josh. "Eğer paylaşmak istersen merkeze bir taksi tutacağım."

"Ben karşı taraftayım. Ama bir dakika daha kalıp Chase'in ortalığı toplamasına yardım edeceğim."

Josh omzumun üzerinden bakıp dağınıklığı ilk defa fark etti. "Lanet. Sağ ol. Sana borcum olsun Reese. Pazartesi görüşürüz."

Chase, Josh'ı yolcu edip geri dönene kadar temizliğin yarısını bitirmiştim. Çöpü kaldırdım, bulaşıkları sudan geçirip makineye diziyordum ki Chase'in arkama geldiğini hissettim. Tek elini nazikçe yüzüme dayadı ve yaptığım şeyi kestim.

"Devam et."

Başta bulaşığı dizmeye devam etmemi kastettiğini sandım. Sonra mırıldandığımı fark ettim. Gülümseyerek müziğe devam ettim. Neyse ki Owen değildi. Mırıldandığım şarkıyı tahmin etse afallardım.

"Ed Sheeran'dan 'Thinking Out Loud'."

"Yaklaşmadın bile." Kahkaha attım.

"Usher'dan 'I Don't Mind'."

Başımı iki yana salladım. "O iki şarkının birbiriyle alakası bile olmadığını farkındasın değil mi?"

Chase yerini değiştirdiğimiz mobilyayı geri yerine taşıırken bulaşık makinesini doldurmayı bitirdim. Çalışırken birbirimize göz attık.

"Bu akşam için planların var mı?" diye sordu.

"Yok. Ne zaman bitireceğimizi bilemedim. Senin?"

"Yok. Benimle bir bira daha paylaşmak ister misin?"

"Tabii. Neden olmasın?"

Buzdolabından iki Sam Adams kaptı ve oturma odasındaki kanepeye kurulduk. Tekini açıp bir yudum aldı ve şişeyi bana verdi, açılmamış diğer şişeyi masanın diğer ucunda kendi yanına koydu.

Şişeyi aldım. "Birayı gerçekten paylaşmayı kastettiğini düşünmemiştim." Bir yudum aldım ve sonra ona uzattım. Parmaklarımı ıslak dudaklarıma doğru kaldırdım, içgüdüm biradan kalkanları silmeye yönelikti. Ama sonra dudaklarımdakinin sadece bira olmadığını fark ettim. Dudaklarımdaki Chase'ti. Islak kısmı silmek yerine yaladığımda, gözleri dilimin geçtiği rotayı izledi. Bana bakış şekli vücudumun ürpermesine sebep oldu, bazı *belli yerler* kimi yerlerden daha fazla ürpermişti.

Bir birayı sessizce bitirirken aramızdaki arzu gittikçe arttı ve

sonra diğeri şişeyi de açtı. Bu kadar masumca bir şeyin bu denli ön sevişme gibi hissettirebileceğini hiç bilmiyordum. *Bu sabahki onu sistemimden atmamla ilgili teorim de uçup gidiyor işte.*

“Artık mesai saatleri dışındayız, değil mi?” Bana şişeyi uzattı.

“Hımmm... hafta sonları işin nasıl olduğundan emin değilim. Teknik olarak iş günü değil, yine de bugün çalıştık. Cumartesi-leri çalışma haftasından sayılıyor olsa bile, şimdiye kadar mesai saatinden çıktığımızı söylemem lazım.”

“Yani şu anda patronun değilim o zaman?”

“Sanırım değilsin.” Sırıttım ve biramızdan büyük bir yudum aldım.

“Pekâlâ, o zaman... bu sabah duştayken gözlerimi kapattığımı ve kendimi tatmin ederken seni düşündüğümü söylemem uygunsuz olmaz.”

Söylediği şeyi algıladığımda birayı yutmak üzereydim.

Bira boğazıma kaçtı ve her yana bira saçtım. Öksürdüm, sesim boğuktu. “Ne yaptın?”

“Tepkine bakılırsa beni doğru duyduğunu söyleyebilirim.” Birayı elimden aldı.

“Neden bana bunu söylüyorsun?”

“Çünkü bu doğru. Ve bütün kartlarımı masaya sermeyi düşündüm. Sen seks yapmıyorsun. Ben seks yapmıyorum. Belki sorunumuzun üzerinden birlikte gelebiliriz, diye düşündüm.”

“Benim bir sorunum yok.”

“Öyleyse niye seks yapmıyorsun?”

“Sen niye yapmıyorsun?”

“Çünkü seninle olmasını istiyorum ve sen bana teslim olmadın. *Henüz.*” Birayı dudaklarına doğru kaldırdı ve içerken beni izledi.

“Bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyorum. Biriyle görüşüğümü biliyorsun.”

“Biliyorum. O yüzden bu konuşmayı yapıyorum. Eğer biriyle görüşmüyor olsaydın, seni mutfak tezgâhının üzerine yatırıp sana ne yapmak istediğimi söylemek yerine *gösteriyor* olurdu.”

“Öyle mi diyorsun?”

Yaklaştı. “Öyle.”

“Ya senden o şekilde hoşlanmıyorsam?”

Chase aşağı baktı, gözleri meme uçlarımda oyalandı. *Fazlasıyla dikilmiş meme uçlarımda.* “Vücudun aksini söylüyor.”

“Belki de sadece üşümüştür.”

Biraz daha yaklaştı. “Öyle mi? Üşüyor musun Reese? Çünkü aslında biraz ısınmış görünüyorsun. Hatta kızarmış.”

“Sen benim patronumsun.”

“Şu anda değilim. Az önce kendin söyledin.”

“Ama... eğer ben Brice’la...”

Chase yüzünde pis bir gülümsemeyle, “Bryant,” diyerek beni düzeltti.

Aman Tanrım. “Bryant. Eğer ben Bryant’la çıkmıyor olsaydım bile. Ve eğer sana ilgi duysaydım bile...”

“Duyuyorsun.”

“Araya girip durmayı kes. Kafamı karıştırmaya çalışıyorsun. Söylemek üzere olduğum gibi, Bryant olmasa ve sana karşı *birazcık* ilgim olsa bile, yine de olamaz. Bu işten cidden hoşlanıyorum ve işleri batırmak istemiyorum.”

“Ya seni kovarsam?”

“Bu beni yatağa atmak için en iyi yol olmazdı.”

“Neyin olduğunu söyle.”

Sessizce güldüm. “Kulağa oldukça çaresiz geliyorsun.”

Şakalaşıyor olsak bile, yanıtı ciddiydi. “Aslında şu anda kendimi oldukça çaresiz hissediyorum.”

Ben de öyleydim ama kafamın nerede olduğunu tam olarak anlamasını istiyordum. “Sana karşı dürüst olabilir miyim?”

“Asıl olmasaydın üzülürdüm.”

“Ben bir çeşit... ofis ilişkisinde bulundum sayılır... Şey... gerçekten bir ilişki değildi. Daha çok bayram neşesiyle biraz fazla içmenin sebep olduğu anlık bir karar hatası. Her neyse, olayı anlıyorsun işte.”

“Evet. Ne yazık ki anlıyorum. İşten biriyle yattın. Dur biraz.

Bir bira daha almam gerek. Bu hikâyenin benim için iyi gitmeyeceğini hissediyorum.”

Chase kalkıp iki şişe bira daha aldı. Bu defa iki şişeyi de açtı ve birini bana uzattı.

“Kendi biramı mı alıyorum?”

“Hikâyeni düşününce ihtiyacın olabilirmiş gibi geldi.”

Minnetle gülümsedim. “Teşekkürler. Haklısın. Var.” Derin bir nefes alıp devam ettim. “Neyse, eski işimi seviyordum. Neredeyse son yedi yıldır hayatım işim sayılırdı. Stajyerlikten müdürlüğe kadar çalışa çalışa çıktım. Randevuya çıktım ama son beş yıldır ciddi bir ilişkim olmamıştı. Uzun lafın kısası, yanlışlıkla bir iş arkadaşım ile yattım.”

“Yanlışlıkla mı?”

“Ofisteki Noel partisinde Naneli Schnapps martinileri yüzünden. Yargılama.”

Chase eğlenmiş göründü, gözleri parlıyordu. Ellerini havaya kaldırdı. “Benden yana yargılama yok. Zor bir geceydi ve işleri saldı. Başıma gelmişliği var.”

“Adam pisliğin teki çıktı. Noel’den iki gün sonra uzun zamandır kız arkadaşı olan kişiyle nişanlandığını duyurdu. Bana yalnız olduğunu söylemişti.”

“Kulağa göt herifin teki gibi geliyor.”

“Öyleydi. Ve en kötü kısmı bu değil. Pisliğin suratına onun hakkında ne düşündüğümü söyledim ve yoluma gittim. Birkaç ay sonra patronum olması için terfi ettirildi.”

“Siktir.”

“Aynen. Ve işleri daha da kötüleştiren şey, pazarlama konusunda hiçbir şey bilmemesiydi.”

“İşi nasıl aldı?”

“Patronun oğlu.”

Chase’in yüzü asıldı ama onayladı. “Anlıyorum. Hayal kırıklığına uğramadığımı söyleyerek yalan söylemeyeceğim ama anlıyorum.”

“Anlıyor musun?”

"Elbette. Tek gecelik fiziksel haz için kariyerini mahvetmek istemiyorsun."

"Aynen öyle."

"Bu fiziksel haz, ayak parmaklarından başlayıp yukarı doğru çıkmamla başlayacak olsa bile. Yavaşça. Saatlerce."

"Saatlerce mi?" Boğuk sesim tiz bir şekilde çıktı.

Chase seksi bir sırıtışla onayladı. "Meydan okumaya varım."

"Ne meydan okuması?"

"Beklemeye. Ya da seni pes ettirmeye. Öyle ya da böyle."

"Artık ben şirketinde çalışmayana kadar bekleyecek misin? Ya yıllarca kalırsam?"

"Yıllarını almayacak."

Kaşlarımı çattım.

"Ondan önce pes edeceksin."

• • •

Bryant: Bugün iş nasıldı?

Mesaj geldiğinde daha metrodan yeni inmiştim. Derin bir nefes aldım, yapmak üzere olduğum şey için azap çekiyordum ama yüreğimde doğru olduğunu biliyordum.

Reese: İyiydi. Aslında çok üretkendi. Neredeyse eve geldim ama bir içki içebilirim. Bana katılır mısınız? Belki şu Pony Pub'da?

Küçük bar sessizdi ve apartmanlarımızın arasındaki mesafenin tam ortasındaydı. İlk buluşmamız orada olmuştu.

Bryant: Tabii ki. Yarım saate orada buluşsak?

Reese: Mükemmel. Görüşmek üzere.

14

Chase Yedi yıl önce

“Bir Jack Kola daha.” Barmene doğru elimi kaldırdım. Genelde ben ilk içkimin yarısındayken Peyton gelirdi ama ikinciye başlamam onun için bile geçti. Telefonumu alıp bir mesaj yazdım.

Chase: Normal gecikmeden daha da çok geciktin.

Peyton:On dakikaya orada olacağım. Eğer olmazsam bu mesajı bir daha oku.

Kıs kıs güldüm.

İkinci içkimi yarıladağında geldi. Kollarını arkamdan doladı.

“Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?”

“Tabii. Sevgilim yolda geliyor ama gecikti, yani birisiyle vakit geçirebilirim.”

Karnıma vurdu. “Demek birisiyle vakit geçirmek ha?”

Uzanıp elimi beline sardım ve tek bir hamleyle onu arkamdan kucağıma aldım. Kıkırdadı ve kırk beş dakika gecikmesiyle ilgili bütün kızgınlığım anında yok oldu. Yine.

"Bu defa bahanen ne?"

"İcabına bakılacak bazı işler vardı." Konuşurken gözlerini kaçırdı, bu da daha fazla deşmem gerektiğini söylüyordu.

"Ne işleri?"

Omzunu silkti. "Bir şeyler işte. Sığınma evi için."

Gözlerimi kıstım. "Yani... bağışlanmış yiyecek kutularını açmak gibi falan mı? Ya da akşam yemeği servisinden sonra bulaşıkları temizlemek gibi mi?"

"Evet. Sadece işler güçler işte. Öyle şeyler." Hızla konuyu değıştirmeye çalıştı. "Ne içiyorsun? Jack kola mı?"

Artık bir işler karıştırdığını biliyordum. Ve ne olduğunu da bildiğimden neredeyse emindim. "Evet. Jack kola. Sen her zamankinden mi istiyorsun?"

Kucağımdan aşağı atladı ve yanımdaki tabureye çıktı. "Evet lütfen. Günün nasıldı?"

Barmeni çağırıp onun Merlot'sunu sipariş verdikten sonra taburemde ona doğru döndüm. "Bu akşam yine onu takip ettin, değil mi?"

Omuzları çöktü ama yalan söylemeyi denemedi bile. "Bugün tek gözü mordu. Ve kafasındaki yarık da yeniden açılmıştı. Büyük ihtimalle ilk seferinde dikiş attırmalıydı. Şimdi daha kötü ve enfeksiyon kapmış görünüyor."

"Bu kadar önemsemeni seviyorum. Gerçekten seviyorum. Ama polisin kendi işini yapmasına izin vermen gerekiyor."

Söylenecek en yanlış şeydi bu. "İşlerini mi yapsın? Evsiz bir insanı güvende tutmanın kendi işleri olduğunu düşünmüyorlar. Sadece evsizler gidip çok iyi bir muhitte takılıyorsa dikkatlerini veriyorlar. Ciddiyim, Yukarı Batı Yakası binaların etrafına metal teller taksa şaşırılmazdım. Güvercinler yuva yapmasın diye tren köprülerine yaptıkları gibi."

"Geceleri tehlikeli olan parklarda evsizleri takip etmeni istemiyorum."

Ofladı. "Sadece nereye gittiğini öğrenmek istedim, böylece yarın polise gidip orada daha iyi devriye gezmelerini isteyebilirim."

“Hangi parka doğru takip ettin?”

“Şehrin yukarısında restore ettikleri eski köprüyü biliyor musun? 155. Cadde’nin yakınında insanların yürüdüğü?”

“Ta Washington Heights’a mı çıktın?”

“Köprüden dolayı güzel görünebilir ama altı o kadar temiz değil. Sanırım politikacılar köprünün üstünde sadece el sıkışıp fotoğraf çektiriyorlar, altı da öyle çöple dolu kalıyor. O viyadüğün altında küçük bir şehri dolduracak kadar insan olduğunu biliyor muydun?”

“Peyton bu halı kesmen lazım. Yardım etmek istediğini biliyorum ama o yerler tehlikeli.”

“Hava hâlâ aydınlıktı, gidip de kamp yapmadım ya.”

“Peyton...”

“Ciddiyim. Her şey yolunda gidecek. Yarın parka en yakın polis merkezine uğrayacağım. Umarım oradaki polisler işlerinin, bu şehrin *bütün* vatandaşlarına hizmet etmek ve korumak olduğunu hatırlar.”

“Bir daha böyle saçma şeyler yapmayacağına söz ver bana.”

Gülümsedi ve elini enseme dolamak için eğildi. Parmaklarını derimde nazikçe gezdirirken fısıldadı, “Söz veriyorum.”

15

Reese

Chase burada olmayınca ofis aynı olmuyordu. Tabii ki meşguldüm ve yapılacak bir aylık işim vardı, yapmayı sevdiğim bir işti ama gün boyunca onu görme beklentim yoktu. İki günlüğüne iş gezisine gitmişti ama daha ilk günden onu özlemiştim.

Gırtlığıma kadar olası focus grup için yapılacak sunumlara gömülmüştüm, focus grup derken, bazı reklam sloganları ve ürün paketlerini denediğimiz kadın profillerinden bahsediyordum. Perşembe geç saatlerde telefonum titreşti. Chase'in adını görmek beni gülümsetti.

Chase: Beni özledin mi?

Özlemiştim ama cesaretlendirilmeye hiç ihtiyacı yoktu.

Reese: Bir yere mi gittin ki?

Chase: Çok tatlı.

Reese: Ben de öyle düşündüm.

Chase: Küçük anlaşmamızı düşünüyordum.

Reese: Ne anlaşması? Ben öyle bir şeyi kabul ettiğimi hatırlamıyorum.

Chase: Aynen öyle. İşte o yüzden oturup konuşmamız lazım. Şartların pazarlığını yapmak için.

Bu adam karnımdaki kurtçukları kelebeklere dönüştürüyordu. Sandalyemde geriye yaslandım ve sırtımı açık ofis kapıma dönmek için sandalyemi çevirdim. Geç olmuştu, katta dolaşan sadece birkaç kişi vardı ama gülümseyerek mesaj yazarken mahremiyet istedim.

Reese: Şartlar mı? Bir iş anlaşmasından mı bahsediyoruz?

Sağ ayakkabımı çıkardım ve telefondaki üç noktanın hareket etmesini izlerken ayakkabıyı başparmağымda salladım. Beklerken sabırsızlanmam acınasıydı.

Chase: Patronun olduğum için yatağымda vakit geçirmen hâlâ yasak bölge mi?

Reese: Öyle.

Chase: O zaman yatak odasının dışında zaman istiyorum.

Reese: Seni ofiste sürekli görüyorum.

Chase: Daha fazlasını istiyorum.

Kalbim acınası bir şekilde daha hızlı atmaya başladı. *Ben de daha fazlasını istiyordum.*

Reese: Nasıl daha fazlası?

Chase: Sanırım bu karşılıklı, oturarak yapılan bir konuşmayı hak ediyor.

Reese: Randevu gibi mi?

Chase: Randevu olarak düşünme. Gelecekte tam bir performans görülebilecek bir anlaşmanın şartlarının pazarlığını yapacağımız bir iş toplantısı olarak düşün.

Reese: Tam performans dediğin şey...

Chase'in arkamdan gelen sesini duyduğumda neredeyse yerimden düşüyordum. "Senin yatağında olman elbette."

Sandalyemi döndürdüm. "Yarına kadar yoksun sanıyordum."

"Erken döndüm. Bazı basın meseleleri vardı."

"Ne kadar zamandır orada duruyorsun?"

"Çok olmadı." Pencereyi işaret etti. "Ama camdan yansımanı görebiliyordum ve mesaj yazarken yüzünü izlemek hoşuma gitti."

"Röntgenci."

"Elde edemiyorsam, izlemeye karşı çıkmam. Bu bir teklif mi?"

Chase bir ya da iki gündür tıraş olmamış gibi görünüyordu. O kirli sakalın yanağıma sürtmesinin nasıl hissettireceğini merak ettim... ve uyluklarımın iç kısmına. Kravatı gevşekti, ceketini tek omzuna atmıştı ve gömleğinin kollarını kıvrımış, kaslı kollarını açığa çıkarmıştı. Kollara karşı kesinlikle zaafım vardı. En sonunda bakışlarımı gözlerine çevirdiğimde, kızışmamdan memnun göründü.

"Ne sordun?" demeyi başardım.

Bilmiş bir sırtıyla yanıtladı, "Akşam yemeğine ne dersin? Yemek yedin mi?"

Henüz yemeye fırsat bulamadığım protein barını masamdan aldım. "Henüz yemedim."

Başını koridora doğru eğdi. "Hadi, sana akşam yemeği ısmarlamama izin ver. Çalışanlarımın günde on iki saat çalışıp açlıktan ölmelerine izin veremem."

Anında kabul etmediğimde iç geçirdi. "Bu bir randevu değil. Birlikte yemek yiyeceğiz. İş arkadaşları bunu her zaman yapar."

Çekmecedен çantamı çıkardım ve dizüstü bilgisayarımı uykuya aldım. "Tamam. Ama bu bir randevu değil."

"Tabii ki değil."

"Tamam o zaman."

Göz kırptı. "Bu bir uzlaşma."

• • •

Görünüşe göre bu uzlaşma olayını fazla ciddiye almaya karar vermiştim çünkü daha asansöre binmeden zoru oynamaya başlamıştım bile.

“Union Meydanı’ndaki Gotham’a hiç gittin mi?” diye sordu Chase.

“Orası randevu mekânı. Fazla romantik. Şehir merkezindeki Legends’a ne dersin?”

“Randevu olarak sayılmasın diye köhne bir barda yemek zorunda mıyız? Sokağın sonundaki Elm Kafe’ye gidiyoruz.”

Sessizce, “Ne kadar da patronluk taslıyorsun,” dedim.

Normal bina saatini geçtiğimiz için servis asansörüyle arka girişe indik ve binadan 73. Sokak’a çıktık. Elm Kafe sadece iki blok uzaktaydı.

Elbette tam da Iron Horse Spor Salonu’nun yanından geçtiğimiz sırada, Bryant’ın oradan geçeceği tutmuştu. Çünkü bu da benim şansımdı işte.

Bana baktı, sonra yanımda duran adama baktı ve durdu.

“Reese. Selam. Iron Horse’a mı geliyorsun?”

Sadece ben mi yoksa herkes mi kendini garip hissediyordu emin değildim. Belki de yanımda şu andaki... bir şeyim... olan adamla, kısa süre öncesine kadar sevgilim olan adama rastlamanın suçluluğuydu. “Aaa... hayır. Sadece bir şeyler yemek için sokağın sonuna gidiyorduk. Chase’i hatırlıyor musun?”

Bryant elini uzattı. “Kuzenin, değil mi?”

“İkinci göbekten kuzen,” Chase elini sıktı. “Evlilik yoluyla. Kan bağımız yok.”

Elbette Bryant bu üstü kapalı sözü anlamadı. Ama ben anladım.

“Evet,” Chase’e kötü kötü baktım. “İkinci göbekten kuzen Chase.”

Bryant bir şey söyleyecekmiş gibi göründü ama fikrini değiştirdi. “Pekâlâ... ben spora gidiyorum. Sanırım sonra görüşürüz?”

“Tabii. Kendine dikkat et Bryant.”

Restorana giderken Chase beni şaşırtarak garip karşılaşma-

mızı ya da Bryant'la durumumu sorgulamadı. Aslında, kalan yolu yürürken dikkat çekecek kadar sessizdi.

Elm Kafe'ye vardığımızda iki kişilik bir masa istedi, sonra ekledi, "Mümkünse sessiz ve romantik bir yer olsun."

Hostesimiz bizi köşedeki bir masaya götürdü ve Chase sandalyemi çekti.

Alayla, "Bu masa senin için yeterince romantik mi?" diye sordum.

Oturdu. "Ortamın romantizm eksikliğini telafi etmek için sana yapmak istediğim şeyleri söylemek zorunda kalacağım."

Alaylı cevabımı geri yuttum. Ona meydan okumamam gerektiğini iyi biliyordum. Eğer bunu gerçekten platonik bir ilişki olarak tutacaksam, görsel şeyleri sınırlamak en iyisiydi. Bana yapmasını istediğim şeyleri kendi başımayken hayal etmek oldukça iyiydi. Eğer ondan duyarsam... şey, bir kızın iradesi de bir yere kadardı.

Şansıma garsonumuz içki siparişimizi almak için geldi.

"Ben Jack kola alacağım ve hanımefendiye de naneli Schnapps martini getirin."

Ona dik dik baktım ve garsonla konuştum. "*Hanımefendi* sadece su alacak. Teşekkürler."

Garson giderken Chase sırtıyordu. "Ne? Ofisteki Noel partisinde işe yaramış. Denediğim için beni suçlayamazsın."

"Sanırım ilk kural, ikimiz birlikteyken ayık kalmam olacak."

"Kendine güvenemiyorsun demek ha?"

Aynen öyle. "Çok kendini beğenmişsin."

Garson içkilerimizi getirdikten sonra Chase son birkaç gündür aklımda olan şeyleri bana anlatmakta hiç vakit kaybetmedi.

"Yani benimle yatmak anlaşma dışı ama arada sırada birlikte bir yemek yemek?"

"Randevuya çıkmak gibi mi?"

"Hayır. Randevulaşmanın da anlaşma dışı olduğunu söyledin."

"O zaman birlikte yemek yemek ile randevuya çıkmanın arasındaki fark ne?"

“Yemekten sonra benimle birlikte eve gelmeyeceksin.”

Kahkaha attım. “Bunu sanki randevuya çıktığın *bütün kadınlar* seninle birlikte eve gidiyormuş gibi söylüyorsun.”

Bana sözlerle desteklenmesi gerekmeyen bir bakış attı.

Elbette hep gidiyor. Ne düşünüyorsun ki?

“Tanrım, götün tekisin.” Gözlerimi devirdim.

“Bu, haftada iki kez yemeğe çıkmaya evet diyorsun demek mi oluyor?”

“Bütün çalışanlarınla yemek yiyor musun?”

“Önemli mi?”

“Önemli, evet.”

“Pekâlâ, arada sırada Sam’le yemek yiyorum.”

Sandalyemde geriye yaslandım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Ama haftada iki defa değil.”

“Hayır. O kadar sık değil.”

“Şey, o zaman bunun uygun olacağından emin değilim. Muhtemelen diğer çalışanlarıyla yaptıklarından daha fazlası olmamasına dikkat etmeliyiz.”

Chase gözlerini kıstı, sonra bana sinsice gülümsedi ve tek parmağını kaldırdı. Cep telefonunu çıkarıp bir arama yaptı. Konuşmanın yarısını dinledim.

“Sam, benimle haftada iki kez akşam yemeğine çıkabilir misin?... Ne için olduğu fark eder mi?... Tamam o zaman. Seninle yeni markalama kampanyasının üzerinden geçmek istiyorum. Bakış açını beğeniyorum...” İç geçirdi. “Evet, tamam. Ama senin evinde yediğimiz gece dışarıdan söyleriz. Son seferde yemem için zorladığın kupkuru tavuk yüzünden boğuluyordum.”

Söylenen her şeyi çıkaramadım ama Sam’in sesinin yükseldiğini ve telefona bağırılan kelimeler dizisini duydum. Sam nefes almak için duraklayınca, Chase konuşmayı bitirmeye zorladı.

“Ne istiyorsan. İyi geceler Sam.” Telefonu kapatırken kendisinden hoşnut görüldü. “Evet, diğer çalışanlarımla da haftada iki kez akşam yemeği yiyorum.”

Onunla biraz daha oynamak istedim. “O farklı. Sam ofis dı-

şında da arkadaşın. İkiniz, o senin için çalışmadan önce de arkadaşınız.”

“Biz de ortaokulda her yanımı kana buladığından beri birbirimizi tanıyoruz.”

“Bence birazcık delisin.”

“Seninle hemfikir olmaya başlıyorum.” İçkisini yudumladı.

Chase’in cep telefonu titreşti ve ekranında bir kadının fotoğrafı parladı. Gördüm ve Chase gördüğümü biliyordu.

“Açabilirsin,” dedim ona. “Aldırmam.”

Reddetti ve sonra gözleri benimkilere kenetlendi. “Bu da beni anlaşmamızın bir sonraki noktasına getiriyor.”

“Dahası mı var? Belki de sudan daha güçlü bir şey almalıydım.”

Chase kendi içkisini bana uzattı. Uzanıp bir yudum aldım.

“Az önce Becker’la yaptığınız konuşmaya bakınca, artık bir çift olmadığınızı çıkarıyorum.”

“Aslında hiç çift olmadık. Ama evet, haklısın. *Bryant* ve ben artık çıkmıyoruz.”

“Üzgün görünüyordu. Onun kalbini kırdığında kuzenin/patronun için abayı yaktığını söyledin mi?”

“Bu kendini övüp durmanın altına gömülmüş bir amaç var mı?”

“Var. *Bryant*’la işleri bitirdiğinde anlaşmamızla ilgili bir konuda pazarlık yapmayı planlamıştım.”

İçkisini elimden aldı ve ben de tekrar onun elinden aldım.

Dudaklarıma doğru kaldırırken, “Ve sonunda adı doğru söylendi,” dedim.

Elbette Chase bunu dikkate almadı. “Öyleyse bir anlaşmamız var? İşten ayrılana ya da kovulana veya bunlardan daha önce pes edene kadar, başka erkeklerle çıkmayacaksın.”

“Ve seninle de çıkmıyor olacağım, yani çıktığım kimse olmayacak ve cinsel perhizde mi olacağım?”

“Eminim bir vibratörün vardır. Eğer yoksa da senin için bir tane alırım.”

“Dükkânın birine gidip bana vibratör mü alacaksın?” diye sordum inanamayarak.

Chase paylaştığımız içkiyi aniden aldı ve kalanını içip bitirdi. Sesi bir iniltiden ibaretti. “Şimdi de kahrolası bir vibratörü kısıkanıyorum.”

Sesindeki kaskatı ton güçlendiğimi hissettirdi. Ayrıca normalde paylaşamayacağım şeyleri paylaşmam için bana güven verdi.

“Kıskanacak bir şey yok.” Öne doğru eğildim. “Vibratörüm ve ben, senin hayalinle çoktan bir üçlü yaptık.”

Chase’in yüzündeki ifade paha biçilemezdi. Ağzını açık bıraktım. Garson birkaç masa ötedeydi ve Chase dikkatini çekmek için elini kaldırdı.

Kız masamıza gelince de, “İki duble Jack kola ve iki naneli Schnapps martini alabilir miyiz lütfen?”

Sonraki iki saati kahkaha atıp içkilerimizi paylaşarak geçirdik. Arada da bazı kurallar belirledik. Haftada iki kez, ofis dışında yemek yiyecektik ama fazla romantik bir yer olmayacaktı. Benim sayemde, önümüzdeki aylarda Sam’le de sık sık yemek yiyecekti. İkimiz de başka kimseyle çıkmayacaktık ve öpüşüp koklaşmak gibi şeyler olmayacaktı. Eğer Parker Endüstrileri’ndeki görev sürem biterse, gerçek bir randevuya çıkıp işlerin nereye gideceğine bakacaktık. Ofisteyken, ofis dışında birlikte geçirdiğimiz özel zamandan asla bahsetmeyecektik ve o da beni asla kayırmayacaktı.

Özellikle son kısımda kararımda çok ısrarcıydım. Chase’e karşı ilgimi inkâr etmemin asıl sebebi ofisteki işleri profesyonel tutmaktı. Birilerinin aramızda bir şeyler döndüğünü düşünmesini bile istemiyordum.

Temel şeyler oturunca, kendi sarhoşluk sınırimi bozmam iki saatimi aldı. İyi bir başlangıç yapmadım, yine de gitmek için ayaklandığımızda kendimi iyi (ve çakırkeyif) hissediyordum.

“Peki bunu nasıl yapıyoruz?” diye sordum. “Akşam nasıl vedalaşacağız?”

"Biliyorsam siksindir. Benim akşamlarımın genel olarak nasıl sonuçlandığını konuşmuştuk." Chase elini belime koyarak beni restorandan dışarı yönlendirdi. Sokakta yürürken eli daha da aşağı indi.

"Şey... elin popomda."

Gözleri parladı. "Öyle mi? Kendi kafasına göre hareket ediyor olmalı."

Ancak bir taksiye elini uzatırken bile popomdaki elini çekmedi. Taksi kaldırımın kenarına park edince, bana taksiyi paylaşacağımızı söyledi.

"Önce seni bırakacağız, böylece güvenli bir şekilde vardığından emin olabilirim."

"Eve kendi başıma gidecek düzeydeyim."

"Ben senin istediğin her şeye uydum ama seni akşamları eve bırakmak pazarlığa açık değil."

Bu centilmenliğini gerçekten sevdim, güvenmediğim şey bendim. Chase kapıyı açık tutup bekledi. İçeri girmeden önce ona bakmak için döndüm ve kişisel alanına girdim.

"Tamam. Bunu kabul edeceğim. Ama karşılığında bana söz vermen lazım."

"Ne için?"

"Sana *yalvarsam* bile, içeri gelmeyeceksin."

16

Reese

Cuma öğleden sonra pazarlama departmanından birkaçımız öğle yemeğini dışarıdan söyledik ve hafta sonu planlarımızı konuşurken dinlenme odasında oturup yemeğimizi yedik.

"Bu hafta sonu yine çalışır mıyız sence?" diye sordum Lindsey'ye.

"Sanmıyorum. Josh'ın nişanlısı onu kiliselerindeki evlilik hazırlığı danışmanlığına gitmeye zorluyor. Ve sanırım Patron'un da cumartesi gecesi ateşli bir randevusu var."

"Ateşli randevu mu?"

"Şehir Hasat Galası. Birkaç zengin herifin verdiği, evsizlere yiyecek bağışlamak için milyonlar toplanan büyük bir parti. Bu yıl gösterişli bir otelde ve Chase onurlandırılıyor. Sekreterine, uydurma bir isimle bir oda tutmasını söylediğini duydum. Son iki yıldır reklam kampanyalarımızın mankenleriyle çıkıp durdu. Zengin ve muhteşem olunca hayat zor oluyordur herhalde."

Elbette Chase tam da o anda içeri girdi. Başka tarafa baktım ama kahve makinesine doğru giderken gözlerini üzerimden

ayırmadığını hissettim. Benim diğer insanlarla randevuya çıkmamam için o kadar zaman ve çaba harcamıştı. Kendi şartlarını şimdiden ihlal edeceğini hayal edemiyordum. Ama ayrıca içime sızan kıskançlık sızısını durduramıyordum.

“Hey patron,” diye seslendi Lindsey. “Bu hafta sonu çalışmıyoruz, değil mi?”

“Hayır. Bu hafta sonu yok. Halletmem gereken bazı şeyler var.”

“Çalışırsınız diye umuyordum aslında. İyi olurdu, Eddie de Jersey Sahili’ndeki annesini ziyaret etmek istiyor.”

“Sanırım bu da iyi bir şey değil?”

“Sanki oğlu kraliyettenmiş gibi peşinden koşuyor. Kendimi hep yetersiz hissettiriyor.”

Chase pis pis güldü. “O histen kurtulmak için sen de kendi şımartmalarını yapabilirsin.”

“Deli misin? Adamı beklentilerini azaltmaya alıştırmam on beş yılımı aldı. Ne diye şimdi onu mahvedeyim?”

Chase güldü. “Peki ya sen Reese? Bu hafta sonu için planın var mı?”

Son bir aydır Jules yeni bir kulübe gitmek için başımın etini yiyip duruyordu. Gitmek için hiç arzumu yoktu. Şu âna kadar. “Cumartesi gecesi kızlar gecesi yapacağız. Arkadaşım Jules’la şehir merkezindeki Harper’a bir bakmaya gideceğiz.”

Çenesindeki ufak seğirmeyi yakaladım ama etkilenmeden yanıtladı. “Kulağa eğlenceli geliyor.”

“Peki ya sen? Ateşli bir randevun var mı?”

Yeni patronunuza sormak için uygun bir soru sayılmazdı. Ama Chase de geleneksel bir patron değildi zaten. Çalışanlarıyla bağ kuruyor ve hayatlarında neler olduğunu biliyordu. O yüzden özel hayatına burnumu sokan sorum hiç şüphe uyanırdı.

“Yalnızca bağış yapacağımız bir hayır toplantısı. Sadece çek yazmayı tercih ederdim ama bir şekilde her yıl katılmaya ikna ediyorlar.”

Gülümsedim. Tamamen sahteydi ama kimse beni bunu fark edecek kadar iyi tanımıyordu. Chase haricinde. "Pekâlâ, *randevunun* tadını çıkar." Sezar salatamdan bir çatal tavuk aldım ve ağzıma tıktım.

O öğleden sonra Chase'ten kaçındım. Bir noktada, koridorda ofisime doğru geliyordu ve yalnız olmayalım diye Josh'ın odasına giriverdim. Bir parçam aptallık ettiğimi biliyordu. Elbette yarı gerçek bir randevu olmayacaktı ve var olmayan bir şeyi aklımda kuruyordum. Ofis romantizminden kaçınmamın *esas sebebi* buydu işte. İş, iş hakkında olmalıydı, özel hayatımın ait olmadığı yerlere girmesine gerek yoktu.

O yüzden saat altıda Chase ofisimin kapısında belirlediğinde, her şeyi profesyonel tutmaya kararlıyım.

"Pazar akşamı yemek yemek ister misin?"

"Sanmıyorum. Cumartesi kulübe gideceğim ve senin de..." Sanki *her neyse* dermiş gibi elimi salladım, "...cumartesi gecesi randevun var. İkimizin de pazar günü toparlanmaya ihtiyaç duyacağımızdan eminim."

Cevabımla kafası karışmış gibi göründü. "Her şey yolunda mı Reese?"

"Yolunda. Niye olmasın ki?"

"Bilmem. Bir şey canını sıkıyormuş gibi görünüyorsun."

"Hayır," diye yanıtladım. Kısa ve hızlıca.

Belki biraz fazla hızlıca. Chase dudaklarını birbirine bastırarak beni inceledi. İpucu arıyordu ama hiç vermedim.

"Cumartesi gecesiyle ilgili olduğunu hissediyorum. Ama randevu olmayan sıradan yemeğimizin yerine, gece elbisesi giymek zorunda kalacağın bir geceyi asla kabul etmezsin, diye düşündüm."

Başımı yana eğdim. "Zaten gerçek bir randevuyla daha iyi vakit geçirirsin eminim."

Yine kaşlarını çattı, sonra yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. "Sam'e gerçek bir randevu demezdim."

"Sam mi?"

"Götürdüğüm kişi o. Kimi götürdüğümü düşündün ki?" Gittikçe yaklaştı.

"Bilmiyorum."

"Bir randevuya çıktığımı mı düşündün? Önceki gece yemekte konuştuklarımızdan sonra?"

"Birisi genelde bir mankenle gittiğini ve bu hafta sonu geceyi otelde geçireceğini söylemiş olabilir."

"Sam'le gidiyorum. Ağ kurmak için. Sonrasında kalmaları için ona ve *kocasına* bir oda tuttum. Onunla yaptığım anlaşmanın parçasıydı."

"Ah."

Yine yaklaştı. "Kıskandın."

"Kıskanmadım."

"Saçmalık."

"Neyse. Önemli değil."

"Benim için önemli."

"Neden?"

"Çünkü eğer kıskanıyorsan, sen benimle, benim de seninle olmak istediğim kadar olmak *istiyorsun* demektir. Beni böyle havada bırakmaktan, ne düşündüğünü bilmememden hoşlanıyorsun."

Ben sandalyeme otururken yaklaştı. Ellerini kolçaklara yaslayarak yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Karşılıklı olduğuna memnunum."

Gözlerimi devirdim. "Her neyse."

"Pazar akşamı? Benimle yemek ye."

"Öğle yemeği."

"Akşam yemeği."

"Öğle yemeği. Daha sıradan."

Gözlerini gözlerimden ayırmadı, ciddi takılmaya çalışıyordu ama dudaklarının kenarındaki gülümsemeyi gördüm. "Peki. Ama öğle yemeği için seni romantik bir yere götüreceğim."

• • •

Kulüplerde takılmayı seven birisi olmamıştım hiç ama cumartesi gecesi fazladan çaba sarf ettim. Jules'la ikimiz fazla vakit geçirmiyorduk ve onu özlüyordum. Eğer gevşemem gereken bir an varsa, onun bu an olduğunu düşündüm. İş değişikliğim ve git-tikçe büyüyen Chase Parker'ı düşünme bağımlılığım arasında, yeniden genç ve özgür hissetmeye ihtiyacım vardı.

Geceye erkenden başladık, mekânlar tıklım tıklım olmadan, dans pistinde terli insanlara sürtmeden bir şey yapmak mümkün olmadan önce gidip dans ettik. Harper'a vardığımızda on iki santimlik topuklular giydiğime pişman olmaya başlıyordum. Girmemiz gereken sırayı, neredeyse koca bir sokak boyunca uzanan sırayı gördüğümde az önce yanından geçtiğimiz yarı dolu İrlanda barının o kadar da kötü görünmediğine karar verdim.

"Şu sıraya bak," diye inledim.

Jules sırtıp elimi tutarak beni kapıya doğru çekiştirdi. "Ne sırası?"

Herkül'e benzeyen bir fedai tek kolunu Jules'a dolayıp onu havaya kaldırdı. "Geldin!"

"Bedava içki ve sıra olmadan içeri girmeye nasıl karşı koyabilirdim?"

"Ben de burada durmuş benim için geldiğini düşünüyordum."

"Belki biraz da ondandır." Ufak omzunu adamın göğsüne vurdu. "İşin kaçta bitiyor?"

Adam telefonuna baktı. "Bir saat kadar var."

Jules yanında durduğumu hatırladı. "Bu Reese. Reese, bu küçük erkek kardeşimin en yakın arkadaşı, Christian."

"Tanıştığımıza sevindim Reese." Başıyla selam verdi ve dikka-tini yeniden Jules'a çevirdi. "Şu küçük kardeşinin yakın arkadaşı tanıştırmasını bırakmaya ne dersin?"

"Ama öylesin."

"Geçtiğimiz ay boyunca beni farklı bir şey olarak görmeni sağlamaya çalışıyordum." Eğildi. "Fark etmediysen diye söylüyorum."

Jules elini salladı ama bu akşam Harper'da olmamızın bir sebebi olduğunu ve o sebebin sıraya girmeden içeri girebilmekle ilgisi olmadığını söyleyebilirdim. "Bize bir masa bulabilme ihtimalin var mı? Reese'in yabalarını dinlendirmesi gerekiyor, yoksa bir saat dayanamayacağız."

"İşim bitince benimle bir içki içeceksen?"

"Eğer ısmarlayan sensen."

Adam kıs kıs gülerken başını iki yana salladı. Telsizini kaldırıp içerideki birini aradı ve ilgilenilmesi gereken VIP'leri olduğunu söyledi. Bir dakika sonra kocaman topukluları *olmadan* bir seksen boyunda olan bir kadın bizi karşılamaya geldi.

"Tanrım," diye mırıldandı Jules.

Christian gülümsedi. "Kiki, bunlar Jules ve Reese. Benim için onlara ikinci katta oturacak bir yer bulup içki götürebilir misin?"

"Tabii hayatım."

Heykel gibi hostes bizi ikinci kata yönlendirdi ve aşağıdaki dolu dans pistine bakan rezerve bir masanın ipini açtı. "Siz hanımlara ne getirtebilirim?"

Ekstra zeytinlimartini siparişi verdik ve etrafımıza hayranlıkla bakındık. Kulüp devasaydı ve kadife koltuklardan, parlak, siyah granitten barlara kadar her şey lüks görünüyordu.

"Kendimi ünlü gibi hissediyorum," dedim. "Ayrıca kardeşinin dostuyla mı takılıyorsun? Kenny bu konuda nasıl hissediyor?"

"Christian'la takılmıyorum. *Henüz*. Ve Kenny bilmiyor."

"Buna ne diyecek sence?"

"Hepimiz yetişkiniz. Bana kiminle çıkıp kiminle çıkamayacağımı söyleyemez."

Pis pis güldüm. "Yani deliye dönecek, ha?"

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Hemen hemen."

"Bana olayı özetle."

"Kenny ve Christian küçükler liginde futbol oynadıkları zamandan beri arkadaşlar. Ben on üçümdeydim, Christian da on bir. İri yapılydı ama şimdiki gibi devasa değildi. Bir öğleden

sonra üzerini değiştirirken içeri girdim ve o zamanlar bile şeyi kocamandı. Yani, devasa bir şey sallanıyordu.”

“Ve?”

Garson içkilerimizi getirdi. “Ve derken?”

“Hikâyenin kalanı ne?”

Omzunu silkti. “Bu kadar işte.”

“Yani on beş yıldır onun malını görmek için uğraşıyorsun.”

Edepsiz bir gülümsemeyle içkisini yudumladı. “Aşağı yukarı. Üniversiteden sonra birkaç yıl California’da kaldı, sonra New York Polis Departmanı için geri döndü.”

“Polis mi?”

“Evet. Ona birkaç hafta önce sokakta rastladım ve mesajlaşmaya başladık. Üniformasının içinde öyle iyi görünüyordu ki. O gömlek, pantolon. Kendimi kelepçeletip hırsız-polisçilik oynatacağım.”

“Aferin sana. Seninle ilgileniyor gibi görünüyor. Yanımızda ateşli, Amazon bir kadın dururken bile gözlerini senden ayırmadı.”

“Senden naber? şu nefis patronun nasıl?”

Martinimdeki plastik kürdanı aldım ve dişlerimi kullanarak zeytini sıyırdım. “Bu zeytinden bile daha nefis ve martinimdeki çeşnileri ne kadar sevdiğimi bilirsin.” İç geçirdim. “Ama... o hâlâ benim patronum.”

“İşi ve zevki birbirinden ayırmak için işte koyduğun duvarın nedenini gerçekten anlıyorum. Sana sevdiğin işe mâl olmamalı. Muhtemelen ben de aynı şeyi yapardım. Ama lanet olsun... o herif için bir istisna yapmayı düşünebilirdim.”

“şey, bana bir istisna yaptırmaya çalıştığı kesin. Nasıl yaptıysa haftada iki defa yemeğe çıkmayı kabul ettirdi.”

“Yemeğe çıkmak derken? Randevu gibi mi?”

“Hayır ya. Randevu olmayan bir yemek buluşması gibi?”

“Dur, şunu doğru anladığımdan emin olayım... İkiniz haftada iki defa, yalnız başınıza yemeğe mi çıkacaksınız?”

“Aynen öyle. Randevu olmayan bir yemeğe.”

“Bunun anlamı ne ki? Gecenin sonunda düzüşmeyecek misiniz?”

İçkimi yudumladım. “Aynen öyle.”

Jules kahkahalara boğuldu. “Seni bu saçmalığa ikna etti mi?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Onunla çıkıyorsun ve farkında bile değilsin. Bu adamı sevebilirim.”

Onunla çıkmıyordum. *Değil mi?* Haftada iki kez yemek yiyecektik sadece. Birbirimizi tanıyacağız. Diğer insanlarla görüşmeyeceğiz. Ve mastürbasyon yaparken birbirimizi düşüneceğiz. *AMAN TANRIM. Onunla çıkıyorum!*

Jules içkisini yudumlarken beni izledi, onun iki saniyede vardığı sonuca varmamı izlerken eğleniyordu.

“Hasiktir. Gerçekten bu kadar büyük bir gerzek miyim?”

“Hayatım, seni tanıyorum. O duvarı adamı dışarıda tutmak için örmedin. Sana ulaşmak için yıkışını izlemek için ördün.”

Cidden bir içkiye daha ihtiyacım vardı. Hatta iki.

Sonraki bir buçuk saatte Jules’la ücretsiz içkilerin keyfini çıkardık. Martininin on beş dolar olduğu bir bardaydık ve faturayı ödemek zorunda olmadığımızı memnundum. Gece yarısından sonra, sarhoşluğun kıkırdama evresine ulaştık. Ayıklık ile dilimizin dolanması arasında bir yerdeydik, itiraf evresi adını verdiğim bir yere güzelce yerleşmiştik. Her şeyin berrak ve paylaşımında bulunmanın özgürleştirici görüldüğü bir evreydi.

Jules’un kaslı fedaisi henüz bize katılmamıştı, o yüzden sıklıkla bize içki almayı teklif eden veya dans etmek isteyen ziyaretçilerimiz oluyordu. İki jilet gibi adam masamızda durdu.

Daha kalıplı olanı kendinden emin bir şekilde gülümseyerek, “Hanımlar, size birer içki ısmarlayabilir miyiz?” dedi.

Gamzeler. Kahretsin. Sık sık reddedilmediğinden oldukça emindim.

“Teşekkürler ama bu gece içkilerimiz müesseseden ve patronuma kapılmış vaziyetteyim.”

Tek kaşı havaya kalktı. "Şanslı patron. O zaman dansa ne dersiniz?"

Jules'a baktım.

"Benden hayır," dedi. "On beş yıldır bekliyorum, hatırladın mı? Christian yakında çıkacak."

Kibarca geri çevirdim. "Hayır, teşekkürler. Bu akşam olmaz."

Onlar uzaklaştıktan sonra Jules, "Uzun olan ateşliydi. Neden onunla dans etmedin?" dedi.

"Ne anlamı var ki?" İçkimi dudaklarıma doğru kaldırdım, ancak başımı geriye doğru eğdiğimde bardağımın boş olduğunu fark ettim.

"Dans etmenin mi yoksa genel olarak erkeklerin mi? Çünkü yanıtlarım oldukça farklı olur."

"Onunla dans etmenin. Sadece kıyaslama yaparım."

Jules bana komik bir gülümsemeyle baktı. "Bana şu Patron'un nesini sevdiğini anlatsana."

"O akıllı, ukala, sert ama aynı zamanda yumuşak. Bu kulağa mantıklı geliyor mu?" Gözlerinin başımın tepesine doğru kaydığını yakaladığımda, Christian'ı beklerken dikkatinin dağıldığını düşündüm. "Beni dinliyor musun?"

"Dinliyorum." Havalı bardağındaki sıvının kalanını kafaya dikti. "Ne diyordun sahi? Israrlılığını mı seviyordun? Bu senin için tahrik edici miydi?"

Öyle bir şey söylememiştim ama haksız değildi. "Yemin ederim, eğer beni ofisimin kapısına yaslarsa hiç iradem kalmaz. On- dan uzak kalmamın sebebi patronum olması, ancak beni tamamen yoldan çıkaran şey de patronluk taslaması."

Jules otuz iki dişini de göstererek sırtıyordu.

"Derdin ne senin?" Gülümsemeye devam ettiğinde anladım. *Biliyordum.* "Tam arkamda duruyor, değil mi?"

Çıplak omzuma sıcak bir el dokundu.

Gözlerimi yumdum ve en yakın arkadaşşıma mırıldandım, "Seni öldüreceğim."

Jules yerinden kalkıp beni yanağımdan öptü. "Gidip

Hulk'ımın işi bitmiş mi diye kontrol edeceğim. Hemen dönerim." Parmaklarını tatlı bir şekilde salladı. "Selam Patron." Sonra yok oldu.

Chase alçakgönüllü davranma inceliğini bile göstermedi. Jules'un yerine geçip de karşıma oturmak yerine, kayıp yanıma oturdu. Tanrım, o ukala, kendini beğenmiş gülümsemesine bir tane yapıştırmak istedim. O muhteşem, kusursuz, "artık sarhoş olduğum için seni daha çok öpmek istiyorum" dedirten suratı.

"Burada ne yapıyorsun Chase?"

"Görünüşe göre hayallerini gerçeğe dönüştürüyorum."

Dönüp ilk defa onunla yüzleştim, büyük ihtimalle bu bir hataydı. Ayık düşüncelerim için zaten fazla yakışıklıydı; alkol sadece her şeyi daha az katlanılır hale getiriyordu. Bu akşam smokin giyiyordu. Ya da daha doğru düzgün tarif etmem gerekirse, yakası iliklenmemiş gıcır gıcır beyaz bir gömlek ve boynunda gevşekçe sallanan bir papyon vardı. Gömleğinin kolları kıvrıktı, bronz ve kaslı kollarını açıkta bırakıyordu. Gerçekten *harika* kolları vardı. Kollara takıntılıydim işte. Bunu söylemiş miydim? Söylediysem bile tekrarlamaktan zarar gelmezdi.

Ancak beni mahveden kısım, şaşırtıcı olsa da, saçıydı. Normalde kural tanımaz olan saçları, bu akşam dramatik bir şekilde yana doğru ayrılmış ve geriye yapıştırılmıştı. Buna kusursuz, bronz tenini, sinek kaydı tıraşlı yüzünü ve düzgün, erkeksi çene çizgisini de katın, *Muhteşem Gatsby*'den fırlamış bile olabilirdi. Beni tamamen afallattı.

"Sen çok... farklı görünüyorsun."

"Kötü farklı mı yoksa iyi farklı mı?"

Yalan söyleyemezdim. Çok fazla gerçeklik serumu altındaydım. "Eski zaman film yıldızları gibi görünüyorsun, çok klasik bir yakışıklılığın var. Beğendim."

"Yarın sabah ilk iş ilaveten jöleye yatırım yapacağım."

Tutmaya çalıştığım ufak bir gülümseme kaçırıldı. Chase başparmağını yanağımdan aşağı kaydırды, sonra dudaklarımın kenarını takip etti.

"Eğer o gülümsemeyi ortaya çıkaracaksa belki de bir kasa alırım," diye ekledi.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Önceki gün buraya geleceğini söyledin."

Söylemiştim ama... "Senin hayır etkinliğinde olman gerekmiyor muydu?"

"Neredeyse sona erdi. Ayrıca, bütün gece seni düşünmeden duramadım." Kolunu, paylaştığımız koltuğun arkasına sıradan bir şekilde attı, parmakları omuzlarımdan açıkta kalan kısmını okşamaya başladı. "Gelip gelmemek konusunda kararsız kaldım, şimdiyse geldiğime memnunum."

"O niye?"

"Israrcılığımın hoşlanıyorsun. Ne demiştin? Patronluk taslamam seni ayartıyor mu?"

Gözlerimi devirdim. "Bir içkiye daha ihtiyacım var."

"Evet, ikimiz de alalım. Üç duble naneli Schnapps?"

Chase garsona elini salladı ve ikimize de içki söyledi. Kalabalık kulübe bakarak sordu, "Bunu sıklıkla yapıyor musun peki? Arkadaşlarıyla çıkıp kulüplere gidiyor musun?"

"Artık pek yapmıyorum. Dans etmekten hoşlanıyorum ama etraf et pazarı gibi."

Parmağı hareket etmeyi kesti. "Bu akşam yaptığın o muydu? Et alışverişi mi yapıyorsun?"

"Hayır. Sadece arkadaşımın dışarıda bir gece geçirmenin keyfini yaşıyorum."

"Çünkü eğer aradığın şey etse..."

Oynarcasına karnına vurdum ama gömleğinin altındaki vücudunun nasıl sert olduğunu hissedebiliyordum. *Kendine not, kendi güvenliğinin için ellerini sürekli kendine sakla.*

"Sen kadınlarla böyle mi tanışıyorsun? Gece yarısı seksi görünerek kulüplere kadar takip mi ediyorsun?"

"Pek sayılmaz. Katılmak zorunda olmadığım bir tören olmadığı sürece, bu yıllar sonra bir kulübün içine ilk girişim."

"O zaman kadınlarla nerede tanışyorsun?"

"Çeşitli yerlerde."

"Bu çok açıklayıcı oldu." Tek kaşımı kaldırdım.

"Tamam. Bakalım... Çıktığım son kadımla California'ya giderken uçakta tanıştım."

"Bridget miydi?"

"Hayır."

"Bridget'la nerede tanıştın?"

"Bir partide."

"İş partisi mi?"

Garson içkilerimizi getirince, Chase bardağının yarısını içti.

"Susamış gibisin?"

"Sadece sakinleşmeye çalışıyorum."

"Pekâlâ... Bridget. Ne çeşit bir parti?"

"Burada seninle otururken diğer kadınlar hakkında konuşmamayı tercih ederim."

"Tamam. O zaman neden bahsetmek istersin?"

"Neden bu akşam sana yapmayı düşündüğüm bütün o şeylerle başlamıyoruz?" Bakışları yüzümden aşağı kaydı ve giydiğim, vücuduma oturan küçük, siyah elbisemi takdir ederken acele etmedi.

Onun bana aılıkla bakışım izlemek direncimi kırdı.

Yutkundum. "Chase..."

Elimi kaldırıp dudaklarına götürerek ve nazik bir öpücük kondurarak yanıt verdi. "Bu akşam ne kadar içki içtin?"

"Yeterince."

"Yazık oldu."

"Niye?"

"Çünkü ben naneli Schnapps içip de rahatlayan bir kadından yararlanacak bir adam değilim."

İçki içme sırası bendeydi. Hafif çakırkeyif hissediyordum ve sebebi alkol değildi. "Yani *ne* söylersem söyleyeyim ya da *ne* yaparsam yapayım, bu akşam benimle yatmayacağını mı söylüyorsunuz?"

Gözlerindeki şehvet aksini söyledi. "Bu doğru."

Şeytani bir şekilde gülümsedim. "Bu kulağa meydan okuma gibi geliyor. Dans et benimle."

17

Reese

Kulağımın kemirilmesiyle uyandım. *Ne oluyor yahu...*

Dün gece. Dün gece. Aman Tanrım. Yoksa ben? Panikleyerek akşamdan kalma beynimi tararken bir anlığına yatakta donakaldım, akşamın sonunu hatırlamaya çalışıyordum. Bir patinin çeneme vurması beni daha önce hiç bu kadar rahatlamamıştı.

"Tanrım..." diye homurdandım, döndüğümde Tallulah'nm kulağımı yalayıp yüzüme vurduğunu gördüm. Yorganı kafama kadar çekip çirkin kediciğin ulaşmasını engelledim. Pes etmeyecek üstüme tırmandı ve göğsümün üstüne kuruldu.

"Miyav." Beni saklayan yorgana sürtündü.

Başımı kaldırmaya yeltendim ama çok ağrıyordu. "Ne? Ne istiyorsun?"

"Miyav."

"Ahh." Ufacık miyavlaması bile canımı yakıyordu. Kafatasımın içinde ısınan küçük bir baterist olduğuna yemin edebilirdim. Vuruşlarında hiç ritim yoktu, sadece basa vuran bir çekiç

vardı, ardından trampete, sonrasındaysa birkaç zile vuruyordu.
Off. Dün gece ne bok içtim ben?

Chase'in geldiğini ve iradesini sınayayım diye vücudumu onunkine sürtebilmek için onu dans pistine sürüklediğimi hatırladım. *Ah Tanrım.* Chase'i pes ettirip ettiremeyeceğimi görmek için bir oyun yapmışım.

İğrenç naneli Schnapps'ları yuvarlarken kahkahalar atmıştık ve en sonunda Christian ile Jules da bize katılmıştı. O ikisinin epey rahat göründüklerini hatırlıyordum. Ondan sonrası biraz bulanıklaşıyordu.

Taksiyle eve dönüş yolculuğu vardı.

Yorgun olduğumu hatırlıyordum.

Çok yorgundum.

Sadece bir müddet gözlerimi kapamam gerekmişti, şehirde ilerlerken başımı eğip dinlenmişim.

Başım.

Çok uykuluydum.

Bütün gece bir yere yaslanmışım. *Chase'in kucağına.*

Beni uyandırdığını hatırladım. Uykulu kafamı kaldırdığımda pantolonunun kasiğma sürtünmüşüm.

Tanrım.

Sertti. *Ve ben sertliği hakkında bir yorum yapmışım. Harika.*

Chase arabadan çıkmama yardım etmişti ve adama taksi metreyi açık bırakmasını söylemişti.

Asansörün gelmesi saatler sürmüş gibiydi. İçeri girdiğimizde başımı göğsüne yaslamış ve derin bir nefes alıp onu yakından koklamışım.

Tanrım.

Ona, yenilecek kadar iyi koktuğunu söylemişim.

Ormanda bir kulübe almasını ve üstsüz odun kesmesini önermişim.

Daireme doğru yürürken kollarını bana sıkıca dolamıştı. Şöyle bir düşününce, aslında yürümek için desteğe ihtiyacım olması kuvvetle muhtemeldi.

Kapıma varmıştık.

Kollarımı boynuna doladığımı ve onu içeri davet ettiğimi hatırlıyordum. Gülümseyip başını iki yana sallamıştı.

“İçeri girmekten daha çok istediğim hiçbir şey yok. Ve bunu iki manada da söylüyorum.” Başımın üzerine bir öpücük kondurmuştu.

Başımı öptü!

“Ama bu şekilde olmaz. Biraz uyu.” Anahtarlarımı elimden alıp bütün kilitlerimi açmış ve içeri girmemi beklemişti.

Hatırladığım son şey, kollarını başının tepesine doğru kaldırıp kapının çerçevesine dayadığı ve öne doğru eğilerek söyledikleriydi. “Bu oyunu önümüzdeki hafta bitireceğiz. Ofiste işler çok daha eğlenceli olacak, orası kesin.”

• • •

O sabah biraz daha geç saatlerde Chase’le çıkacağımız öğle yemeği randevumuzu iptal ettim, yataktan çıkamayacak kadar akşamdan kalmaydım. Pazartesi günü için yeniden planlamak için üstelemeye çalıştığında, çekimser davrandım ve en sonunda mesajlarına cevap vermeyi bıraktım.

Bir sınır geçilmişti ve aramızdaki anlaşmayı tamamen koparmadan nasıl geri adım atacağımı bilmiyordum. Kendi hatamdı ve batırdığım şeyi pazartesi sabahı düzeltmek için son derece kararlıydım.

• • •

“Günaydın.” Chase ofisimin kapısında duruyordu, geçen gece dairemin kapısında duruşuyla aynıydı.

Dün bütün gün kendime nutuk çekmiştim. Ben profesyoneldim, cumartesi gecesi olanları ardımda bırakabilirdim ve sanki hiçbir şey olmamış gibi Chase’le çalışabilirdim. Telefonuma bir göz attım... Pazartesi sabahı 7:05’ti ve çoktan başarısız olmuştum. *Harika. Gerçekten harika Reese.*

Chase sanki profesyonellik dıřı dūřuncūlere sahip olduđumu biliyormuř gibi sırttı.

Ellerimi masamda birleřtirdim. "Gūnaydın Bay Parker."

Kaşları havaya fırladı. "Bunu bōyle mi oynayacağız?"

"Neden bahsettiğinizi hiē bilmiyorum Bay Parker."

Chase masama geldi. "Bana Bay Parker deyiřini sevdim. Bunu sūrdürmek zorunda kalacaksın."

O daha da yaklaşırken yutkundum. Sesim zayıflık belirtileri gösterdi. "Hiē sorun değil Bay Parker."

"Lūtfen Bay Parker desen mesela?"

"Lūtfen Bay Parker deme nedenim ne olacak?"

"Sadece senin dudaklarından çıkarken kulağa ne kadar iyi geleceğini duymak istedim." Aramızdaki mesafeyi kapattı, masamın diğer tarafına geldi ve kalçasını geliřigūzel bir şekilde masaya yasladı. Uzanıp başparmağıyla altdudağımı okşadı, doğrudan ağzıma doğru konuştu. "Lūtfen, Bay Parker. Bu dudaklardan çıkacak... yaz bunu bir kenara."

Kendimi nasıl bir şeye sokmuştum ben bōyle?

• • •

Daha kendim odaklanmayı beceremezken, bir odak grubu için hazırlanmam gerekmesi ironikti doğrusu. Sabahtan aklım uçmuş olsa da, pazartesi oğleden sonrasının sıkı bir şekilde doldurulmuş olmasından memnundum, bōylece aylaklık edecek vaktim olmayacaktı.

İlk iki toplantı saat birde, binanın doğu kanadındaki geniş konferans odasındaydı. Chase'in ofisinin yanındaydı ve geçerken içeri bakmaktan kendimi alamadım. Storları açık olduğunda ofisi gerçek bir akvaryum gibiydi. Masasının başında oturuyordu, tek eli başının arkasında, deri koltuğunda arkasına yaslanmıştı. Diğer elinde kablolu ofis telefonu vardı, konuşurken tavana bakıyordu.

Bir anlığına dikkatim dağılınca nereye gittiğime dikkat etmedim ve doğruca Josh'a çarptım. Çarpmanın etkisiyle elimdeki

büyük boy kahveyi sıkınca kapağının fırlamasına sebep oldum. Sonra diğer elimdeki dizüstü bilgisayarım ve not defterim kaydı. Düşmesinler diye çaresiz bir girişimle öne eğildim, bütün kahve mi bluzumun önüne dökmeyi becerdim ve her şey yere döküldü. Peşinden de boş kahve bardağım fırladı.

“Lanet!”

“Üzgünüm. Çok hızlı yürüyordum,” dedi Josh.

“Hayır. Benim hatam. Dikkatim dağıldı.”

Gömleğime baktı. Üzerinden buhar çıkıyordu. “Oldukça sıcak bir kahveydi herhalde. Yandın mı?”

Chase kâğıt havlularla ofisinden çıkıp onları bana verdi ve bilgisayarım ile not defterimi almak için eğildi. Düşenleri Josh’a uzattı. “Neden sen bilgisayarı kurutmuyorsun? Ben Reese’le ilgilenirim.”

Kâğıt havluyu üstüme tuttum ama bir işe yaramadı. Kocaman kahveyi üstüme boca etmişim ve derim de şeffaf gömleğimin kumaşı gibi sıırılsıklamdı.

“Birkaç kâğıt havludan daha fazlası lazım. Gel benimle.” Chase beni ofisine doğru yönlendirdi. Elinin belimde durduğunun fazlasıyla farkındaydım, birkaç parmağı da tam olarak popo olmayan ama artık bel de sayılmayan o kısımda dolanıyordu. Bunun masumca olduğundan emindim ama düşüncelerimin masumiyetle alakası yoktu.

Kendime, profesyonellik dışı davranışıma kızgındım ve bunu Chase’e yansıttım. “Bu tamamen senin hatan...”

“Benim hatam mı?”

“Bugün dikkatimi dağıttın.”

Karmaşa yarattığı için üzgün hissedeceğine memnun göründü. “Dikkatini gerçekten dağıtmaya çalıştığımda yaratacağın karmaşayı görmek için sabırsızlanıyorum.” Dolaba uzanıp beyaz bir gömlek çıkardı. “Al. Şunu giy.”

“Senin gömleğini giyemem.”

“Niyeymiş?” Edepsizce sırttı. “Malum gecenin sabahında bana pankek yapacağın zamanlar için alıştırtma olur.”

Üzerimde onun gömleklerinden biri varken, evinde olduğunu bildiğim o büyük, paslanmaz çelikten, çift fırınlı ocağın önünde durduğumu gözümde canlandırmaktan nefret ettim. Canı sikkından ateşliye ve sonra yine canı sikkına dönüşmem on saniyeden az sürdü.

Chase yüzümdeki bakışı yakaladı ve güldü. “Özel banyomda havlular var.” Gözlerini göğsüme indirdi, sırlıslıkla gömleğimin içindeki meme uçlarım gururla dimdik duruyordu. “Şu ıslak gömleği çıkar yoksa storlar açıkken ofisimin ortasında ben çıkaracağım.”

Bunu yapacağından bir an için bile şüphe etmedim, o yüzden çabucak banyoya doğru gittim. Orada temiz bir gömlekle birlikte aklımı da bulacağımı umuyordum.

Bir dakika sonra aynaya baktım, yansımadandan memnundum. Söylemem gerek, erkek gömleği içinde bayağı iyi görünüyordum. On beden büyük olsa bile, üstten birkaç düğmeyi açık bırakınca ve belinden bir düğüm atınca, Chase’in gömleği aslında siyah kalem eteğimle sevimli görünüyordu. Kollarını kıvrırken kapı hafifçe tıklatıldı.

“Uygun durumda mısınız?”

Senin hakkındaki düşüncelerim haricinde. “Evet.”

Chase kapıyı açtığı anda elinde katlı bir tişört vardı ve ona bakıyordu. “Eğer denemek istersen spor çantama tıktırdığım bu eski Brown tişörtü var...” Duraksadı, bana baktığında olduğu yerde kaldı. “Vay canına. Senin üzerinde daha iyi duruyor.”

Bugünün başında, bu adam beni yalvartacağını söylemişti ve o dediği beni utandırmamıştı. Yine de basit bir *Senin üzerinde daha iyi duruyor* lafı yanaklarıma ateş basmasına neden oluyordu. Sözlerden çok, onları söylerken ki samimiyetiydi.

Banyoya girdi ve gömleğin kollarmı kıvrırma işini devraldı. “Bırak ben yapayım.”

O gömleğin kollarıyla uğraşırken birbirimize sessizce gülümsedik.

“Bugün nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

"Daha iyiyim."

"Duyduğuma memnun oldum. Yarın akşam yemek yiyeceğiz."

"Söylüyor musun, soruyor musun?"

Kıvırma işini bitirdi ve ben ona bakana kadar bekledi. "Söylüyorum. Önceki gece nasıl centilmen olduğumu göz önüne alınca, bana borcun var."

Çok nazik olmuştu. "Onun için teşekkürler bu arada. Çok saygılıydın ve işini kolaylaştırmadım."

"Hayır. İşleri benim için *sertleştirdiğin* kesin."

Oyunbaz bir şekilde omzunu ittim. "Hadi bakalım Patron. Zaten toplantıya geciktik."

Konferans odasına birkaç dakika geç girdiğimizde, Focus Grubu Araştırma ve Geliştirme'nin başkan yardımcısı olan Elaine Dennis sunumuna daha yeni başlamıştı. Konuşması, şirketinin kadınlarla ilgili endüstride focus grubu yönlendirme konusundaki deneyimini detaylandırdı ve farklı coğrafik bölgelerdeki gruplarla çalışmanın önemi hakkında konuştu.

"Kadın ürünlerinin endüstrisi New York'ta ve Orta Batı'da çok farklı. Çoğu kadın aynı şeyleri ister. Pürüzsüz bir ten, güzel ve şımartılmış hissetmek, karşı cinse karşı çekici görünmek... Ama çeşitli coğrafik bölgelerde güzelliği satabilmek için bambaşka şeyler gerekebilir."

Sandalyemde rahatlayarak son on beş dakikayı ardımda bırakmaya yeltendim ve o sunumu yaparken not aldım. Fresh Look'ta çalıştığım yıllarda focus gruplara epey pazarlama yapmıştım ama her zaman öğrenecek yeni bir şey vardı. Reklam dünyası her an değişirdi ve kadınlara reklam yapmak çok daha zorlu bir işti. Şununla yüzleşelim, biz kadınlar fikrimizi değiştirme hakkımızı madalya gibi taşıyoruz, bugün istediğimiz bir şey yarın geçip gidebilir.

Uzun konferans masasının sağ tarafında, sunum yapan kadından iki sandalye ötede oturuyordum. Chase'se masanın karşı tarafında, kadından yarım düzine sandalye ötede oturuyordu.

Pazarlama toplantılarında onun masanın başına oturmadığını ilk fark edişim değildi. Gözünü her şeyin üzerinde tutan ve her şeye dahil olan tarzda bir patrondu ama insanlara yetkinin onda olduğunu durmadan hatırlatmaya ihtiyaç duymuyordu. Kale-mimi dudaklarımda tutarken, bunu kasten yapıp yapmadığını merak ettim.

Gözlerimi yeniden ona çevirdiğimde beni yoğun bir biçimde izliyordu. Bakışlarımı kaçırdım ama iki saniye sonra yeniden baktım. Odaya şöyle bir bakınıp kendisine dikkat eden birisi var mı diye baktı. Elbette herkes sunum yapan kadını izliyordu, bizim de yapmamız gerektiği gibi.

Sonra Chase bana doğru dudaklarını oynattı, *dudak okuyabilmeni gerçekten seviyorum.*

Mahcup bir şekilde gülümsedim ve odayı taradıktan sonra ona baktım.

Ortaokuldaymışız ve elden ele geçirdiğimiz notları kaptırmaya çalışıyormuşuz gibi hissettim. Bakışları dudaklarıma takılıp kaldığında da sessiz kelimeleri söyledi. *Ayrıca dudaklarını da gerçekten seviyorum.*

İçim bir hoş olunca sandalyemde kımıldandım ve sunum yapan kadına döndüm. Beş dakika kendimi tutmayı başarmıştım ki gözlerim yine kaydı. Bu defa Chase izleyen olup olmamasını bile umursamadı. Dudaklarını oynattı, *gömleğimin üzerindeki görüntüsü gerçekten hoşuma gitti.*

Ona uyaran bir bakış attım. Onu azıcık bile korkutmadı. Devam etti ve ben de bir salak gibi başka tarafa bakamadım.

Altında ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum.

Onu öldürmek istedim. Ayrıca altımda ne olduğunu gördüğünde ne yapacağını duymayı da istedim. Şansıma, adım söylendiğinde dikkatimi odaya çevirmek zorunda kaldım.

Josh mevcut ürün yerleştirme testi ile focus grup karşılaştırması konusunda bir tartışma açtı ve benden Fresh Look'taki deneyimimi paylaşmamı istedi. Aklımı başıma toplamam bir dakikamı aldı ama pazarlama benim sadece işim değildi, aynı

zamanda tutkumdu. Konuşmaya başladığımda o tutku devraldı. Sonraki bir buçuk saat boyunca, Chase'in beni izlediğini fark ettiğimde kıpırdanmamak için elimden geleni yaptım.

Bir ara, günde birçok defa yaptığım gibi dudak kremimi sürüyordum ve Chase dudaklarımı boyayışımı izlerken büyülenmişti. Bacaklarımın arası karıncalandı ve yerimde kıpırdadım.

Konuşma sırası Chase'e gelince, düşünceleri ve fikirleriyle odaya hâkim oluşuna hayran kaldım. Fresh Look'taki patronumdan çok farklıydı, hani şu varlığı neredeyse kabadayılık seviyesinde hissedilen tipik CEO'lardan. Scott Eikman'ın böyle bir toplantıda masanın başında *oturmamasına* imkân yoktu. Eski patronum kollarını göğsünde kavuşturmuş, etrafındaki herkesi daha dik oturmaya zorlayan bir şekilde dururdu.

Chase'in tarzı ölçülüydü ve odayı beyniyle, doğal karizmasıyla etkisi altına alıyordu. Konuşmasını izlediğimi yakaladı ve ağzının kenarı oynadı. Neyse ki benim aksime, o dikkatlice izlenirken dili tutulanlardan değildi.

Bütün sorular cevaplandıktan sonra Elaine kapanışı yapmak için dahil oldu. "Zaman çizelgenizin geliştiğini söylediğinizi biliyorum ama eğer katılmak isterseniz bu hafta uygun olacak iki focus grubumuz var. Birisi Kansas'ta, diğeryse burada, New York'ta."

Elbette sunumunda da iki sahil şeridine ek olarak Orta Batı'dan da geri dönüşler almanın önemini anlatmıştı. Ve sonraki birkaç gün içinde katılmamız için iki grubu vardı. Hakkını vermem gerekiyordu gerçi, iyi bir satış konuşması vardı.

Josh ona hızlı bir geri dönüş yapacağımızı söyledi ve daha kadının sunumunun ardından projektör soğumamıştı ama ikinci toplantıyı yapacak kişi odaya getirildi. Chase ikinci focus grubu sunumuna katılmayacağını söylediğinde düş kırıklığına uğradım ama dikkatimi dağıtacak bir şey olmayacağı için rahatladım.

Toplantılar en sonunda saat altıda bittiğinde, konferans odasında kalıp iki şirketten konuştuk. Elaine'in Gelişmiş Hedef'inin bizim focus gruplarımızla ilgilenmesi için daha iyi bir şirket olduğuna oy birliğiyle karar verdik. Josh, Lindsey'e ve bana baktı.

Pazarlama toplantılarında onun masanın başına oturmadığını ilk fark edişim değildi. Gözünü her şeyin üzerinde tutan ve her şeye dahil olan tarzda bir patrondu ama insanlara yetkinin onda olduğunu durmadan hatırlatmaya ihtiyaç duymuyordu. Kalemimi dudaklarımda tutarken, bunu kasten yapıp yapmadığını merak ettim.

Gözlerimi yeniden ona çevirdiğimde beni yoğun bir biçimde izliyordu. Bakışlarımı kaçırdım ama iki saniye sonra yeniden baktım. Odaya şöyle bir bakınıp kendisine dikkat eden birisi var mı diye baktı. Elbette herkes sunum yapan kadını izliyordu, bizim de yapmamız gerektiği gibi.

Sonra Chase bana doğru dudaklarını oynattı, *dudak okuyabilmeni gerçekten seviyorum.*

Mahcpup bir şekilde gülümsedim ve odayı taradıktan sonra ona baktım.

Ortaokuldaymışız ve elden ele geçirdiğimiz notları kaptırmaya çalışıyormuşuz gibi hissettim. Bakışları dudaklarıma takılıp kaldığında da sessiz kelimeleri söyledi. *Ayrıca dudaklarını da gerçekten seviyorum.*

İçim bir hoş olunca sandalyemde kımıldandım ve sunum yapan kadına döndüm. Beş dakika kendimi tutmayı başarmıştım ki gözlerim yine kaydı. Bu defa Chase izleyen olup olmasını bile umursamadı. Dudaklarını oynattı, *gömleğimin üzerindeki görüntüsü gerçekten hoşuma gitti.*

Ona uyarıcı bir bakış attım. Onu azıcık bile korkutmadı. Devam etti ve ben de bir salak gibi başka tarafa bakamadım.

Altında ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum.

Onu öldürmek istedim. Ayrıca altında ne olduğunu gördüğünde ne yapacağını duymayı da istedim. Şansıma, adım söylediğinde dikkatimi odaya çevirmek zorunda kaldım.

Josh mevcut ürün yerleştirme testi ile focus grup karşılaşması konusunda bir tartışma açtı ve benden Fresh Look'taki deneyimimi paylaşmamı istedi. Aklımı başıma toplamam bir dakikamı aldı ama pazarlama benim sadece işim değildi, aynı

zamanda tutkumdu. Konuşmaya başladığımda o tutku devraldı. Sonraki bir buçuk saat boyunca, Chase'in beni izlediğini fark ettiğimde kıpırdanmamak için elimden geleni yaptım.

Bir ara, günde birçok defa yaptığım gibi dudak kremimi sürüyordum ve Chase dudaklarımı boyayışımı izlerken büyülenmişti. Bacaklarımın arası karıncalandı ve yerimde kıpırdadım.

Konuşma sırası Chase'e gelince, düşünceleri ve fikirleriyle odaya hâkim oluşuna hayran kaldım. Fresh Look'taki patronumdan çok farklıydı, hani şu varlığı neredeyse kabadayılık seviyesinde hissedilen tipik CEO'lardan. Scott Eikman'ın böyle bir toplantıda masanın başında *oturmamasına* imkân yoktu. Eski patronum kollarını göğsünde kavuşturmuş, etrafındaki herkesi daha dik oturmaya zorlayan bir şekilde dururdu.

Chase'in tarzı ölçülüydü ve odayı beyniyle, doğal karizmasıyla etkisi altına alıyordu. Konuşmasını izlediğimi yakaladı ve ağzının kenarı oynadı. Neyse ki benim aksime, o dikkatlice izlenirken dili tutulanlardan değildi.

Bütün sorular cevaplandıktan sonra Elaine kapanışı yapmak için dahil oldu. "Zaman çizelgenizin geliştiğini söylediğinizi biliyorum ama eğer katılmak isterseniz bu hafta uygun olacak iki focus grubumuz var. Birisi Kansas'ta, diğeriye burada, New York'ta."

Elbette sunumunda da iki sahil şeridine ek olarak Orta Batı'dan da geri dönüşler almanın önemini anlatmıştı. Ve sonraki birkaç gün içinde katılmamız için iki grubu vardı. Hakkını vermem gerekiyordu gerçi, iyi bir satış konuşması vardı.

Josh ona hızlı bir geri dönüş yapacağımızı söyledi ve daha kadının sunumunun ardından projektör soğumamıştı ama ikinci toplantıyı yapacak kişi odaya getirildi. Chase ikinci focus grubu sunumuna katılmayacağını söylediğinde düş kırıklığına uğradım ama dikkatimi dağıtacak bir şey olmayacağı için rahatladım.

Toplantılar en sonunda saat altıda bittiğinde, konferans odasında kalıp iki şirketten konuştuk. Elaine'in Gelişmiş Hedef'inin bizim focus gruplarımızla ilgilenmesi için daha iyi bir şirket olduğuna oy birliğiyle karar verdik. Josh, Lindsey'e ve bana baktı.

“Elaine’ın bu hafta Kansas’ta ve burada yürüteceği gruplara katılmak için örneklerin ve sunumların kalanını zamanında bitirebilir miyiz dersiniz?”

“Yapabiliriz,” dedi Lindsey. “Ucu ucuna olacak ama sanırım yarın birlikte yapabiliriz.”

Josh başıyla onayladı. “Haftanın kalanında şehrin yukarısındaki bir fotoğraf çekimi için burada olmam gerekiyor. Yani hanginiz New York’ta kalacak, hanginiz Kansas’a gidecek?”

Lindsey bana baktı ve ben de, “Sen neyi yapmak istemiyorsan onu yaparım,” dedim.

“Güzel. Çünkü uçmaktan nefret ediyorum. New York focus grubuyla ilgilenmeyi tercih ederim.”

“Pekâlâ, bu kolay oldu,” dedi Josh. “Chase buradaki focus gruplarından bazılarında sana katılmak isteyebilir Lindsey. Detayları doğruladığında ona haber ver.”

Lindsey başını salladı. “Tamamdır.”

Chase’le vakit geçirme fırsatını kaçırarak olsam da, içimde bir yerlerde, aramızda biraz mesafe olmasına ihtiyaç duyduğumu biliyordum. Birkaç bin kilometre bizi, aklımı temizlememe yetecek kadar ayırabilecek tek şey olabilirdi.

18

Reese

Uçuşum çarşamba günü erken saate ayırılmıştı, böylece öğleden sonra perşembe sabahı yapılacak ilk focus grubu toplantısından önce Gelişmiş Hedef'in Kansas City tüketici araştırma ofisinde hazırlanabilirdim. Salı günü öğlenin geri kalanında Chase ofis dışındaydı, o yüzden ona akşam yemeğine çıkamayacağımı mesajla bildirdim. Tek kelimeyle cevap verdi. İyi. Bu hafta sonu işlerin ve tabii kendimin iplerini gevşek bıraktıktan sonra onu yine başımdan savmaya çalıştığımı düşünüyordu herhalde.

Şimdi çarşamba sabahının neredeyse altı buçuğuydu ve havaalanına gitmek için hazırlanırken en sonunda önceki mesajının uzatılmış hali geldi.

Chase: Borcunu ödeyeceksin. Ama bu defa alacağımdan emin ol.

Cevap atacak zaman yoktu. Araba servisi altı buçukta geliyordu ve asansörüm de birkaç dakikada inecekti. Bavulumun

fermuarını çekip kapadım, telefonumu çantama attım ve çirkin kedicigi çabucak okşadım.

“Ben yokken seninle gerçek sahibin ilgilenecek. Eşyalarımı kurcalamadığından emin ol.” Tallulah’ın başını sıvazladım. “Annem iç çamaşırı çekmecemi karıştırmaya başladığında iyi bir kedicik olup onun ayak bileklerini tırmalayacaksın. Tamam mı?”

Aşağı indiğimde siyah renkli bir özel araç beni bekliyordu. Uçuşuma iki buçuk saat olsa da, tünelde trafiğe takıldığımızda stres yapmaya başladım. Derin bir nefes aldım, en sonunda Manhattan’dan çıktığımızda rahatlamaya başladım ancak tünelin diğer ucu şehirden daha kötü olunca yine panikledim.

“Neler oluyor?” diye sordum şoföre. “Bu iş çıkışı trafiğinden bile daha kötü.”

“İnşaat var. Her sabah altıda bitmesi gerekiyordu ama işçiler fazla mesai yapmak istemiş olmalı.” Omzunu silkti ve önümüzdeki yolu işaret etti. Üç şeridin tek şeritle birleştiği yerde fren lambalarından bir deniz vardı.

Sonraki bir saat boyunca yavaş yavaş ilerlerken, konilerin kilometrelerce ilerlemesine rağmen aslında çalışmanın çoktan bittiğini görmek beni öldürdü. Saatimi kontrol ettiğimde, eğer trafik kısa süre içinde açılmazsa uçağımı kaçırabileceğim ihtimali olduğunu fark ettim.

İyi günümdeyken, uçağa binerken endişeli biri olurdum. Geç kalma olasılığının eklediği stres kalp atışlarımın daha da hızlanmasına sebep oldu. Kafamı dağıtmaya ihtiyaç duyarak telefonu mu aldım. Yeni bir mesaj gelmişti.

Annem: Buzdolabını daha sık temizlemelisin. Tarihi geçmiş turşun var.

Cidden mi? Ben çıkarken sokakta falan mı saklanıyordu? İçeri girip araştırmasına başlamak için bekleyememiş miydi? Çirkin kedicigi bir kap dolusu mamayla bırakmıştım. Yarına kadar uğramasına gerek bile yoktu. Ona gününü gösterecektim. Onunla kafa bulmak aklımı yaklaşan uçuşumdan uzaklaştırırdı.

Reese: Onu atma sakın. Tarihi geçmiş şeyleri Tallulah'yı beslemek için saklıyorum.

Devam ettim, sonraki mesaj Chase'in henüz yanıtlamadığım mesajıydı. Hani dün gece iptal ettiğim akşam yemeğinin yerine yenisini istediği.

Reese: Hafta sonuna kadar dönmeyeceğim. Patronum benden kurtulmak istediği için beni Kansas'a yolladı.

Birkaç mesaja ve e-postaya yanıt verdikten sonra aklımı geç kalacağım fikrinden başarılı bir şekilde uzaklaştırdım. Kalkışa otuz beş dakika kala JFK'ye vardım ve uçuş öncesi kontroller için it gibi koşturdum. Güvenlik sırasının uzunluğunu gördüğümde neredeyse kendimi kaybedip ağlayacaktım.

Çaresiz kalarak görevliye doğru yürüdüm. "Eğer bu sırada beklersem uçuşuma yetişmemin imkânı yok. Tünelden çıkmak çok uzun sürdü ve Long Island'daki otobanda yapı çalışması vardı. Öne geçmemin bir yolu var mı? İş için seyahat ediyorum ve gerçekten uçuşumu kaçıramam."

"Bilet." Plastik eldivenli bir el uzattı ve bana sanki aynı hikâyeyi günde yüz defa duyuyormuş gibi baktı. Bileti geri uzatarak omzunun üzerinden işaret etti. "Birinci sınıf sırası solda."

Beni gönderdiği yerde hiç sıra olmadığını görünce tuttuğum nefesimi bıraktım. "Çok teşekkürler!"

Elbette çıkış kapım havaalanının diğer ucundaydı ama güvenlikten geçmeyi başardım ve son çağrıyı yaptıkları anda son kontrollerin yapıldığı bölüme gittim. Uçağa binmek için bekleyen küçük bir sıra olduğundan, nefesimi topladım ve satın alırken verilen orta koltuğu değiştirip değiştiremeyeceğimi görmek için bilet bölümüne ilerledim.

"Orta koltuğumu değiştirebilme şansım var mı? Geciktiğimi ve binecek son kişi olduğumu biliyorum ama sormaktan zarar gelmez diye düşündüm."

“Epey doluyuz... ama bir kontrol edeyim.” Görevli biletimi aldı ve bilgisayara birkaç rakam girdi. Kaşlarını çatarak konuştu, “Aslında koltuğunuz ortada değil. Koridordasınız.” Bileti bana doğru itip işaret etti. “İkinci sıra.”

Bu hiç mantıklı değildi. “Bileti satın aldığımda sıram otuzlu bir şeylerdi.”

“Artık değil. Birinci sınıfta bir koridor koltuğunuz var. Biletiniz yükseltilmiş olmalı.”

Binen yolcuların sırası gittikçe azalmıştı. Hem ben kim oluyordum ki birinci sınıfa yükseltildiğim için karşı çıkıyordum? İkinci sıraya ulaştığımda omzumdaki çantamı çıkardım ve koridor koltuğunun altına ittim. Pencere tarafındaki koltuk boştu ama yolcunun olmadığı yerde ikiye katlanmış bir *New York Times* olduğunu fark ettim. Tepedeki kabin bagajını açtım ve bavulumu koymak için yer bulduktan sonra eğilip kulpunu tuttum.

Geniş bir el benimkini kaplayarak beni şaşırttı. “Dur bakalım. Ben hallederim.”

Başım yanımda duran adama doğru hızla döndü ama kimi bulacağımı zaten biliyordum.

. . .

“O kafanda neler dönüyor?” diye sordu Chase.

Onu uçakta bulduğumdan beri sessizdim. Zaten endişeli bir uçak yolcusuydum ve Chase’in beni bu şekilde şaşırtması aklımı başımdan almıştı. Uçak kalkış için ilerlemeye başladığında kalbim kontrolsüzce atıyordu. Aramızdaki koltuk kolunu kavradım ve ona kısa bir cevap verdim.

“Kalkıştan nefret ederim. Ve inişten. Ortada kalan diğer şeyler iyi.”

Chase elimi kavradı ve sıkı. Havaya çıkana kadar bırakmadı. İrtifa sağladığımızda derin bir soluk bıraktım ve omuzlarım rahatladı.

“Neden bana bu yolculuğa çıkacağımı söylemedin?”

“Son dakikada gerçekleşen bir şeydi.”

Gözlerimi kıstım, başından beri bunu planlayıp planlamadığını merak ediyordum. "Nasıl son dakikada?"

Doğrudan gözlerimin içine baktı, kaygısını görebiliyordum. "Küçük bir valizim bile yok."

"Ne demek valizin bile yok?"

"Bu sabah evimden ofise gitme niyetiyle çıktım." Duraksadı ve elini saçlarının arasından geçirirken geri kalanını homurdandı. "Artık buraya nasıl geldiğimden bile emin değilim."

"Sen ciddi misin?"

Başını iki yana sallayarak konuştu, "Bu defa sen gömleğini benimle paylaşacaksın."

"Gömleğimin sana uyacağını sanmıyorum."

"Gömleksiz dolaşmamı mı istiyorsun o zaman? Biliyordum."

Uçuş görevlisi gelip bize menüleri verdi. "Size içecek bir şey getirebilir miyim?"

Chase menüye bakmadan cevapladı. "İki mimoza alacağız."

Ona baktım. "Daha saat dokuz bile değil."

"Özel bir durum."

Uçuş görevlisi bize gülümseyip menüleri aldı. "Bir şeyi mi kutluyorsunuz?"

Chase'in eli hâlâ aramızdaki kolda duran elimi tutuyordu. Elimi kaldırıp parmaklarını arasından geçirdi ve öpmek için dudaklarına doğru kaldırdı. "Balayımız."

"Vay canına. Tebrikler! Bu harika. Kansas'tan aktarma mı yapıyorsunuz yoksa bugünkü son durağınız orası mı?"

"Kansas'ta kalıyoruz. Eşim büyük bir *Oz Büyücüsü* hayranı ve müzeye gitmek istiyor." Çenesiyle ayaklarımızı işaret etti. Ben de tamamen siyah giyinmiştim ve ayaklarımda kırmızı topuklular vardı. "Bazen kendini biraz fazla kaybediyor."

Uçuş görevlisi gülümsemesini sürdürmeyi başardı ama benim biraz çatlak olduğumu düşündüğünü görebiliyordum. Yani, hangi akli başında bir kadın yanımda oturan herif gibi biriyle evlenmişken müzeye giderdi ki?

Kadın yürüyüp gidince Chase'e döndüm. "Oz Büyücüsü hayranı mı?"

Chase sırttı. "Daha çok bir fetiş ama neye düşkünsen artık."

"Peki sen kim olurdun? Beyni olmayan korkuluk mu? Bu şeyleri nereden çıkarıyorsun?"

"Sen uçağa bindiğinde tam da tuvaletten çıkıyordum. O acayip seksi kırmızı ayakkabıları gördüm, birazcık rol yapma fantezim olmuş olabilir."

"Bence gerçekten yardıma ihtiyacın var."

"Haklı olabilirsin." Yaklaşp sesini alçalttı. "Ama eğer o ayakkabıları giyip saçlarını iki yandan toplamayı ve başka hiçbir şey giymemeyi isteseydin, ben çok mutlu bir Teneke Adam olurum."

Uçuş görevlisi içkilerimizi getirdikten (ve bana *gelin* dedikten) sonra, Chase'le bir dürüstlük ânını paylaştık.

"Kansas'ta ne kadar kalacaksın?" diye sordum. Hızlıca tazelenmek için çantamdan dudak kremimi aldım.

Dudaklarıma sürüşümü gözleriyle takip etti. "O şeyi çok kullanıyorsun, ha?"

"Neyi, dudak kremi mi?"

"Evet. Birkaç defa sürdüğünü fark ettim."

"Aslında bağımlısı gibiyim."

"Dudaklarımda mumsu his olmasından hoşlanmam. Yakında onu kullanmayı bırakman gerekecek."

"Dur tahmin edeyim, çünkü dudaklarım seninkilere mi geçecek?"

"Aynen öyle."

"İşte ilişkimizin asla yürümeyeceğini gösteren başka bir sebep daha," diyerek şakalaştım.

"Birimizin vazgeçmesi lazım."

Israrcılığına karşı başımı iki yana salladım. "Peki Kansas'ta kaç gün kalacağım dedin?"

"Orası sana bağlı."

"Bana mı bağlı?"

“Gelmemeyi denedim derken yalan söylemiyordum. Şehir-
den çıktığını duyduğum anda sana katılmak istedim. Sana top-
lantılara katılmak istediğimi söylemeyi düşündüm ama arkasın-
daki niyetimi hemen göreceğini biliyordum.”

“Yani gelmenin tek sebebinin ben olduğumu mu söylüyor-
sun?”

Ciddiyetle onayladı. “Sadece sen.”

“Bu normal tarzın mı? Takip eden cinsten?”

“Pek sayılmaz... sanırım o yüzden ne yaptığım hakkında hiç-
bir fikrim yok. Kaçınmak cidden işe yaramıyordu.”

“Öyleyse randevuya çıktığında tarzın nasıl?”

“Bu dürüstlük olayı benim için nasıl gidiyor?”

Kahkaha attım. “Şu âna kadar oldukça iyi. Durma, yargıla-
mayacağım.”

Chase mimozasının kalanını içti. “Bir kadının dikkatini çek-
mek için çok fazla uğraşmak zorunda kalmadım.”

“O kadarını tahmin edebiliyorum. O zaman buradaki entri-
ka bu mu? Sahip olamadığını isteyen bir adam? Bu tam olarak
ilginç bir durum değil.”

Gözleri ileri geri gidip gelerek benimkini araştırdı, bir şey
söylemek istediğini biliyordum. En sonunda, “Haklısın,” dedi.
“Sahip olmadığımı istiyorum. O da bir parçası. Ama senin dü-
şündüğün şekilde değil. Benden açıklamamı isteme ama senin
etrafındayken mutluyum. Peşinde olduğum tek şey bu.”

Cevabı beni hazırlıksız yakaladı. “Vay. Bu... bu... inanılmaz
tatlı.”

Chase yarısı dolu mimoza bardağını elimden aldı ve hepsini
kafasına diktikten sonra tekrar konuştu. “Şimdi beni yanlış anla-
ma, geceleri altımda olsaydın acayip mutlu olurdum. Ama ara-
mıza fiziksel olarak mesafe mi koymak istiyorsun? Buna saygı
duyarım. Yine de tam burada olacağım... senin için her şeyi daha
zor ve sert hale getireceğim.”

Öne doğru uzanma sırası bendeydi. “Kelimenin gerçek anla-
mıyla mı yoksa mecazi olarak mı?”

Chase parmaklarını hâlâ parmaklarımın arasında tutuyordu. Elimi göğsüne doğru çekip karnından aşağı doğru indirdi, pantolonunun hemen tepesindeyken durdu. "Durma devam et, sana örnekle göstereyim."

. . .

Uçak indikten sonra focus grup ofislerine gitmek için bir taksi tuttuk ve sonraki birkaç saati ertesi gün işleri yürütecek yöneticiyle geçirdik. Chase hazırlanmaya yardım etti ama benim daha fazla deneyiminin olduğu kısımlarda verilmesi gereken kararları bana bıraktı. Bir patronunda... ve bir adamda hoşuma giden bir şeydi bu.

İşimiz bittikten sonra otele dönerken bir alışveriş merkezinde durduk, çünkü Chase gerçekten valiz getirmemişti ve giyecek hiçbir şeyi yoktu. Nordstrom'dayken giyecek günlük kıyafetler almasına yardım ettim. O deneme kabinindeyken yakınlardaki askılardan bir şeyler almaya devam ettim. Kot pantolon ve geniş göğsüne kusursuzca oturan, basit bir lacivert polo tişörtle dışarı çıktı. Kolları çıplaktı ve üzerini değiştirdiği için saçı her zamankinden daha karmaşıktı.

Seçtiğim bir gömlekle ona doğru yürüdüm, Chase kollarını iki yana açarak kendi etrafında döndü. "İyi mi?"

"Senin üzerinde kötü görünecek bir şey olduğundan şüpheliyim." Denemesi için diğer gömleği ona uzattım.

Başının arkasına uzanıp polonun yakasından çekiştirdi ve sadece oğlan çocuklarının tişörtlerini çıkaracağı şekilde çekip çıkardı. Bakmamak imkânsızdı. Vücudu öyle inanılmaz şekilde kusursuzdu ki. Bronz ve kaslıydı, vücudundaki her kas oyulmuş gibiydi. Kotu bel kısmında biraz gevşekti ve aşağıda duruyor, derin adonislerini gösteriyordu. Yakından gördüğüm en iyi vücut olduğundan oldukça emindim.

Farkına varmadan dudaklarımı yalamıştım ve Chase de fark etti. "Bana öyle bakmayı sürdürürsen deneme kabinini boylayacağız."

Kafamda ikimizin deneme odasında, aynaya yapışmış bir halimiz belirdi. Cevap vermediğimde Chase kafamda neyi canlandırdığımı biliyordu, *biliyordu işte*. Kolum hâlâ öne uzatılmış vaziyetteydi, gömleği uzatıyordum. Chase uzandı ama gömleği almak yerine elimi tutup beni kendine doğru çekti.

“Kovuldun,” diye inlerken yüzünü saçıma gömdü. “Hem de çok fena kovuldun.”

Tam da pes etmekten bir nefes uzaktayken arkamdan gelen bir kadın sesi aklımı başıma getirdi.

Kadın boğazını temizledi. “Bulmanıza yardım edebileceğim bir şey var mı?”

Geriyeye doğru sıçrayıp aramıza mesafe koydum. Ama hâlâ dilimi yutmuş vaziyetteydim. Chase gözlerimin içine bakarak kadına cevap verdi.

“Hayır teşekkürler. Sanırım ihtiyacım olan her şeyi aldım.” Bakışlarımız o tekrar konuşana kadar kenetli kaldı, “Ben gidip giyineyim.”

“Ahhh... evet... tabii... tamam. Sen giyinirken ben de sana birkaç tişört daha alayım.”

Gitmek için döndüğünde hâlâ üstsüzdü, ilk defa yan tarafında bir dövme olduğunu fark ettim. Ne yazdığını çıkaramadım ama kaburgalarında birkaç şey yazıyor gibi görünüyordu.

Ateşlenmiş ve rahatsız olmuş hissetmeye devam ederek uzaklaşırken başımı iki yana salladım, kendi kendime patronumun ne kadar gizemli olduğunu düşündüm. Ismarlama takımlar giyen akıllı bir CEO'nun, meme ucunda piercing ve yan tarafında bir dövme vardı. Valizi olmadan bir uçağa binen ve benden uzak durmaya çalıştığını ama kendine engel olamadığını itiraf eden bir adamdı. Birbirinden tamamen farklı olan bu şeyleri bir arada tutan tek şey, hepsinin bu adamın tutkusu olduğunu söylemesiydi. Bana bakış şeklinden bunu hissedebiliyordum. Ve beni deli gibi baştan çıkarıyor olsa da, ayrıca ödümü koparıyordu.

Ondan sonra bir müddet sessiz kaldık. Chase yeniden tamamen giyinmiş bir halde belirdi, Nordstrom'dan tişört, boxer ve

spor ayakkabı almamız bir yarım saatimizi daha aldı. En sonunda işimizi bitirdiğimizde güneş batmaya başlamıştı ve park alanındaki kiralık arabaya doğru yürürken esnedim.

“Yoruldu mu?”

“Birazcık. Uzun bir gün oldu.”

Chase araba kapısını açtı, içeri girmemi bekledi, sonra aldıklarını arka koltuğa attı.

Park alanından çıkmadan önce bana döndü. “O zaman akşam yemeğini otelimizde yesek nasıl olur? İnternet sitesinde bir et lokantası olduğunu söylüyordu. Karnını doyurup seni yatağa sokabiliriz.”

“Yatağa sokmak mı?”

“Yani dinlenmen için dedim. Ama eğer aklında başka bir şey varsa...”

Ah, aklımda hem de nasıl bir şey vardı. Ve geçen her saniyeye birlikte başka bir şeyi düşünmek gittikçe zorlaşıyordu.

19

Reese

Otel bize bitişik odalar verdi. Kıyafetlerimi dolaba astıktan sonra üstümdekileri çıkardım, saçımı atkuyruğu yaptım ve çabucak bir duş aldım. Sıcak suyun omuzlarıma masaj yapmasına izin vererek rahatladım ve günü Chase'le birlikte geçirmekten ne kadar zevk aldığımı düşündüm. Yan yana çalışmak, birlikte alışveriş yapmak, arabayla otelimize gelmek, her şey çok doğal hissettirdi. Artık doğal *hissettirmeyen* tek şey adamı kendimden uzaklaştırmamdı. Onun yerine, sanki kendimi gerçekten özel olabilecek bir şeyden mahrum bırakıyormuşum gibi hissettiriyordu.

Bill ve Melinda Gates birlikte çalışarak başlamıştı. Hatta Bill onun patronuydu.

Michelle Obama, birlikte çalıştıkları zaman hukuk şirketinde Barack'ın akıl hocasıydı.

Celine Dion menajeriyle evliydi, hem de yirmi beş yaş kadar büyük olan menajeriyle.

Bazı şeyler yürür bazıları yürümezdi. İşler yolunda gitme-

duğunda, eğer birlikte çalışıyorsanız sonuçları daha ağır olurdu ama bazen olasılıklar sonuçlara ağır basardı.

(Olasılıklar.

Bir müddet sonra Chase kapıyı çaldığında, tam da giyinmeyi yeni bitirmiştım. Saçım dağınık bir topuzdu ve şık siyah takımımı, üzerinde canlı yeşil ve mavi baskılar olan, jarse kumaştan, üstüme oturan basit bir elbiseyle değiştirmiştım. Kırmızı topuklularımın yerini de ucu açık sandaletlerim almıştı.

Gözleri üzerimde gezindi. "Yemeği atlayabilirdik..."

Onu göğsünden ittim ve takacağım kolyeyi takmadan odamdan dışarı çıktım. Çünkü ben hazırlanmayı bitirirken onu içeri davet etme konusunda kendime güvenmiyordum. Garsonun bizi oturtmasını beklerken Chase'in bana bakış şekline, gözlerinin göğüs dekoltemde gezinmesine bakılırsa, boynuma takmaya fırsat bulamadığım elmas kolyenin gözünden kaçtığını sanmıyordum.

Aperatifler sırasında, daha samimi sohbete geçmeden önce focus grup ve yarınki planlar hakkında konuştuk. Parmağımı dalgın bir şekilde şarap bardağımın buğusunda gezdiriyordum ki Chase uzandı ve elimdeki yara izine dokundu.

"Neredeyse bir dövme gibi görünüyor. Yara izlerin bile güzel."

Daha önce Chase'in vücudunda fark ettiğim şeyi hatırladım. "Dövmelerden bahsetmişken... bu öğlen elimde olmadan seninkini fark ettim. Tek dövmen o mu?"

Chase sandalyesinde geriye yaslandı. "Evet."

Daha fazlasını söylememiş olması ve konuyu değiştirmek için endişeli görünmesi beni daha fazla kurcalamaya itti. "Ne yazıyor? Bir şeyler yazıyor değil mi?"

Mekânda etrafına bakındı, sonra içkisini kaldırıp bir ağız dolusu yuttu. "*Korku ölümü durdurmaz. Hayatı durdurur, yazıyor.*"

Konuşmadan önce gözleri bana dönene kadar bekledim. "Şey, bunu kesinlikle anlayabilirim."

Gözlerimizi birbirimize diktik. Ben açılmasını cesaretlendire-

cek doğru sözcükleri bulmak için çabalarken, onun gözleri benimkileri terk etti ve yara izime odaklandı. O sözcükleri bulamamıştım ancak o beklenmedik şekilde devam etti.

“Peyton ve ben liseye birlikte gittik. Arkadaştık, benim üniversitedeki son sömestrima kadar birlikte değildik. O sıralarda hayatım gerçekten hızlı işliyordu. Aldığım patentler, ofisim vardı... İnsanları işe alıyordum.” Duraksadı. “Mezun olmamızdan bir yıl sonra evlenme teklifi ettim. İki gün sonra öldü.”

Kalbim resmen boğazımda atıyordu. Sesinde acı vardı ve göğsümün resmen kasıldığını hissettim. “Üzgünüm.”

Başıyla onayladı ve yine devam etmeden önce bir dakika bekledi. “Ondan sonra uzun bir müddet batık haldeydim. O yüzden ilk başlarda ürünlerimi lisansladım. Çok fazla içiyordum ve piyasaya yeni ürünler sürülmesi için gereken şeyleri yapacak kafada olmadığımı biliyordum. Şansıma avukatlarımın akli başındaydı. Sadece şirketlerin birkaç yıllığına patentlerimi kullanmalarına izin verdiğim için cömert bir telif hakkı ücreti almamı sağlayan anlaşmalar yaptılar. Araştırma ekibimi tuttum, böylece odaklanacak bir şeylerim vardı ama yapmam gereken fazla bir şey yoktu.”

“Kulağa doğru şeyi yapmışsın gibi geliyor.”

“Evet. Geriye dönüp baktığımda, yaptım diyorum.”

Nasıl öldüğünü sormayı çok istiyordum ama kelimeleri nasıl kullanacağımdan emin değildim. “Nişanlın... nasıl... yani demek istediğim... o hasta mıydı?”

Başını iki yana salladı. “Hayır. Saldırıya uğradı. Önümüzdeki hafta yedi yıl olacak. Yapan adamı yakalayamadılar.”

Uzanıp elini tuttum. “Tanrım, ne diyeceğimi bilmiyorum. Çok üzgünüm.”

“Teşekkürler.” Duraksadıktan sonra devam etti, “Zor birkaç yıl oldu. Yeniden randevulara çıkmaya başladığımda bile, şeyden daha fazlasını yapabilir miydim bilmiyordum... anlarsın...” Bana seksi bir yarım gülümseme yolladı. “...randevuya çıkmaktan.”

“Seksten bahsediyorsun.”

Onayladı. "Beni yanlış anlama. Tam bir göt gibi görünmek istemem. Kadınları asla yanlış yönlendirmedim. Sadece fiziksel bağdan daha fazlasıyla ilgilenmedim. Kasıtlı değildi. En azından öyle olduğunu sanmıyorum. Bilmiyorum. Belki de devam etmeye hazır değildim. Ya da belki de devam etmek için doğru insanla tanışmamıştım."

"Bu mantıklı geliyor." Midem düğüm düğümdü. Hazır *değildim* ve doğru insanla *tanışmamıştım* deyişi dikkatimden kaçmadı, sanki geçmiş zamandan bahsediyormuş gibiydi. Beni fiziksel olarak istediğini neredeyse başından beri açıkça göstermişti, bu asla kafamda bir soru işareti değildi. Daha fazlasının artık mümkün olduğunu düşünüp düşünmediğini sormayı çok istiyordum ama cevabından korkuyordum. Yani birini sevmeyi asla bırakmadıysan nasıl olur da yoluna devam edebilir, başka bir kadına âşık olabilirdin?

Ben hiçbir şey söylemeyince Chase uzanıp elini çeneme koydu, gözlerimiz buluşana kadar nazikçe kaldırdı. "Seninle daha fazlasını istiyorum. Sana daha fazlasının ne olduğunu ya da bunun nereye gideceğinin sözünü veremem ama bu sadece fiziksel olmaktan çok öte. Seninle ilgili her şey ilgimi çekiyor. Akıllısın, dürüstsün, eğlencelisin, cesursun, biraz çatlaksın ve sebepsiz yere beni gülümsetiyorsun. Seni yatağымda istediğimi inkâr etmeye hiç gerek yok. Bence o kısmı şimdiye kadar anlamışsındır. Ama bunu da istiyorum. Geriye dönüp bakmaktan yoruldu. Ânu yaşamak istememin üzerinden çok uzun zaman geçti."

"Vay. Ne diyeceğimi bilmiyorum. Teşekkürler. Bu kadar dürüst olduğun için teşekkürler."

Tam o sırada garson yemeklerimizle birlikte geldi. Hava biraz ağırdı ve ortamı nasıl hafifleteceğimi hiç bilmiyordum, ama buna ihtiyacımız olduğunu hissettim. Bildiğim tek bir şey varsa, o da seksten bahsetmenin Chase'i genellikle oyunbaz bir hale getirdiğiydi.

Bifteğimden bir parça kestim ve çatalı ağzıma doğru kaldırdım. "Daha önce hiç Hangisini Tercih Ederdin oynadın mı?"

Kaşları aşağı indi. "Çocukken."

"Arkadaşım Jules'la hep oynarız, özellikle de birkaç içkiden sonra."

"Tamam..."

Şarabımdan bir yudum aldım ve doğruca gözlerine baktım. "Seks için para ödemeyi mi yoksa sana para ödenmesini mi tercih ederdin?"

Tek kaşını kaldırdı. "Para ödenmesini. Sen?"

"Sanırım ben ödemeyi tercih ederdim."

"Bu oyun hoşuma gitti." Chase sandalyesinde geriye yaslandı ve çenesini kaşdı. "Üst mü, alt mı?"

"Alt." Duraksadım. "Sen?"

"Üst." Çatalıyla beni işaret etti. "Nasil uyumlu olduğumuzu görüyor musun? Işıklar açık mı, kapalı mı?"

"Açık. Sen?"

"Açık. Böylece içine gömülürken yüzünü izleyebilirim."

Tenim ısınarak karıncalandı. Yutkundum. "Detay vermene gerek yok. Sadece seçimini söyleyeceksin."

"Betimleyici bir cevap vermek tenini böyle seksi bir pembe tonuna dönüştürüyorsa, neden bunu yapmayayım ki?"

Yemek boyunca bu şekilde karşılıklı olarak devam ettik, hem seksi hem de o kadar da seksi olmayan tercihlerimizi paylaştık. Yapmak istediğim şeyi yaptı ve ortamı şenlendirdi ama ayrıca arzunun içimdeki mantığın sesiyle savaşmasına sebep oldu.

Ve tam şu anda arzu, mantığın kıcına tekme basıyordu.

Yemekten sonra Chase'le birlikte bitişik odalarımıza vardığımızda, lisedeki ilk randevum sona eriyormuş gibi hissettim.

Ellerimi ellerinin arasına aldı, konuşurken aramızda birkaç adım bıraktı. "Benimle yemek yediğin için teşekkürler. Ve seyahatine izinsizce dahil olmama izin verdiğin için de."

"Ben uçağa bindiğimde zaten oradaydın. Bana pek seçim şansı bırakmış sayılmazsın." Şaka yapıyordum elbette.

"Sabahki focus grubundan sonra gideceğim, öğlen uçağıyla New York'a döneceğim."

“Gidiyor musun? Neden?”

“Çünkü baskı yapıp duruyorum, pes etmeni umuyorum. Ama bu akşam o raddeye kendi başına gelmen gerektiğini fark ettim. Sen bunu yapana kadar bekleyeceğim.” Beni kendine doğru çekip alnıma bir öpücük kondurdu. “Şimdi fikrimi değiştirmeden önce içeri gir. Güvenli bir şekilde kapının arkasında olmaktansa kapıya dayanmana ramak kaldı.”

• • •

İçeri girdiğimde kafamı kapıya dayayıp rahat bir on dakika durdum. Beşinci dakikadan sonra Chase’in kapısının açılıp kapandığını duydum ve o da diğer tarafta benim gibi mücadele mi etti diye merak ettim.

Hiç başka bir adamı Chase’i istediğim kadar çok istediğimi hatırlamıyordum. Bir süre boyunca sebebinin patronum olması olduğunu düşünmüştüm, yasağın baştan çıkarıcılığının verdiği o heyecan hissi olması. Ama ondan çok daha fazlası olduğunu biliyordum. Dahası, ödümü patlatıyordu. Patronum olması gerçeğini aynı zamanda mesafemi korumak için kullanıyordum. Ama işin gerçeği, o adamın etrafındayken hissettiğim şeyler beni korkutuyordu. Aşkta tam olarak şansım var diyemezdim. Ailemin de öyle. Başka bir kadının gölgesinde gerçek aşkı bulabilir miydim?

Korkuyordum, ancak korkuyor olmaktan da bıkmıştım. Bunu fark etmek bana dövmesini düşündürttü.

Korku ölümü durdurmaz. Hayatı durdurur.

Beş küçük kelimeydi ancak yine de ikimizin de hayat hikâyesini elinde tutuyordu.

Derin bir nefes alırken henüz odamın ışıklarını açmamış olduğumu fark ettim. Bu benim için hiç normal değildi. Normalde girdiğim ilk on saniyede odayı tarama işlemimi gerçekleştirdim, dolabı ve duşu kontrol ederdim, göz korkutan yatağın altına bakardım. İç geçirerek kendimi bakmamaya zorladım, zihinsel olarak kendimi ihmalci olmakla suçladığım için şimdi içim

içimi yiyordu ya, orası ayrı. En azından bu akşam beni kontrol etmesine izin vermeyeceğim *bir* korku vardı.

Karanlıkta otel odamın zeminine uzandım, zihnim dönüp durduğu için başım dönüyormuş gibi hissettim. Geçtiğimiz ay boyunca yaptığımız konuşmaların ufak kısımlarını kafamda tekrarlayıp durdum.

Evindeyken: "Eğer biriyle görüşmüyor olsaydın, seni mutfak tezgâhının üzerine yatırıp sana ne yapmak istediğimi söylemek yerine *gösteriyor* olurdu."

Bana en fenasını göstermesini istedim.

Kulüpte çok fazla içki içtikten sonra taksideyken, uykulu başımı sıcak baldırlarına yaslamıştım ve evime geldiğimizde kalıp otururken ereksiyonuna sürtünmüştüm.

Onu hissetmek istedim. Parmaklarımı sertliğinin etrafına sarmak ve elimi yukarı aşağı kaydırırken yüzünü izlemek istedim.

Ofisinde... "Şu ıslak gömleği çıkar yoksa storlar açıkken ofisinin ortasında ben çıkaracağım."

Tanrım, o kahrolası gömleğimi yırtıp çıkarmasını istedim.

Gözlerimi yumup elimi vücudumdan aşağı kaydırardım. Hemen şu kapının diğer yanındaydı. Kendime orgazm yaşatsam beni duyar mıydı? Bir parçam duymasını umdu. Elim dantel külotumun üzerinden bir defa geçti, sonra ikinci defa, hassas ön kısmında oyalandıktan sonra içeri kaydırardım. Klitorisim sadece Chase'i düşünmekle bile şişiyordu. Bu kesinlikle uzun sürmeyecekti. İki parmağımla nazikçe daire çizdim, masaj yapıyordum. Chase'in eliymiş gibi hayal ediyordum, ritmimi bulunca çabucak baskıyı artırdım.

Aklımdan görüntüler geçiyordu.

Restoranın koridorundaki o ilk gece en sonunda başını kaldırıp bana baktığı an. *Tanrım, adam harika.*

Spor salonundaki üstsüz hali, su damlalarının göğsünden aktığı görüntüsü.

Nefes alıp verişim hızlandı.

Bugün deneme kabininin dışında. Bana bakış şekli, gözlerinin yoluna çıkan her şeyi soyuşu. Sözleri... "Seninle ilgili her şey ilgimi çekiyor."

Tanrım.

Ah Tanrım.

Çok yakın. Çok hızlı.

Ta ki...

Kapıdan gelen gürültülü ses beni sıçrattı.

Tanrım.

Kalkıp oturdum, nefes alıp verişim sanki maratonda koşmuşum gibi hızlıydı.

"Reese?" Chase'in sesi geldi. Odalarımızın arasındaki iç kapıyı tıklatıyordu.

Boğazımı temizledim. "Evet?"

"iPhone şarj aletini alabilir miyim? Bugün yanıma almayı unuttum."

"Aahh... tabii. Bana bir dakika ver, bulayım."

Işığı açarken ellerim titriyordu ve şarj aletimi arayarak çantamı dağıtmaya başladım. *Ne halt ediyorum ben?*

Şarj aletimi bulduğumda derin bir nefes aldım ve aramızdaki kapıyı açmadan önce otuz saniyeliğine kendimi sakinleştirdim. Gözlerine bakamıyordum.

"İşte al," dedim omzuna doğru.

"Sağ ol."

Sesim garip geldi, bana bile. Sesim çok tizdi ve... nokta kullanmadan, nefes almadan çok hızlı konuşuyordum. "Rica ederim sende kalabilir benim ihtiyacım yok zaten yarın sabaha kadar, gidip yatacaktım."

Başımı kaldırıp baktığımda Chase'in alnı kıvrıldı. "Sen iyi misin?"

"İyiyim. Neden olmayayım ki?"

Yemiyordu. "Bilmem." Omzumun üzerinden bakıp odamı kontrol etti. "Ne yapıyordun?"

"Hiçbir şey," diye fazla hızlı bir şekilde yanıtladım.

"Hiçbir şey ha?"

Yüzüm kıpkırmızıydı ve alnımdaki, yanaklarımdaki ter tabakasını hissedebiliyordum ama bundan yalan söyleyerek paçayı sıyırmaya çalışacaktım tabii.

Chase'in gözleri vücudumda gezindi ve sonra gözlerimiz kenetlendi.

Ve anladım.

O anladı.

Anladı işte.

Anladığı anda göz bebeklerinin büyüdüğünü gördüm. Sıcaklığından eriyebilme ihtimalimin olduğuna inandığım yoğun bir bakışmanın ardından, basitçe, "İyi geceler Reese," dedi.

Tam da tekrar nefes almaya başlayacaktım ki son saniyede kapıyı durdurdu. Aşağı doğru uzanıp elimi tuttu ve avucuna aldı. Sonra yavaşça yüzüne doğru kaldırıp gözlerini yumdu. Derin bir şekilde soluduğunda, az önce kendime dokunduğum eli *kokladığında*, ölmek istedim.

Ölmek istedim.

Hayatım boyunca gördüğüm en utanç verici ancak en erotik şeydi.

Vücudum titredi, bacaklarımdaki sızı katlanılmazdı. Kıpırdayamadım, tek kelime edemedim. Sadece orada durdum, kokumu içine çekip bırakışını izledim. En sonunda gözlerini açtığı anda ve dudaklarımdan bir inilti döküldüğünde, bittim. *Hem de nasıl bittim.*

Kendimi ona doğru attım, kollarımı boynuna doladım. "İstifa ediyorum."

Kolunu belime doladı ve tek bir hareketle beni havaya kaldırdı. "Artık zamanı gelmişti."

Bacaklarım etrafına dolandı ve döndü, beni odalarımızın arasındaki açık kapıdan içeri geri götürdü. Ellerinden biri toplu saçımı çekiştirip açtı ve saçım omuzlarıma döküldü ancak Chase saçımı kendi elinin etrafına doladı ve yumruğunu sıkıca kapadı. Saçımı güçlü bir şekilde çektiğinde başımı geriye doğru yatırdı ve dudakları benimkine yapıştırdı.

Yemin ederim neredeyse tam orada boşalacaktım. Ağzılarımız açıldı ve dillerimiz aceleyle çarpıştı. Tadı inanılmazdı, nefes almak için bile ayrılmak istemedim. Eğer nefessizlikten ölsem umursamazdım, son derece mutlu ölürdüm.

Kendini bana daha sert bastırdı, ereksiyonu pantolonundan çıkıntı yapıyordu. Hâlâ elbise giydiğim ve bacaklarımı etrafına doladığım için, son derece açık bir biçimde duruyordum, bana doğru daha sert bastırırken bacaklarım ayrıktı. Kendini yukarı aşağı sürdürdüğünde inledim. Külotumun kumaşı ince olduğu için fermuarı çakmaktaşı gibi kıvılcım çıkardı ve vücudum tutuştu.

Chase ağzıma doğru mırıldandı. "Bana ne yaptığını hissediyor musun? O ilk geceden bu yana bana ne yaptığını?"

Boğazının gerisinden gelen alçak, boğuk bir ses çıkardı ve altdudağımı ısırıp çekiştirdikten sonra ağzımı bıraktı. Boynuna uzanıp ellerimden birini tuttu, aramızdan aşağı kaydırıp ben aletini kavrayana kadar devam etti. Parmaklarım etrafını sarınca hırladı ve öpüşünü derinleştirdi.

Çıkardığı muhtaç sese bayıldım, sanki bu an için sonsuzluk kadar beklemiş gibiydi. Tanrı biliyor ya, ben de ebediyen beklemişim gibi hissediyordum.

En sonunda, nasıl olduğundan emin bile değilim ama yatak odama doğru yolumuzu bulduk. Chase beni nazikçe yatağa yatırdıktan sonra üzerime çıktı. Uzayıp yanağına dokunduğumda, başını çevirip avucumun içini öptü.

"Öyle güzelsin ki. Her yerini görmek için sabırsızlanıyorum." Burnunu saçıma gömdü ve kulağıma fısıldadı, "Her yerini tatmak için sabırsızlanıyorum."

Boynumdan aşağı doğru inerek göğsümün açıkta kalan kısmını öptüğünde ve göğüs dekoltemde durduğunda nefesimi tuttum. Dar elbisemin sağ tarafında bir bağcık vardı. Chase soluna doğru eğildi, elini bedenimden aşağı doğru indirip fiyongu çekti. Kumaşı çekip açtı ve bedenime düzgün bir bakış atmak için başını geriye çekti. Göğüslerime odaklanarak eğildi ve göğüs kemiğimden başlayarak göğüslerimin ortasma kadar yalayarak

bir çizgi çekti. Her yanım ürperdi, tüylerim havaya kalktı. Meme uçlarım sertleşti ve ilgi görmek için yalvarırcasına dantel sutyenimi itti. *Tanrım, dudaklarını üzerimde istiyorum.*

Başparmağını kullanarak sutyenimi indirdi ve sol meme ucumu emdi. *Sertçe.* Gözleri durmaksızın beni izliyor, dokunuşuna verdiğim yanıtı araştırıyordu. Gözlerim kapandığında, göğsümü ikinci defa emdi ve sonra dikkatini diğer göğsüme çevirdi. Birkaç dakika sonra keşfine devam etti, ağzı daha aşağı kayıp karnıma öpücüklerden bir sıra diziyordu.

Daha aşağı.

Sonra daha aşağı.

Külotumun üzerine nazik bir öpücük kondurdu ve konuştuğunda sesi klitorisimde titreşti. "Parmakların içindeyken beni mi düşünüyordun?" Başparmağını külotumun yan tarafına taktı ve aşağı doğru kaydırmaya başladı. "Söyle. Parmakların bu amın içindeyken beni düşündüğünü söyle."

Bacaklarımın arasına yerleşip klitorisimi emerek ağzına aldı, mükemmel miktarda baskı uygularken dilini kıvırıyordu. Cennetteymişim gibi hissettiriyordu ve ellerim saçım çekiştirdi, asla durmasın istiyordum.

Sonra aniden durdu. "Söyle bana."

Eğer ağzını yeniden üzerime koyacaksa Kraliçe Elizabeth olduğuma bile yemin ederdim. Gerçeği itiraf etmek, ödenecek küçük bir bedel gibi hissettirdi. "Seninle tanıştığım günden beri kendime dokunurken düşündüğüm tek kişi sensin."

Chase'in gözleri zaferle parladı ve ağzı geri döndü. Bu defa alaycılık yoktu. Hayır. Ben yeteri kadar ıslanana kadar emip yaladı, sonra parmaklarını ekledi. Her şey öyle hızlı, öyle vahşice oldu ki. Parmakları girip çıkıyor, dili yalayıp emiyor ve dönüyordu. Vücudum titremeye ve kasılmaya başladı, topuklarım yatağa gömüldü, parmaklarım saçlarını çekiyordu. Hız treninin yokuştan tırmanışı hızlı oldu ve *her yerimde* beklenti hissettim. Tanrım iyi hissettiriyordu. Çok iyi. İnilti ve onun adının arasında bir ses çıkardım.

Sırtım kavis yaparak yataktan kalktı ve Chase ağzını daha ileri iterken tek eliyle beni aşağıda tuttu.

Hepsi çok fazla.

Yeterli de değil.

Ah Tanrım.

Ah Tanrım.

Hız treninin tepesindeydim ve kısa bir saniyeliğine sallandım...

Serbest düşünüyordum.

Kayıyordum.

Kontrolsüzce yuvarlanıyordum.

Bacaklarımı hissetmedim. O esnada saf, katıksız bir coşku dışında hiçbir şey hissetmedim. Öyle iyi, öyle nefes kesiciydi ki, gözlerim cidden biraz sulanmaya başladı.

Chase vücudumdan yukarı doğru çıkıp tekrar dudaklarıma yapıştığında nefesim hâlâ düzensizdi. Öpüşü birkaç dakika önceki aceleci öpüşünden çok farklıydı.

Güzel, yavaş, nazik. Dillerimiz kıvrılırken saçımı okşadı ve öpüşmemizi bölerken yüzümü avuçladı. "Hemen döneceğim."

Bir an için kayboldu ve sonra cüzdaniyle geri döndü. İçinden uzun bir sıra kondom paketi çıkardı ve şifoniyerin üstüne attı.

Onlara baktım. "Büyük planların mı var?"

Soyunmaya başladı. "Hiç bilemezsin."

Kıyafetlerini çıkarırken bana bakış şekli, güzel yüzündeki kararlılık, dingin vücudumu yeniden hayata döndürdü. İlkim değildi, hatta ikinci ya da üçüncüm bile değildi ama bana bakış şeklindeki bir şey, öyleymiş gibi hissettiriyordu, sanki ilk gerçek seferim olacaktı. Neden böyle olduğunu hiç bilmiyordum.

Chase güzel bir adamdı... o kadarını herkes görebilirdi. Ama kıyafetlerini çıkardığında ne kadar delice bir kusursuzluğa sahip olduğunu fark ettim. Göğsü heykeltıraş elinden çıkma gibiydi, derin bir şekilde oyulmuş gibi görünen karın kasları sertti ve baldırları kalın ve güçlüydü. *Ve meme ucundaki o piercing.* Dişlerimin arasına almak için sabırsızlanıyordum. Orada dar, siyah boxerıyla dururken, altındakini açık etmeden önce

kendimi hazırlamam için bir dakika vermesine memnundum.

Başparmaklarını boxerının yanlarına soktu ve içinden çıkmak için eğildi. Doğrulduğunda ağzım açık kaldı. *Tanrı merhamet etsin.* Adam resmen paketin tamamıydı. Ve bunu derken yakışıklı olmasını, cazibesini ve parasını söylemiyordum... Hayır, Chase kahrolası paketin tamamıydı. Aleti inanılmaz bir şekilde kalın ve sertti. Şimdiden tamamen ereksiyon halindeydi, rengi koyulaşmış bir halde, neredeyse karnına doğru uzanıyordu.

Kondom şeridinden birini koparıp aldığımda dudaklarımı yaladım. Paketi dişlerinin arasında tuttu ve yırttı.

Yüzümü izleyerek konuştu, "Ölümüm olacaksın, değil mi?"

Üzerime çıkarken ellerimi tuttu, parmaklarımızı birbirine geçirdi ve başımın üzerine doğru çekti. Dudaklarımı nazikçe öptükten sonra gözlerime bakmak için başını geri çekti. Uzun bir süre boyunca bakıştık, hatta yavaşça içime girerken bile. Islaktım, hatta sırlıslıklamdım, onun için hazır olabileceğim kadar hazırdım.

"Siktir," diye homurdandı ve gözleri kısa bir süreliğine kapandı. "Çok ıslaksın." Birkaç defa içeri dışarı hareket etti, tedbirli davranıyordu ve canımı yakmadan kalınlığını kabul etmeme yetecek kadar rahatlatıyordu.

En sonunda tamamen içime girdiğinde, ritmik bir şekilde içeri ve dışarı hareket etmeye başladı, daha yoğun bir şekilde. Nazik darbeleri sertleşti. Tedbirli girişleri vücuduma köküne kadar girmeye dönüştü. Değişmeyen tek şey, Chase'in bana bakış şekliydi. Gözlerime sanki içimi görebiliyormuş gibi bakıyordu. Kendimi teşhir olmuş ama güzel bir şekilde kabul edilmiş gibi hissettirdi.

Soluk seslerimiz dışında her şey solup gitti. İnlediğimde dudaklarını benimkilere bastırdı, kendimi kaybetme sesimi yutmaya ihtiyacı varmış gibiydi. Gittikçe zirveye yaklaşırken saçını çektim ve nefes alıp verişleri kısa, yüzeysel bir hal aldı.

"Ben boşa..." diye başladım ama vücudum bitirmeme izin vermedi. "Ah Tanrım."

Chase omzumu ısırip yavaşça gelişen orgazmımı tam gaza getirdi. Tıpkı bir tsunami gibi geldi, beni yakalayıp altına aliverdi. Kaslarım kasılmaya başladı ve yarısı kapanmış gözlerimle Chase'e baktım.

Yüzümde gördü, vücudumun içinde hissetti ve hızını artırdı, kendi orgazmına yaklaştı. En sonunda son bir defa girdi, kendini yapabildiği kadar derine gömdü ve boşalırken inledi.

Seks yaptığım önceki adamların aksine, üzerime yığılıp da bitirdikten sonra aniden yuvarlanmadı. Onun yerine içimden çıkmak zorunda kalana kadar beni yumuşakça öptü, sonra kondomu atmak için kalktı. Geri döndüğünde sıcak bir yüz havlusu getirmişti, beni temizlemek için kullandı. Sonra mini buzdolabından bir şişe su aldı ve paylaştık. İkimiz de hâlâ çıplakken şeyi birbirimize uzatıp durduk.

Uzun süre boyunca salman adrenalinden sonra aniden yorgunluk çökmeye başladı. Esnedim ve Chase boş şişeyi şifoniye-
rin üstüne bıraktı. Beni kaldırıp üstüne aldı ve arkaya uzandı, beni kendi vücudunun üstüne yatırmıştı ve başım kalbinin üzerindeydi. Saçımı okşarken kalp atışları yatıştırıcıydı.

"Biraz uyu," dedi yumuşakça. "Yarın uzun bir gün olacak, erken kalkmamız lazım."

Biraz uyuma fikrinden hoşlandım. Kendimi bu kadar rahatlamış hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Bu kadar *güvende*.

Çoktan uyku sersemiydim. "Tamam. Ama yarın ona kadar focus grupla olmamız gerekmiyor."

Başıma öpücük kondurdu. "Biliyorum ama ikinci raunt için birkaç saate ihtiyacımız olacak."

20

Reese

Yataktaki hareketle uyandım. Oda karanlıktı ve ilk tepkim korkmak oldu. Ta ki gözlerim odaklanmaya ve nerede olduğumu hatırlamaya başlayana kadar.

Chase çırpınıyor ve uykusunda mırıldanıyordu. Böyle kâbuslar gördüğüne tanık olduğum diğer kişi kardeşim Owen'dı, evimize hırsızlar girdikten sonra görmeye başlamıştı. Uykusunda ağlardı. Bazı geceler öyle fazla gelirdi ki, annem onu uyandırıp teselli ederdi. Chase'in uyumasına izin mi vereyim mi yoksa uyandırayım mı emin değildim. Çok huzursuz ve işkence çekiyormuş gibi görünüyordu.

Acı çekmesini izlemek zordu, o yüzden onu biraz dürtmeye çalışmaya karar verdim. Belki de sadece kafasında dönen şeyleri uzaklaştıracak kadar.

Omzuna uzanıp hafifçe vurdum. "Chase?"

Aniden kalkıp oturduğunda neredeyse yataktan sıçrayacaktım.

Başta kafası karışmış göründü. "Ne? Ne? Sen iyi misin?" Ağır ağır soluyordu, göğsü inip kalkıyordu.

Elim hâlâ hızla atan kalbimin üzerindeyken konuştum, "Evet! Evet... iyiyim. Sanırım kâbus görüyordun."

Chase parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Üzgünüm. İyi olduğuna emin misin?"

"Son derece iyiyim."

Yatışarak derin bir soluk verdi ve yataktan çıkıp banyoya yöneldi. Uzun bir süre orada kalmasının ardından kapı tekrar açıldı. Geri döndüğünde yatağa çöktü ama hemen uzanmadı. Onun yerine yatağın kenarına oturup dirseklerini dizlerine dayadı, başını eğdi ve sırtı bana dönük bir halde durdu.

Uzanıp çıplak tenine dokundum. "Konuşmak ister misin?"

"Pek değil. Yine görmeye başladım. Birkaç yıldır bir tane bile görmemiştim. Farkında olduğumdan değil ya."

"Kâbusların... nişanlın hakkında mı?"

Onayladı. "Üzgünüm."

"Üzgün olacak bir şey yok. Hırsızlıktan bir süre sonra ağabeyim de görüp durdu. Üstelemek istemiyorum ama... ama belki konuşmak yardım eder."

Chase uzun bir süre boyunca sessizdi. "Seni en sonunda yatağıma aldım. Yataktayken yapmak istediğim son şey başka bir kadın hakkında seninle konuşmak olur."

Doğrulup oturdum ve onun oturduğu yere emekledim. Üzerimde sadece o banyodayken giydiğim külotum vardı, arkasından bacaklarımı açıp oturdum ve beline doladım. Yanağımı omzuna yasladığımda çıplak göğsüm sırtına yapıştı. Çok güzel kokuyordu, nefis bir erkeksiliği olan ormansı bir kokuydu.

"Senin yatağında değiliz," dedim. "Benim otel odamdayız."

"Sen, ben ve herhangi bir yatak varken yanımızda başka kimseye yer yok."

Kollarımı belinde sıktım. "Tamam, eğer konuşmak istersen ben buradayım."

Chase bana bakmak için bedenini çevirdi. Büyük ellerinden

biri boğazıma sarıldı, başparmağıyla boynumdaki boşluğu sıvazladı. Dilini pır pır atan nabzımda gezdirmek için eğildi. "Konuşmak istemiyorum."

"Ama..." Karşı çıkmaya çalıştım ama dudakları kulağımdaydı bile.

"Şşş," diye fısıldadı. "Konuşmak yok. Dudaklarımın başka planları var."

Daha onun hareket ettiğini bile fark edemedim dizlerinin üzerine çöktü ve kalçamı yatağın kenarına doğru çekti. Zaten o andan sonra ağzıyla yaptığı şey konuşmaktan çok daha iyiydi.

• • •

Focus gruba planlanandan erken vardık ve sunumu birlikte hazırladık. Öncesinde yatakta çıplak bir halde yumurta ve meyve yerken, moderatörün listesine eklemeyi düşündüğüm bazı sorulardan bahsetmişim.

Elaine gelip bizi karşıladı ve ona değiştirilecek şeylerin listesini veren kişi ben olsam bile, o hâlâ sorularını Chase'e yönlendiriyordu.

"On birinci soruyu evet-hayır cevabı alacağımız şekilde yönetmeye ne dersiniz? Sonra da moderatör konuşulanlardan geri dönüş almak için bir grup tartışması yapar?"

Chase'in cevabıyla kadını bana yönlendirmesine bayıldım. "Reese nasıl uygun görüyorsa. Patron o. Beni sadece bavullarını taşımam için getirdi."

Değişiklikleri tamamlamak için uğraşırken Chase'in cep telefonu çaldı ve müsaade isteyip Elaine ile beni aynı odada bırakarak gitti.

"Sana kişisel bir soru sorabilir miyim Reese?" dedi.

"Şey... tabii."

"Görüşüğün birisi var mı?"

Buna nasıl cevap vereceğimi hiç bilmiyordum. Yani, birisiyle görüşüyor muydum? Chase'le ikimiz dün gece üç defa sevişmiştik ama üstüne tam olarak etiket koymuş değildik.

“Sayılır. Yani... kısa süre önce birisiyle tanıştım.”

“Yani ciddi bir şey değil?”

“Hâlâ çok yeni.”

“Tamam... erkek kardeşim New York’a yeni taşındı ve ona numaranı vermemin sorun olmayacağını umuyordum. Belki sana bir içki almasına falan izin verebilirsin? Normalde insanlara çöpçatanlık yapmam ama bence ikiniz anlaşırırsınız.”

Neyse ki moderatör geldi ve Elaine’in çöpçatanlık girişimlerinin arasına girdi. Focus gruptakiler gelmeye başlamıştı ve ondan sonra işler yoğun bir hal aldı. Bütün sabahı tek taraflı camın diğer yanında geçirdim. Dinliyor, izliyor ve notlar alıyordum. Chase telefonda iş görüşmekle, e-postalarına bakmakla ve çalışmayla ilgili ufak tefek şeyleri dinlemekle uğraşıyordu. Bir noktada odada yalnız kaldık ve pencerenin yanındaki bir tabureye oturdum.

Chase arkamdan gelip memelerimden birini avuçladı. İyice yoğururken, “Tek taraflı aynalara bayılıyorum,” dedi.

Ona dirsek attım. “Kes şunu. Birisi içeri gelebilir.”

Saçımı eline doladı ve boynumu açığa çıkarmak için başımı geriye doğru çekti. Bu saç çekmenin *onun olayı* gibi bir şey olduğunu fark etmiştim. Ayrıca hızla *benim olayım da* olma yolunda ilerliyordu. “Kapıyı kilitlerim.”

Gözlerim kapandı, irademe karşı yenik düşüyordum. “İşteyiz.”

“Bu daha heyecan verici yapar işte.”

Camın diğer tarafından gelen tık tık sesi beni irkiltti ve neredeyse taburemden düşmeme sebep oldu. Neyse ki Chase dengemi sağladı, elleri omuzlarımı yakaladı ve sendelerken beni tuttu. Elaine beş parmağını kaldırıp da birkaç dakika içinde öğle yemeğine çıkacağımızı haber verirken, Chase arkamda kıs kıs gülüyordu.

Kadm onu duyamıyor olsa bile, “Hiç sorun değil Elaine,” dedi. “Beş dakikada işimi bitirebilirim. Zaten Reese’in çoktan ıslanmış olduğundan eminim.”

“Sapıksın.”

Yüzüne bakmam için taburemi döndürdü ve yüzümü ellerinin arasına aldı. “Öğle yemeği için otele dönmeye ne dersin?”

Gözlerimi kıstım. “Yemek için mi?”

“Bacaklarının arasındakini, evet.”

Birazcık kıvrandım. “Bunca zaman boyunca, aramızdaki şey bittiğinde iş nasıl olur diye endişeleniyordum. Asıl başladığında işte neler olur diye endişelenmeliymişim.”

“Geleceğimizde işte güzel şeyler dışında bir şey olduğunu görmüyorum.”

“Öyle mi diyorsun?”

“Öyle. Ofise geri döndüğümüz ilk gece seni masamın üzerine egeceğim ve sen karanlıktaki şehrin ışıklarını izlerken seni arkadan becereceğim.”

Yutkundum. “Muhtemelen bu çalışan el kitabında kabul gören bir şey değildir.”

“O şeyi de adam gibi düzeltmem lazım. Seninle başka ne yapmak için sabırsızlanıyorum biliyor musun?”

“Ne?”

“Ben masamın başında otururken seni dizlerinin üzerinde istiyorum.”

“Sen... masanda otururken mi?”

Yavaşça onayladı. “Başımı eğip aşağı bakmak ve aletimi boğazına kadar alırken başımın kalkıp inişini izlemek istiyorum.” Saçımı çekti. “Saçlarını elime dolayacağım ve sen her bir damlamı yutarken seni orada tutacağım.”

Beni işimin gelecekteki durumuyla ilgili endişelendirmesi gereken şey aslında işime geliyordu. *Edepsiz ağzı* işime geliyordu.

“Başka?” diye soludum.

“Konferans odasındaki masa. Cam masanın üzerinde bacaklarını ayırmayı ve bütün ofis patronunun adını haykırmanı duyana kadar o ıslak, küçük amını yalamak istiyorum.”

Titrek bir kahkaha koyuverdim. “Sanırım kendini kaybettin Patron.”

Kapı açıldığında Chase'in sırtı kapıya dönüktü, aramızda olan şeyin görünmesini engelliyordu. Elini acele etmeden saçım-
dan ayırdı.

Elaine, "Gidip bir yerde yemek mi istersiniz yoksa sipariş vermek mi?"

Chase bana baktı. Yalan söylerken şuh gülümsememi gizle-
meye çalıştım.

"Aslında, Chase'in öğle arasında halletmesi gereken bir tele-
fon konferansı var, o yüzden bir saatliğine otele geri döneceğiz."

"Geri döndüğünüzde yemeniz için bir şeyler sipariş etmemi
ister misiniz?"

"Hayır ama teşekkürler. O patronculuk oynamakla meşgul-
ken, ben de otelde bir şeyler yediğinden emin olacağım."

• • •

Günün geri kalanında Chase'le meşguldük ama bütün öğlen
birbirimize flörtöz bakışlar attık. Bir parçam ilişki kurmanın ap-
talca olduğunu düşünerek hâlâ endişelense de, günlerimi böyle
hissederek geçireceğim anlamına geliyorsa sonuçları takmama-
ya başlıyordum. Bir erkek için en son ne zaman bu kadar ser-
semlediğimi cidden hatırlayamıyordum ve iyi de hissettiriyor-
du. *Gerçekten iyi.*

Seansların sonunda, Elaine gevezelik ederek bizi akşam ye-
meğine çıkardı. Çok ısrarcıydı ve hayır demeyi zorlaştırıyordu.
Barda oturmuş içkilerimizi içiyor ve alışverişten konuşuyorduk
ama birden işler kişiselleşti.

"Peki sen bekâr mısın Chase?" diye sordu.

Gözlerim anında Chase'inkileri buldu. Chase kadına cevap
verirken bana bakıyordu. "Evli değilim, hayır. Ama birisiyle gö-
rüşüyorum."

Elaine başıyla onayladı. "Yemin ederim hiç çöpçatanlık yap-
madım ama aklımda sana göre de bir arkadaşım var."

"Sana göre de derken?"

İşte şimdi Chase'in dikkatini çekmişti.

“Evet. Reese’e birini ayarlayacağım. Erkek kardeşim kısa süre önce New York’a taşındı ve anlaşacaklarını düşünüyorum.”

Chase’in kaşları havaya kalktı ve bana baktı. Ne diyeceğimi bilemedim, o yüzden öylece oturdum. Şimdi kulağa aptal gibi gelmeden geri adım atamazdım. Eğer kardeşine beni aratırsa başımdan savarım, diye düşünmüştüm.

Chase’in yaklaşımı daha farklıydı. Birasından büyük bir yudum aldı. “Birisiyle görüşüğünü sanıyordum Reese?”

“Aaa... görüşüyorum... şey, sayılır. Daha yeni.”

“Bu yeni adam... senin başka insanlarla çıkmaya aldırıyor mu?”

Ona bir tane vurmak istedim. Konuşmanın beni bu kadar rahatsız etmesinden keyif alıyordu. “Aslında bilmiyorum. Henüz bunu konuşmadık.”

Chase birasını bitirdi. “Seni paylaşmak gibi bir planı olmadığını bahse girerim.”

Yorumu içimi sıcacık etti, gerçi onun orada duracağını beklemem gerektiğini bilmeliydim.

Dümdüz bir suratla Elaine’e, “Kuzeniyle çıkıyor,” dedi.

“Kuzeni mi?”

“İkinci göbekten kuzenler. Geçen hafta büyük amcasının cenazesinde tanıştılar.”

Elaine ne diyeceğini bilemiyordu. Bana baktığımda hayretimi kederle karıştırmış olmalıydı. “Başın sağ olsun.”

Çalan telefonunu cebinden çıkarırken Chase’in yüzündeki sırıtışı yakaladım. “Bana bir dakika müsaade edin.”

Geri geldiğinde daha az oyunbazdı, hatta sessizdi. Aklında telefon görüşmesi mi vardı yoksa Elaine’in beni erkek kardeşine ayarlamaya çalışması canını gösterdiğinden daha çok mu sıkılmıştı emin değildim. Ama bir şeyler yolunda değildi. Elaine fark etmiş gibi değildi gerçi. Akşamın kalanında çoğunlukla pazarlamadan bahsettik, normalde en sevdiğim sohbet konularından biriydi. Yine de kendimi Chase’in sohbete katılmamasıyla meşgul olurken buldum.

Otelde de işler hemen hemen aynıydı. Saat geç olmuştu ve çok uzun bir gün geçirmiştik, güne sabahın dördünde başlamıştık. Ben yıkanıp üzerimi değiştirirken, Chase de kendi odasında duş aldı. Dişlerimi fırçalarken benim banyoma girdi. "Şarj aletini yine ödünç alabilir miyim?"

Ağzımdaki diş macununu tükürdüm. "Tabii. Masanın üstünde şarjda olacaktı."

Neden bilmiyorum ama şarj aletimi istediğinde, alıp odasına gideceğini, geceyi yine benim odamda geçirmeyeceğini kastettiğini varsaymıştım. O yüzden şarj aletini yatakta kendi tarafına taktığını görünce şaşırdım. *Yatakta kendi tarafı. Tamam, bu şey epey hızlı oldu.*

Nemlendiricimi alıp masanın başındaki sandalyeye oturdum ve birkaç defa salladıktan sonra beyaz kremi elime sıktım.

Bacaklarımı ovalamaya başlamıştım ki Chase, "Buraya gel. İzin ver de ben yapayım," dedi.

Losyonu ona uzattım ve yatağın ayakucuna oturup bacaklarımı ona doğru çevirdim. Ovalarken bacaklarıma bakıyordu, parmakları losyon için gerekenden daha fazla masaj yapıyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Başıyla onayladı. Pek ikna edici değildi.

"Elaine'in kardeşiyle ilgili şey yüzünden mi bozuldun? Çünkü beni hazırlıksız yakaladı. Onunla çıkmayı gerçekten planlamıyordum. Eğer başka birisiyle çıkmayı planlasaydım en azından önceden haber verirdim."

Başparmağını alt baldırırmda gezdiriyor, on iki saat boyunca topukluların üzerinde durmaktan kramp girmiş bir kası ovalıyordu ki eli aniden duruverdi ve başını kaldırıp bana baktı. "Başka biriyle çıkmayı mı planlıyorsun?"

"Hayır. Şey... başkalarıyla çıkmama meselesini konuştuğumuzu biliyorum. Ama emin değildim..."

"Ben eminim," diye araya girdi.

"Öyle misin?"

"Buraya nasıl geldiğimizden ya da nereye gittiğimizden

emin değilim. Ama seni paylaşmak istemediğimden son derece eminim.”

Tam da benim hissettiklerimi söylemişti. “Ben de seni paylaşmak istemiyorum.”

“Güzel. O zaman anlaştık mı?”

“Anlaştık.” Gülümsedim ve bacaklarımı işaret ettim. “Şimdi biraz daha ovala... çok iyi hissettiriyor.”

“Hemen, hanımefendi.”

Aramızdaki hava düzelmiş olsa da, ışığı kapatırken Chase’in aklında hâlâ bir şey olduğundan şüphelendim. Beni göğsüne doğru çekip karanlıkta saçımı okşadı.

“Bu akşam yemekte gelen telefon var ya? Peyton’ın davasındaki dedektiftendi.”

Ona döndüm, başımı göğsüne dayadığım ellerimin üzerine bıraktım ve ona baktım. “Her şey yolunda mı?”

“Evet. Teknik olarak açık bir dava olduğundan, dedektif hâlâ yılda bir defa arayıp haber verir. Haftaya onunla görüşeceğimi söyledim.”

“Bu senin için zor olmalı.”

“Sadece zamanlaması garip. Kâbus görmeyeli birkaç yıl olmuştu. Birkaç hafta önce yeniden başladı. Ve sonra bu akşam o aradı.”

“Seni her yıl aynı zamanlarda mı arıyorlar? Belki de aklının gerisinde bunu düşündün ve bu bilinçaltını harekete geçirdi.”

Bu mantıklı gelmiş gibi başını salladı. “Belki de.”

Vücuduna doğru kıvrıldım ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. “Bunu benimle paylaştığın için teşekkürler. Anlamı çok büyük.”

21

Chase Yedi yıl önce

Masamdaki telefonum titreşti. Kaldırdım ve selam vermek yerine bağırdım. "Geciktin."

"Gerçekten erken gelmemi mi bekliyordun?" diye sordu Peyton. Sesinden gülümsediğini anladım.

Başımı iki yana salladım ve geç kalması beni mutlu etmese de gülümsedim. *Yine gecikmesi demeliyim.* "Neredesin?"

"Düşündüğümünden daha geç çıktım ve bir yere uğramam gerekti. Bensiz devam et. Seninle ofisinde değil de restoranda buluşuruz."

Bir oyuncu olarak bazı şeyleri çaktırmamak için biraz daha çalışması gerekiyordu. "Nereye gidiyorsun Peyton?"

"Sadece Little East'te bir işi hallediyorum."

"İş mi hallediyorsun yoksa Eddie'yi mi takip ediyorsun?"

"Aynı şey değil mi?"

"Hayır, değil. Artık bu saçmalığı yapmayacağın konusunda anlaşığımızı sanıyordum."

“Hayır, sen bana yapmayacağımı söyledin. Bu anlamak demek değil.”

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. “Metrodan inince 151. Cadde’deki kahve dükkânında beni bekle.”

“Ben iyiyim.”

“Peyton...”

“Fazla korumacı davranıyorsun. Evlendiğimizde de böyle mi olacak? Çıplak ayakla ve hamile bir halde, kapıda terliklerinle bekleyeceğimi mi düşünüyorsun?”

İki gün önce evlenme teklifi etmiştim. Ona tam olarak öyle olmasını istediğimi söylemem muhtemelen iyi bir fikir değildi. En azından öyle olsa ne işler karıştırdığını bilirdim. Ofisimdeki dolaptan ceketimi alarak asansöre yöneldim.

“Yoldayım seni baş belası.”

Kaldırıma çıkınca ablamı aradım, metroya doğru yürürken gecikeceğimizi söyleyecektim.

“Kendi nişan kutlamana geç mi kalacaksın?”

“Bu şey senin fikrindi, benim değil. Parti vermek için bahane arıyorsun.”

“Küçük kardeşim evleniyor. Bu bir bahane değil, büyük bir olay. Tanrı biliyor ya, Peyton gelmeden önce hepimiz senin cinsel yolla bulaşan hastalıklardan öleceğini düşünüyorduk.”

“Bu tartışmaya açık bir konu değil. Geç kalacağız çünkü yakında karım olacak kadın Komiser Columbo olduğunu düşünüyor. Gitmem gerek.”

“Kim?”

“Boş ver. Birazdan görüşürüz. Ve sağ ol Anna.”

Metrodan 151. Cadde’ye çıktığım sırada yağmur yağmaya başlamıştı. Cep telefonum çeker çekmez Peyton’ı aradım. Cevap vermedi.

Kendi kendime, “Siktir,” diye homurdandım ve en yakın binanın yanında durdum. Yağmur çapraz yağıyordu ve telefonum ıslanmasın diye tek elimle kapamak zorunda kaldım. Yeniden aramak için basıp Peyton’ın açmasını bekledim. Açmadı.

“Kahretsin!” Derme çatma evsiz toplumunun çok uzakta olmadığını biliyordum ve Peyton’ın bekleme zahmetine girmediğini varsaydım. Telefonumdan navigasyonu açıp köprünün olduğu parkı buldum. Sadece üç blok ötedeydi, o yüzden yağmurda yürümeye başladım. Otuz saniyede bir yeniden arıyordum. Çalan telefonun sesli mesaja düştüğü her seferde daha da endişeleniyordum. İçimde garip bir his vardı ve üçüncü cevapsız aramadan sonra bir şey koşar adımlarla yürümeye başlamama sebep oldu.

Bir kez daha aradım.

Yine sesli mesaj.

Köşeyi döndüm ve Peyton’ın tarif ettiği köprü altının ileride olduğunu gördüm.

Bir kez daha aradım.

Peyton’ın sesi duyuldu, bana bir mesaj bırakmamı söylüyordu.

Bir şeyler yolunda değildi. *Hem de hiç*. Koşmaya başladım.

Cebimdeki telefonum titrediğinde kalbim göğsümde gümürdüyordu. Ekranda Peyton’ın adının belirdiğini görmek beni sakinleştirmeliydi ama bir sebepten sakinleştirmede.

“Chase, neredesin?” Sesi titrekti, korktuğunu duyabiliyordum.

“Neredesin?”

Cevap vermedi.

“Peyton? *Kahretsin*. Neredesin?”

Cep telefonunun yere düşerken çıkardığı takırtı kulağımda gürültüyle yankılandı. Ama gelecek yıllar boyunca bana dadanacak olan asıl şey, ondan sonra gelen sestir.

22

Reese

Chase'in soluk soluğa kalmasının sesine uyandım. İnsanın karından yumruklanınca çıkarması gereken sese benzer hırıltılı, kaba, kulak tırmalayan bir sestti. Bu defa onu uyandırırken hiç tereddüt etmedim.

"Chase... uyan." Onu şiddetlice salladım.

Gözleri açılıverdi ve doğruca bana baktı, yine de gerçekte beni görmediğini söyleyebilirdim.

"Yine kâbus görüyordun."

Birkaç kez gözlerini kırıştırdı, odaklanıp bana baktı. "Sen iyi misin?" diye sordu.

"Ben iyiyim. Ama sen... nefes alamıyormuşsun gibi ses çıkardın. Kâbus mu görüyorsun yoksa gerçekten solunum sorunu mu yaşıyorsun emin olamadım."

Chase kalkıp oturdu. Yüzü terle nemlenmişti ve elinin tersiy-le alnını sildi. "Seni uyandırdığım için üzgünüm."

Dünkü gibi yataktan çıktı ve on dakikayı banyoda akan suyun altında geçirdi. Geri döndüğünde yine yatağın kenarına

oturdu, ben de gidişata uydum ve arkasından ona sarıldım. Ancak bu sefer tişört giyiyordum.

“İyi misin?” diye sordum.

Onayladı.

“Yapabileceğim bir şey var mı?”

“Tişörtü çıkarabilirsin. Sırtıma yaslanan memelerinin kâbusları durdurma konusunda çok yararı oluyor.”

Bariz olanı belirtme ihtiyacı duydum. “Ahh... zaten uyanıksın. Bu sabahın kâbuslarını durdurmak için yardımı olacağını sanmıyorum.”

“Belki de olmaz ama bunun yarını da var.”

Gülümseyip geriye çekildim ve tişörtümü kafamdan çıkardım. Çıplak tenimi onunkine bastırırken sordum, “Daha iyi mi?”

“Kesinlikle.”

On dakika kadar o şekilde kaldık, sessiz ve karanlık odada nefeslerimiz düzenli bir şekilde çıkıyordu.

“Peyton’ın babası o küçükken çekip gitmiş. O, annesi ve iki kız kardeşi bir süre boyunca yemeklerini barınma evlerinde yemişler. Peyton’ın yaşı büyüdükçe bunu geri ödemek istedi, o yüzden birkaç yerel aşevinde gönüllü oldu. Eddie diye bir adamla arkadaş oldu. Adamın insanların ona yaklaşmasıyla ilgili sorunları vardı, o yüzden barınma evlerinde uyumayı reddediyordu. Eddie bir grup genç tarafından şiddet görüyordu. Geceleri evsiz kamplarına gidip sorun çıkarıyorlardı. Gidecek hiçbir yeri olmayan bir sürü insanın uyuduğu yere. Oynadıkları bir oyundu. Birkaç günde bir, adam kafasında yeni bir yarıkla ya da morlukla geliyordu.”

“Bu korkunç.”

“Öyle. Peyton polise gitti ama pek bir şey yapmadılar. Eddie birkaç kelimeden fazla konuşmadı ve Peyton da işin peşini bırakmadı. Adamın nerede kaldığını görmek için geceleri onu takip etmeye başladı, polisin araştırabilmesi için daha fazla şey öğreneceğini düşünüyordu. Ona güvenli olmadığını söyledim ama dinlemedi. Nişan partimizin olduğu gün, Eddie kırık bir burun

ve iki morarmış gözle barınma evine gelmiş. Peyton onun nerede kaldığını öğrenmişti ve Eddie fazla konuşmadığı için, o gece diğerlerinden daha fazla bilgi alabileceğini düşünerek oraya gitti. Tren istasyonunda beni beklemesi gerekiyordu.”

“Ah Tanrım.”

“Onu birkaç dakika geç buldum. Eddie onu kollarında tutup ileri geri sallıyordu, kan gölünün içinde oturuyordu. Bıçak yarası. Evsiz insanları dövme oyunlarının arasına girmişti herhalde.” Derin bir nefes alıp verdi. “Daha onu ambulansa taşıyamadan gitmişti.”

Boğazım yandı ve gözlerimi acıtan yaşlar yüzümden aşağı aktı.

Chase sırtındaki ıslaklığı hissetmiş olmalıydı. “Sen ağlıyor musun?”

Göğsümden dudaklarıma giden yol tıkanı. Konuşmak zordu. “Bunlar başına geldiği için çok üzgünüm Chase. Başından geçenleri hayal bile edemiyorum.

“Seni üzmem için anlatmadım. Aramızda bir sorun olmadığını bilmeni istedim. Kâbusların geri dönmesinden nefret ediyorum ama Peyton’dan beri ilk defa birisi için fiziksel dürtülerin dışında bir şeyler hissettim ve daha başlama fırsatını bile bulmadan bunu mahvetmek istemiyorum.”

“Hiçbir şey mahvetmiyorsun, hatta tam tersi.”

Chase döndü ve beni arkasından çekip kucağına aldı. Saçımı kulağımın arkasına iterken konuştu, “Ben senin ağabeyin gibi kahraman değilim.”

Kaşlarımı çattım. “Neden bahsediyorsun?”

Başını iki yana salladı. “Peyton’ı güvende tutamadım.”

“Onu güvende tutmak mı? Olanlar senin hatan değildi. Nasıl öyle olabilir ki?”

“Orada onunla birlikte olmalıydım.”

“Chase, saçmalama. Birini korumak için yedi gün yirmi dört saat yanında olamazsın. Katilin eline bıçağı veren sen değilsin ya. İnsanlar kendi güvenliği için sorumluluk almalı. O yüzden

ben böyleyim. Benim kendi deneyimlerim bunu daha çok fark etmemi sağladı.”

Chase gözlerime baktı, sanki samimiyet arıyordu. Bulduğunda, ki elbette bulacaktı çünkü söylediğim her şeyi yüreğimin derinliklerinden gelerek söylüyordum, başıyla onaylayıp dudaklarımı nazikçe öptü.

Soluğunu bıraktıktan sonra vücudundaki gerilimin gittiğini hissettim. Yatağın yanındaki saati kontrol ederek, “Saat daha beş bile değil, neden biraz daha uyumayı denemiyoruz?” dedi.

Uygun olup olmayacağından emin değildim ama kendini iyi hissetmesini, aklının geçmişindeki üzüntüden uzaklaşmasını istiyordum. İkimiz de hayatlarımızda yaşanan şeyleri değiştiremezdik ama orada bırakıp ilerleyebilir ve yaşamaya devam edebilirdik. Kirpiklerimi kırpıştırdıktan sonra altlarından ona bakarak, “Uykum yok,” dedim.

“Öyle mi?”

Başımı yavaşça salladım.

Sesi alçaldı. “Aklında ne var?”

“Belki biraz bundan.” Başımı eğip göğüs kaslarına bir öpücük kondurdum. Öpe öpe yukarı çıktım, çenesine ulaşana kadar yalamak ile emmek arasında gidip geliyordum. Dilim güzel dudaklarının bir yanından diğerine kaydı, dudaklarının kenarına yumuşak bir öpücük kondurdum.

Dudaklarımı yakalamak için başını çevirdi. Chase beni derin bir şekilde öptü. Bu öpüşmemiz paylaştığımız diğer öpücüklerden daha farklıydı, çok daha yoğun, çok daha tutkulu, çok daha anlamlıydı. Eğer öpüşmelerimizin bir hikâyesi olsaydı, bu öpüşmemiz kızı kapıp günbatımına doğru giden kahraman olurdu.

Sonraki saatte bedenlerimizden fazlasını paylaştık. Güneş doğmaya başladı, odanın karşısında altından bir renk oluştururken Chase yavaşça içimde içeri ve dışarı hareket ediyordu. Çok güzel ve nazikti, daha önce herhangi bir insanın dokunabileceğini bilmediğim bir yere dokunduğunu hissettim: Ruhuma.

• • •

Focus grupla ikinci günümüzü de tamamladıktan sonra eve akşam uçuşuyla dönecektik. Gündüzleri yan yana çalışarak ve geceleri de birbirimizin kollarmda uyuyarak geçirdikten sonra havaalanına doğru giderken içimde bir melankoli hissi oluştu. Düşüncelerimde kaybolmuş bir halde arabanın penceresinden dışarı baktım, Chase de imalatçılarından biriyle denizaşırı bir konferans konuşması yapıyordu.

Telefonu eliyle kapatıp bana doğru eğildi, ilerideki büyük bir reklam tabelasını işaret etti. "Gitmek istersin, değil mi?"

Oz Büyücüsü Müzesi'nin bir reklamıydı.

Telefonu kapadıktan sonra uzanıp beni yanına çekiştirerek şaşırttı. "Çok sessizsin."

"Telefondaydın."

"Benden elinden geldiğince uzakta oturuyordun ve pencereden dışarı bakıyordun. Aklında ne var Buttercup?"

"Hiçbir şey. Sadece uzun bir gündü."

"Emin misin?"

Bir dakika için düşündüm. Azıcık bile yorgun değildim; üzerime gölge düşüren şey bu değildi. Öyleyse niye yalan söylüyordum? Neden düşündüğüm şeyi saklıyordum?

Ona bakmak için döndüm. "Aslında hayır. Yalan söylüyorum. Bütün gün aklımda bir şey vardı."

Başıyla onayladı. "Pekâlâ. Söyle bakalım."

"Tamam... Burada seninle geçirdiğim vakitten keyif aldım."

"Ben de senin içinde geçirdiğim vakitten keyif aldım."

Kahkaha attım. "Tam olarak benim söylediğim şey değil ama hadi öyle diyelim. Sanırım... gerçekliğe döndüğümüzde olacaklar için endişeliyim."

"Bunu zaten konuştuğumuzu sanıyordum. Seni masama eğceğim, masamın altında dizlerinin üzerinde olacaksın, konferans odasındaki masanın üzerinde..."

Ofise döndüğümüzde *kocaman* bir programın var." Kumaş pantolonunun kumaşını çekiştirdi. "Siktir. İşe geri dönmek için sabırsızlanıyorum. Belki de bu akşam indiğimizde gitmeliyiz."

Oyunbaz bir şekilde omzunu dürttüm. "Ben ciddiym."

"Ben de öyle. Sana lanet olası samimiyetimin dibiyle yaklaşıyorum."

"Şey, samimiyetinin dibini falan bilemem, tüm bunların ofiste olmaması gerektiğini düşünüyorum."

Sanki ona Paskalya tavşanı yok demişim gibi suratı düştü. "Ofis seksi yok mu?"

"Birinin öğrenmesinin iyi olacağını sanmıyorum."

"Storları kapatırım."

"İşteyken mesafemizi korusan muhtemelen daha güvenli olur. Yani elbette zaman zaman birlikte toplantılara katılacağız ama uygunsuz dokunuşlar yok."

"Kimin için güvenli?"

Bu kahrolası soru son derece iyiydi. "Benim için?"

"Soruyor musun, söylüyor musun?"

"Daha yeniyim. İnsanların söylediklerimi dinlemesi için saygı kazanmak isterim, patronu becerdiğim için başlarını sallamalarını değil. Ve... şey... biliyorsun işte, artık birlikte olmadığımız zaman gelince ikimizin arası zaten yeterince garip olacak. Bütün ofisin bizim aramızda olanları izlemesi bunu çok daha kötü hale getirir."

Chase sessizleşti. Pencereden dışarı baktı ve yan yana oturuyor olsak bile aramızdaki mesafe genişledi. "Sen nasıl istersen."

Havaalanına varınca güvenlik bölümünden geçtik. Dokuzdaki uçağımız kalkmadan önce bir saatimiz vardı, o yüzden birinci sınıfın bekleme bölümüne gittik. Ben, bize içki söylerken, Chase de erkekler tuvaletine gitti. Barmen yeni bir şişe Pinot açarken, iyi görünüşlü, genç bir adam yanıma geldi.

"Size bir içki alabilir miyim?"

Kibarca gülümsedim. "İçkiler bedava zaten."

"Kahretsin. Unuttum. O zaman iki tane alayım."

Kahkaha attım. "Ben iyiyim. Ama yine de teşekkürler, müsrif beyefendi."

Barmen şarap bardağını verdi ve Chase'in içkisini yapmaya

koyuldu. Barın üzerindeki elektronik uçuş panosuna bakıp uçuşumuzun saatinin hâlâ aynı olup olmadığını kontrol ettim.

Benim gözlerimi kısarak panoya bakışımı izleyen yanımdaki adam, "Benim uçuşum şimdiden iki defa ertelendi, siz bu akşam nereye gidiyorsunuz?" diye sordu.

Tam cevap vermek üzereydim ki arkamdan gelen derin bir ses benden önce davrandı. "Benim evime."

Adam sırtımın hemen dibinde duran, elini sahiplenici bir tavırla belime dolayan Chase'e tek bir bakış attı ve başını salladı. "Anladım."

İçkilerimizi alıp köşedeki sessiz bir masaya geçtik.

"Senin sahiplenici bir tip olduğunu düşünmezdim."

Chase içkisinden bir yudum alırken bana baktı. "Genelde değilimdir. Yine de sana baktığımda kendimi çok açgözlü hissediyorum. Başka bir adamın yanına yaklaşmasını bile istemiyorum."

Gözlerimiz buluştu. "O yüzden mi bana kızgınsın? Sen bölgeni belirlemek istediğin ve ben de ofisteki kimsenin bizim hakkımızda bir şey bilmesini istemediğim için mi?"

"Hayır."

"O zaman ne? Son yarım saattir sessizsin, arabada konuştuğumuzdan beri."

Chase bakışlarını kaçırdı, yeniden bana bakmadan önce düşüncelerini toparlarken gözleri mekânda gezindi. "İhtimal vermedin, kesin konuştun."

Kaşlarımı çattım.

"Arabada. Ofisteki işlerin rahatsızlık vermesini istemediğini söylerken, artık birlikte *olmadığımızda* dedin... *eğer birlikte olmazsak* demedin. Çoktan kafanda ayrılığımızı ve işte seni nasıl etkileyeceğini planlamışsın bile."

"Ben öyle bir şey deme..." *Aman Tanrım. Haklıydı.*

İlişki kısmını doğruca geçmiştım ve şimdiden ayrılığımızın beni nasıl etkileyeceğinden endişeleniyordum. Yeni bir şeye fırsat vermemiştim bile.

“Haklısın. Üzgünüm. Sadece, ilişkilerle ilgili geçmişim pek iyi değil. Son ofis ilişkim yüzünden sevdiğim bir işten ayrıldım. Sanırım geçmişimi geleceğimle ilgili beklentilerimi ayarlamak için kullanıyorum.”

Chase beni dikkatle izledi. “Beklenti yoksa hayal kırıklığı da yok yani?”

Nedenini bilmiyordum ama gerçeği itiraf etmek beni utanırdı. Bakışlarımı indirdim. “Sanırım.”

Chase eğildi. Çeneme dokunup nazikçe kaldırdı. “Bir şans ver. Seni hayal kırıklığına uğratmayacak kişi ben olabilirim.”

23

Reese

Yırtıcı. Chase'in ofisine girdiğimde bana bakış şeklini tarif edebileceğim tek kelime buydu. İşe döneli bir hafta kadar olmuştu ve mesafesini koruma konusunda iyi gidiyordu, ondan istediğim gibi gündüzleri işleri profesyonel tutuyordu. Ama alev alan gözlerinin beni takip edişini izlerken karnımda kıpırdayan kelekler bana her şeyin boka sarmak üzere olduğunu söyledi. Beş günün onun sınırı olduğu barizdi.

Tanrıya şükürler olsun ki odada başka insanlar da vardı. Josh geçen haftaki fotoğraf çekiminden getirdiği fotoğrafları çevirirken konuşuyordu. Fotoğraflardaki kadın seksi, beyaz, dantel iç çamaşırlarıyla birlikte jartiyer ve çorap giyyordu, yine de Chase biraz olsun ilgi göstermiyordu. Josh'ın sol tarafında oturan Lindsey fotoğraflardan birini işaret etti ve diğeriyle kıyasladı, o sırada Chase benim her hareketimi takip ediyordu. Sekreterinin bana verdiği klasörü odanın diğer tarafındaki cam masanın üzerine bıraktım ve bitişiğindeki kanepeye oturarak aramızda biraz mesafe bıraktım.

Chase rahat bir tavırla masasından kalkarken gözlerinde yaramaz pırıltılar vardı, bir bölmeye yerleştirilen küçük buzdolabına doğru yürüdü ve birkaç su şişesi çıkardı. Şişeleri birer birer hâlâ konuşmakta olan Josh ve Lindsey'nin önüne bıraktı ve sonra bir tane de bana vermek için yaklaştı. Parmaklarımız birbirine değince gözleri parladı. Birisinin dikkat ettiğini önemsemeden bana doğru eğildi.

"Bunu ofisinin dışındaki koridorda gördüm. Düşürdün herhalde." Bana bir dudak kremi verdi.

Gözlerindeki ışıltı dudak kremine daha yakından bakmamı söylüyordu, ben de öyle yaptım. Bana Dr. Pepper aromalı bir dudak kremi vermişti ve gözleri ağzıma kaydı. Kendimi onun yaptığı tatlılığa liseli bir kız gibi gülümserken buldum, dudak takıntımın hoşuna gitmemesiyle ilgili bir çıkar yol buluyordu.

Cevabımı o masasının arkasına geçip oturana kadar vermedim, sonra kremi açtım ve dudaklarıma yavaşça sürdüm. *Çok yavaşça*. Yapabildiğim kadar müstehcenlik katarak dudaklarımı yaladım, Chase'in odayı boşaltmasına birkaç saniye kalmış gibi görünüyordu.

Bakışları vahşileşti. Az önce boğayı dürtüklemiştim ve işe bakın ki üzerimde de kırmızı bir elbise vardı. Yerimde kıpırdandım ve öldürücü bakışlarından sakınmaya çalıştım. Ama imkânsızdı. Çok karşı koyulmazdı ve gözlerindeki o hâkimiyet kuran parıltı varken bütün hislerimi ele geçiriyordu. Herhalde o yüzden kimse bakmıyorken ağzını oynatarak, *tuvaletime git ve külotunu çıkar*, dediğinde bunu yapmayı aklımdan gerçekten geçirdim.

Ama bunlar benim kurallarımı, eğer birisi onlara sadık kalacaksa, o ben olmalıydım. Masasının yanına bir sandalye çekip üçüne katılmak yerine, kanepede daha uzağa oturdum ve uzaktan dinlemeye devam ettim. Dün gece Chase'in bir iş yemeği vardı, ondan önceki gece de ben annemle akşam yemeği yemiştik ve haftanın önceki günlerinde de yokluğumuzda biriken işleri yetiştirmek için ya ben ya da o, geç saate kadar mesaiye kalmıştık. Programımız yüzünden seyahatimizden beri birlikte

olmamıştık, birbirimize dokunmamıştık bile ve ben de Chase'in görüldüğü kadar muhtaç hissediyordum.

Bir süre sonra Chase saatine göz attı ve onunla birlikte öğle yemeği ısmarlamak ister miyiz, diye sordu.

"Yapamam. Öğle yemeğinde Gelinzilla'yla buluşacağım, bana umurumda bile olmayan numuneleri gösterecek," dedi Josh.

Lindsey de reddetti. "Ben yemeğimi getirdim."

Chase bana baktı. "Aç mısın? Kansas'tayken öğle yemeklerinde sipariş ettiğimiz şeyden yemeye ne dersin?"

Josh ve Lindsey benden tarafa döndü. Chase'e gülümsedim ve onun öğle yemeklerinde ne yediğini hatırlarken yanaklarımın kızarıklığını minimumda tutmaya çalıştım. *Beni yemişti.*

"Olur, kulağa iyi geliyor." Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "KFC'ye ayrı bir düşkünlüğüm var."

Josh ve Chase reklam fotoğrafları hakkında konuşmayı bitirirken, Chase camdan duvarına doğru yürüdü ve bir düğmeye basarak jalezileri indirdi ve koridordan içerisi görünmeyecek bir hale getirdi.

Camlar tamamen kapandığında kimse sormamış olsa bile, Chase, "Sam buradan geçip de yarı çıplak bir mankenin fotoğraflarını tuttuğumuzu görürse başımın etini yer," dedi. Duraksadı ve bana baktı. "Artı, ben izlenmeden yemekten hoşlanırım."

Birkaç dakika sonra öğle yemeği için ara verdik. Chase kapıyı Josh ve Lindsey'nin arkasından kapadı. Bana bakarak kapıyı kilitlediğinde, kilidin çıkardığı tıkırtı sesini bacaklarımın arasında hissettim. *Bu kolay olmayacak.*

Chase, Josh'a fotoğrafları bırakmasını, yemeğimizi yerken onlara bakabileceğimizi söylemişti ve ben de masasının yanında dururken onları inceliyormuş gibi kendimi meşgul etmeye çalıştım. Arkama geldiğinde gözlerimi yumdum, vücudunun sıcaklığını bedenimde ve nefesini enseimde hissedebileceğim kadar yakındı ama dokunacak kadar değildi.

"İstediğim gibi külotunu çıkarmadın."

“Dudaklarını oynatarak söylediğin şey o muydu? Kelimelerin ne anlama geldiğini çıkaramadım.”

Biraz daha yaklaştı. “Yalancı.” Kalçamı tek tarafından yakalayıp kendine doğru çekti. “Ne düşünüyorsun biliyor musun?” diye fısıldadı. “Bence ıslandığın için çıkarmadın ve benden saklamaya çalışıyorsun.”

“Islanmadım.”

“Anlamanın bir yolu var.” Daha ben cevap veremediğim elbisenin arka tarafını kaldırmış ve elini külotumun nemli danteline bastırmıştı bile.

Gözlerim kapandı. “Chase...”

Yüzünü arkadan saçlarıma gömdü, derin derin nefes aldı ve sonra elini saçlarıma dolayıp başımı geriye doğru çekti. “Sırlı-sıklımsın. Seni bu masaya yatırıp becersem ne kadar süre kızgın kalırsın sence Buttercup?”

“Yapmamalıyız.”

“Ağzın hayır diyor ama vücudun evet diye haykırıyor.” Masasındaki her şeyi diğer uca doğru itti, göğsüm soğuk ahşaba dayanana kadar beni nazikçe aşağı doğru. Ardından sırtımı kendi göğsüyle kapladı ve ereksiyonu kalçama dayandı.

Kaybedilmeye mahkûm bir savaş veriyordum ama güçsüz bir girişimde daha bulunmadan pes etmeyecektim. “Ya birisi gelirse?”

“Amaç gelmek zaten.” Dişleri kulak mememi bulup dişledi. Aynı zamanda ellerimi başımın üzerine doğru kaldırdı ve parmaklarım masanın diğer tarafını kavradı, tutunmam için yönlendiriyordu.

Tekrar denedim. “Sessiz olabileceğimi sanmıyorum.”

“Sen boşalmadan önce ağzını ağzımla kapatırım.” Pantolonunun fermuarını açmak için doğrulduğunda vücudunun yerini soğuk hava aldı. Ellerinden biri külotumu parçaladı ve elbisemi yukarı çekerek çıplak popomu açtı. Kalçamı avuçladı. “Bu kıçın var ya. Sahip olmak için sabırsızlanıyorum. Ama burada olmaz. Aletim kıçmda ve parmaklarım amındayken seni sessiz tutmam mümkün olmaz.”

Parmakları hassas klitorisime dokunduğunda gözlerimi kapadım. Başımı yana doğru çevirdi, öpüşmek için eğildi ve öpüşürken iç geçirdim, o ereksiyonunu kalçama sürterken ben adını mırıldanıyordum.

“Chase...” Şimdiden boşalmanın eşiğindeydim ve sessiz olmamın hiçbir yolu yoktu.

“Tamam.” Birdenbire doğruldu ve bir an için onu öldürmek istedim. Ta ki folyo paketin yırtılan sesini duyana kadar. Omzumun üzerinden arkaya baktığımda, yemin ederim eğer zaten ıslanmış olmasaydım, Chase’e baktığımda gördüğüm şeyle ıslanırdım. Yırttığı kondom paketi hâlâ dişlerinin arasındaydı ve tamamen sertleşmiş aletine iki elini birden kullanarak takıyordu. Zaten güçsüz ve titrek haldeydim... masaya yaslanıyor olmam iyi bir şeydi çünkü bu erotik görüntüyle dizlerimin bağı çözüldü.

Aletin geniş başını hizalayıp içime gömmek için hiç vakit kaybetmedi.

“Siktir,” diye inlerken eğildi ve yine ağzımı buldu. Hareket etmeden uzun ve sert bir şekilde beni öptü. Artık içimde olduğundan, parmaklarıyla beni orgazmın eşiğine kadar getirip bitirmediği için hareket etmesine ihtiyacım vardı. Beni arkadan doldurmasının hissi inanılmazdı ama o sürtünmeye ihtiyacım vardı.

“Chase... lütfen...”

“Bacaklarını biraz daha ayır. Ta en derinlerinde olmam lazım.”

Onu sorgulamadım. Sadece bacaklarımı ayırdım, ihtiyacı olan neyse onu alması için kendimi açtım. O anda, ofisinde olmamızı, onun benim patronum olmasını, insanların hakkımda ne düşüneceğini umursamadım. Önemseydiğim tek şey oydu. İçimde olması, bana hissettirebileceğini bildiğim şekilde hareket etmesi...

“Chase...”

“Söyle. Beni burada istediğini söyle bana. Hemen şimdi.”

“İstiyorum. Seni istiyorum. Lütfen. Lütfen hareket et.”

Geriye doğru çekilip derin bir darbeyle girdiğinde ürperdim.

Neredeyse tamamen dışarı doğru çıkıp aşağı doğru eğildi ve açısını değiştirerek yukarı doğru hamlede bulundu, tam yerine çarpıyor ve vücudumun içindeki yeni derinliklere ulaşıyordu. Orgazmımın yeniden oluşması çok uzun sürmedi ve ikincisi intikamla geldi. Sanki ilk seferinde vücudumun boşalmasına izin vermediğim için bana kızgın gibiydi. Bu defa durdurulamayacağından emin olacaktı.

O daha sert, daha hızlı, daha derine girdiğinde titremeye başladım.

“Boşal Reese.”

Sesi öyle boğuk ve hırıltılıydı, beni kıyıdan aşağı itmeye yetti. Tam adını haykırmaya başladığımda bir öpücükle sesimi kesti. Son sarsıntı da vücudumdan geçip giderken sanki orgazmımı, *beni* tamamen yutuyormuş gibi hissettim.

En sonunda hızlı nefes alıp verişlerim düzgün soluklara dönüştü ve Chase’in sırtıma dayalı olan göğsünün kalkıp inişi benimkine uydu. Dudaklarımı nazikçe öptükten sonra temizlenmek ve bana ılık bir havlu getirmek için odasındaki banyoya gitti. Kendimi doymuş ve rahatlamış hissederek hoşnut bir soluk verdim.

Ama hepsi kapıdan gelen bir tıklatma sesiyle değişti.

24

Reese

Yanaklarım kızarıktı, saçlarım karman çorman bir haldeydi ve tam olarak başıma gelen şey gibi görünüyordum. *Becerilmiş gibi*. Chase ofisinin kapısına bakabilsin diye hızla banyoya doğru kaçtım. Şimdi aynaya baktığımda hiç şüphesiz doğru kararı verdiğimi gördüm. Samantha'nın sesini duyduğumda daha da emin oldum. *Harika*, insan kaynaklarının başkan yardımcısı az önce Chase'in odasına girmişti ve muhtemelen oda hâlâ buram buram seks kokuyordu.

Üç dakika öncesine kadar hissettiğim o dinginliğin yerini, şeytani arkadaşı paranoya almıştı.

Çok mu gürültülüydük?

Ben mi gürültülüydüm?

Bütün ofis duydu mu?

Ne yapıyordum? Kurallar koymuştum ve Chase'in azıcık baskı yaptığı ilk fırsatta onları bozmuştum. Hatalarımdan ders çıkarmamış mıydım?

Kendimi savunmasız hissederek parmaklarımın ucunda kapıya doğru gittim ve kulağımı dayadım.

“Ne yapıyordun sen burada?” diye sordu Samantha.

“Telefondaydım.”

Samantha'nın sesi şüpheli geldi. Konuşurken gözlerini kıstığını gözümde canlandırdım. “Kiminle?”

“Bir üreticiyle. Seni ilgilendiren bir mesele de değil zaten. Neye ihtiyacın var Sam?”

Samantha'nın sesi daha uzaktan geldi ve onu duymak için zorlamam gerekti. Odanın diğer tarafındaki pencerelere ya da oturma bölümüne doğru gitmiş olmalıydı. “Bu sabah Dedektif Balsamo beni aradı. Sana ulaşmaya çalıştığını söyledi.”

“Meşguldüm.”

“Ben de o yüzden burada sana soru soruyorum. Peyton'la ilgili herhangi bir şeyi savaştırmak sana göre değil. Seni polis merkezinden kovamadıkları zamanlar vardı, o kadar işin içindeydin.”

“Ayrıca işimi savaştırdığım ve çoğu geceyi sarhoş geçirdiğim zamanlar da o zamanlardı. O günlere geri dönmek istediğimden emin değilim.”

“Bunu anlıyorum. Cidden. Ama başka bir şey olmadığından emin olmak istedim. Son zamanlarda sen... farklı görünüyorsun.”

“Farklı mı? Nasıl?”

“Bilmiyorum. Sanırım daha şen şakraksın.”

“Şen şakrak mı? Neyim ben? Atlı kızakla gezen neşeli, yaşlı, şişman bir adam mı?”

“Senden bir işler var. Anlayabiliyorum. Yeni biriyle mi görüşüyorsun?”

Bir dakika için oda sessizleşti ve Chase'in nasıl cevap vereceğini merak ettim. Bir parçam, birisiyle görüştüğünü söylemesini istiyordu, sadece en yakın arkadaşlarından birine karşı yüksek sesle ilân ettiğini duymak istedi. Öte yandan, çalıştığım yerin insan kaynaklarının başkan yardımcısıyla konuşuyordu. Muhtemelen ilân edilecek en iyi kişi değildi.

“Seni ilgilendirdiğinden değil ama evet, birisiyle görüşüyorum.”

“Bir kereden fazla çıktığın birisi mi?”

“Seninle bunun hakkında konuşmayacağım.”

“Onunla ne zaman tanışıyorum?”

“Ben hazır olduğumda.”

“Yani onun bir süre daha etrafta olmasını bekliyorsun?”

Chase ofladı. “Buraya gelip konuşman gereken gerçek bir iş meselesi var mıydı? Çünkü sen bölmeden önce önemli bir şeyin ortasındaydım.”

“Aman iyi. Ama benim bölmelerimi seviyorsun ve bunu biliyorsun.”

Ayak seslerinin yaklaşmasının ardından kapı kolunun tıkırtısı geldi ama sonra kapının kapanma sesi gelmeden önce ortalık yine sessizleşti. Tekrar konuştuğunda Samantha'nın sesi ciddiydi ve neden bilmem ama onun durup omzunun üzerinden bakarak konuştuğunu hayal ettim.

“Yoluna devam ettiğine memnunum Chase. Umarım yolunda gider ve onunla tanışırım.” Bir an için duraksadı ve sonra yumuşakça konuştu. “Belki şu mabedi indirme vaktin de gelmiştir.”

Birkaç dakika bekledikten sonra tereddütle kapıyı araladım. Chase dışarı bakan pencerelerini açmıştı ve sokağın karşısındaki binanın üzerindeki reklama bakıyordu.

Konuşurken bana dönmedi. “Bunun için üzgünüm.”

“Bugün işler çok ileri gitti. Yapmamalıydık...” derken sesim kısıldı.

Sessizdi. Kulak misafiri olduğum şeyden dolayı ruh halinin değiştiğini düşündüm. Daha önce hiç başıma gelmemiş olsa da, ölmüş eski nişanlından bahsetmenin ruh halini değiştirdiğini tahmin ediyordum. O yüzden dönüp de konuştuğunda beni şaşırttı. “Bunu istiyorum.”

“Ofiste seks yapmayı mı?”

Dudağının kenarı seğirdi. “Onu da. Ama bahsettiğim şey o değildi.”

“Değil miydi?”

Başını iki yana salladı. “Bunu istiyorum. Seni ve beni. Sam buraya Peyton hakkında konuşmak için geldi. Peyton’ın davasına bakan dedektif onu da aramış. Hâlâ dava üzerinde çalıştıklarını ama yeni bir şey olmadığını söylemek için klasik aramasını yaptığı zaman geldi.”

“Üzgünüm. Geçen hafta seni aradı, değil mi? Bu zor olmalı.”

Başıyla onayladı. “Her zaman zordu. Şimdi kolay olduğunu söylemiyorum. Ama Peyton’ın davasından bahsettikten sonra normalde aklımda karanlık bir yere giderim. Sam kapıdan çıktıktan sonra kendimi sefil hissetmeyi bekledim, hatta bana çarpmasını bile bekledim. Beklerken derin bir nefes aldım ve ne oldu biliyor musun?”

“Ne oldu?”

“Üstümden senin kokunu aldım.”

Birkaç defa gözlerimi kırıştırdım. “Anlamıyorum.”

Omzunu silkti. “Ben de anlamıyorum. Ama üstümden senin kokunu almayı seviyorum.”

Söylediği şey çok tuhaf olsa bile öyle içten görünüyordu ki.

“Ve kokumu almak sana kendini daha iyi mi hissettirdi?”

Sırtışı çarpıktı. “Hı hı.”

“Tamam o zaman.” Kızarmamaya çalıştım. “Gerçekten işe geri dönmem lazım.”

“Bu akşam yemek yiyelim mi?”

“Bu hoşuma gider. Benim evimde sana bir şeyler hazırlasam, ne dersin?”

“Daha da iyi olur. O zaman seni soymak için eve gitmeyi beklemek zorunda kalmam.”

• • •

Yıllar içinde takıntılarımı kabul etmeyi öğrenmiştim. Yatağın altını, duş perdesinin arkasını ve her dolabın içini kontrol etmek günlük rutinimin bir parçasıydı. Değiştirmeye çalışmadım. Beni tanımlamasına izin vermek yerine, bir parçam olmasına izin ver-

dim. Birçok kadın fazladan önlem alıyordu... özellikle de New York'ta yaşayanlar. Yine de Chase'le daireme girmek üzereyken, takıntılarımın bir geceliğine gitmesini deli gibi diledim. Üstteki kilidi açtım ve anahtarım diğerinin üzerinde oyalandı. İçeri girmeden önce söyleyip rahatlamaya karar verdim, ona doğru döndüm ve koridorun ortasında itiraf ettim.

"Eve girdiğimde bir rutinim vardır."

Chase kaşlarını çatı. "Tamam..."

"Sana güvenlikle ilgili sorunlarım olduğunu söyledim. Duş perdesinin arkasını kontrol ederim, bütün dolap kapaklarını açarım, yatak ve kanepelerin altına bakarım." Duraksadım ve işaretparmağımın tırnağımı ısırıldım. "Bir rutinim var ve belirli bir sırada yapıyorum. Ve en az iki defa yapıyorum, bazen ikinci defadan sonra sakinleşmiş hissetmiyorsam daha çok yapıyorum. Gerçi çoğu gün iki yetiyor."

Birkaç saniye hiçbir şey söylemedi, gözleri beni sorguluyordu. Son derece ciddi olduğumu fark edince başıyla onayladı. "Rutinini bana göster ve sen ilk turu attıktan sonra ikinciyi ben yaparım."

Ne söylemesini bekliyordum bilmiyorum ama cevabı beni bundan daha mutlu edemezdi. Eğlence aramıyor ya da güvenlik endişelerimle dalga geçmiyordu. Hatta aksine dahil oluyordu. Parmak uçlarıma kalkarak dudaklarma tatlı bir öpücük kondurdum.

"Teşekkürler."

Tabii ki Tallulah karanlıkta parlayan yeşil gözleriyle bekliyordu. Eğer bir gün bir evim olursa, Cadılar Bayramı'nda çocukları korkutması için onu camın önüne koyabilirdim. Işıkları açtım ve çirkin kedicik Chase'e bakarak dudaklarını yaladı.

Biliyorum çirkin kedicik, biliyorum. Bu adam oldukça nefis.

"Tanrım, yüz yüzeyken çok daha çirkin," dedi.

Tallulah'yı kanepenin tepesinden kucağıma aldım ve kanepenin altını kontrol etmek için eğildim, kontrollerime başladım. Chase sessizce takip etti. Son kontrol noktandan sonra ona doğru döndüm. "Bu kadar."

Mutfaktan aldığı şarap şişesini bıraktı ve kediyi kollarımdan aldı.

“Hemen dönerim.”

Yaptıklarımı yapışını izlemek komikti. Kediyi tutmanın da işin bir parçası olduğunu düşünmüş olmalıydı. Ona aksini söylemeye zahmet etmedim çünkü... şey, çünkü garip olsa da, iri yarı bir adamın tüysüz bir kedi tutarken dolanmasını ve olası hırsızlara karşı dolaplarımı kontrol etmesini izlemek hoşuma gitmişti. Kesinlikle her gün gördüğünüz bir görüntü değildi.

Bitirince eğilip Tallulah'nın gitmesine izin verdi ve sonra mutfağa girip çekmecelerimi açmaya, bir şey aramaya başladı. Tirbuşonu bulduğunda, şişeyi açmaya uğraşırken, “Nasıldım?” diye sordu.

“Mükemmel. İşe alındın. Eğer istersen her akşam gelip dairemde suçlu var mı diye arayabilirsin.”

Şişenin mantarını gürültülü bir pat sesiyle çekip çıkardı. “Dikkatli ol. Bu sözünü hatırlatıp durabilirim.”

Buzdolabım düşündüğümünden daha boş çıkınca, Çin yemeği siparişi verdik. Ben *kung pao* tavuk söyledim, Chase de karides istedi. Oturma odasında yere oturup küçük çubuklarımızla kuttudan yemek yedik ve arada sırada birbirimize kendi yemeğimizden verdik.

“Sence Sam biliyor mu?” diye sordum.

“Bizi mi?”

“Evet.”

“Hayır. Onun gizlisi saklısı yoktur. Eğer bilseydi söylerdi.”

“Eğer bilseydi nasıl hissederde sence? Benim çalışanın falan olduğumu düşünürsek.”

“Fark etmez. Hoşuna gitmezse çalışan politikasını değiştireyim.”

“İlişkileri yasaklamaktan, ofis içinde düzüşmeyi şiddetle tavsiye edilmesine mi geçilecek?”

Sırttı. “Kesinlikle.”

Tuvaletteyken duyduğum şeyi öğleden sonra düşünüp durmuştum. Sohbetlerini duymamış olmam gerektiği açık olsa da, duyduğumu geri alamazdım. Chase'le bu ilişkiye bodoslama girmekteki tereddüdümün bir kısmı, onun benim patronum olmasının haricinde, Peyton'la ilişkisinin onu nasıl bir halde bıraktığını merak etmemdi. *Gerçekten* önüne bakabildi mi diye mesela. Sam'in bahsettiği mabet neydi? Chase'in evine gitmişim ve olağandışı bir şey dikkatimi çekmemişti.

Konuşurken Chase'in gözlerine baktım. "Bugün tuvaletten Sam'le yaptığınız konuşmanın birazına kulak misafiri oldum."

Ağızındaki lokmayı yuttu. "Tamam."

"Muhtemelen beni ilgilendirmeyen bir şey sorabilir miyim sana?"

Kendi kutusunu sehpanın üzerine bıraktı. "Aklında ne var?"

"Acaba sen... yoluna devam edebildin mi?"

Bana denemek istediğini söylemişti. Ama denemek ve geçmiş gerçekten arkanda bırakmak tamamen farklı şeylerdi. Bilmem gerekiyordu.

"Dürüst olmam gerekirse, geçtiğimiz yedi yılda yoluma devam *etmediğimi* hiç düşünmüyordum. Yaptığım şeyin *yoluma bakmak* olduğunu sanıyordum."

"Yani kadınlarla yatmayı mı diyorsun?"

Başını salladı. "Evet. Uzun süre boyunca yerimde saydım. Peşini bırakmadım."

"Ama şimdi devam etmeye hazır olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sanırım yoluna devam etmenin ne demek olduğunu anlamam bu kadar uzun sürdü. Arkanda bıraktığın şeyi unutman anlamına gelmiyor. Onu bir hatıraya dönüştürmek ve içinde onun olmadığı bir geleceğe sahip olmaya karar vermek demek."

"Vay canına. Bu hem hüznü hem de güzel."

Elimi tuttu. "*Bu* doğru hissettiriyor. O yüzden soruna cevabım... artık devam edebilir miyim? Çoktan etmişim gibi hissediyorum."

Chase sırtını kanepeye vererek yerde oturuyordu. Kendi yemek kutumu da sehpa da onunkinin yanına bırakıp Chase'in üstüne tırmandım, bacaklarımı ayırıp kucağına oturdum ve dudaklarını nazikçe öptüm.

"Bu gerçekten iyi bir cevaptı," diye fısıldadım.

"Öyle mi dersin? Doğru cevap için ödül alacak mıyım?" Chase'in başparmağı çeneme nazikçe dokundu.

"Alırsın. Ödüllerini sen seç. Nasıl almak istediğini söyle, dileğin benim için emirdir."

Altımda penisinin sertleştiğini hissettim. "Nasıl istersem mi?"

Burnumu boynuna sürttüm. "Nasıl istersen."

Bir avuç saçımı kavrayıp sertçe çekti, boynuma rahatça erişebiliyordu. Eğilerek boğazımdan başlayıp köprücük kemiğime kadar yalayarak indi. Boynumla omzumun buluştuğu yumuşak noktaya gelince dişlerini geçirdi, derime zarar vermedi ama yarına iz kalacağını düşündürtecek kadar güçlüydü.

İnledim ve Chase bir iniltiyle ereksiyonunu bana itip dayandı.

"Bu isteyebileceğim şeylerin arasında seni günlerce yatağa bağlamak da var mı?"

Tam beni yine kendine çekip ağzını benimkine mühürlemek üzereydi ki cep telefonu çalmaya başladı.

Birleşen dudaklarımızın arasından, "Senin telefonun," diye mırıldandım.

"Salla gitsin."

Eli bluzumun altına kayd ve sertleşmiş meme uçlarımı buldu, bu da çalmakta olan telefonu görmezden gelmeme sebep oldu. Ama durduktan otuz saniye sonra yeniden çalmaya başladı. Birisi Chase'e gerçekten ulaşmak istiyordu.

"Kimin aradığını görmek istemiyor musun?"

Maharetli parmakları sutyenimi açtı. "Umurumda değil."

Ama telefonu çalmayı kestikten sonra üçüncü defa çalmaya başlayınca, artık Chase bile görmezden gelemedi. İnledi ve telefonunu çıkarmak için cebine uzandı.

“Siktir. Ablamın kocası. Normalde hiç aramaz. Bunu açmam lazım.”

Geriye doğru çekilip ona alan bıraktım.

“Ne var ne yok?”

Bir adam sesi duydum ama söylediklerini çıkaramadım.

“Çok erken değil mi?” Ve sonra, “Evet. Tamam. Yoldayım.”

Konuşmayı sonlandırmak için bastı.

“Neler oluyor?”

“Ablam doğumda. Daha bir ayı var ama suyu gelmiş. Bebeğin güvenli bir şekilde doğacak kadar büyüdüğünü söylemişler. Sanırım gerçekten kısa süre sonra bir oğlu olacak.”

“Vay canına. Bu heyecan verici.”

Chase hemen gidecekmiş gibi konuşsa da, harekete geçmek için hiçbir girişimde bulunmadı. Ben de onu dürttüm.

“Gitsene. Bu akşam için borcun olsun. Ayrıca...” diye takıldım. “Zaten hiç ipim yoktu.”

“Benimle gelir misin? Yanımda olursun. Yeni yeğenimle tanışırsın?”

“Tabii. Hoşuma gider. Çirkin Kedicik Çin yemeğinin kalanını talan etmesin diye hemen ortalığı toplayayım, sonra gideriz.”

• • •

Chase’in eniştesi Evan bize gelişmeleri anlatıp karısının yanına geri dönmüştü. Üzerinde mavi hastane önlüğü ve ayak kabılarının üzerindeki mavi galoşlarla uyumlu bir bone takıyordu.

“Üzerindekilerin sokak kıyafetinden ne farkı var şimdi?” diye sordu Chase. “Hastanenin içinde yürüyüp bekleme odasına kadar o kıyafetle geldi. Şu anda benim giydiğim şeylerden daha steril bir hali kalmadı ya.”

“Aslında haklısın,” dedim. “Belki de takımın bir parçası gibi hissetsin diye babalara giydirdikleri bir şeydir.”

“Belki. Ama eğer ablamı tanıyorsam, doğumdayken payladığı tek takım arkadaşı Evan’dır.”

Omzumu silktim. "Bana soracak olursan son derece adil. Dokuz ay boyunca karnında bir bowling topuyla gezen o değildi, ayrıca doğum boyunca acı çekmek zorunda da değil. En azından biraz azar yiyebilir."

Chase bana gülümsedi. "Öyle mi diyorsun?"

"Öyle."

Bekleme odasında sadece ikimiz vardık, o yüzden bacaklarımı yukarı doğru çekip ona sokuldum. Chase beni kendine doğru çekip tek kolunu bana doladı.

"Bir gün sen de kocanı paylayacak mısın?"

Bu garip bir soruydu. "Umarım her gün olmaz."

Sessizce güldü. "Doğum odasını kastettim. Bir gün çocuk sahibi olmak ister misin diye soruyordum?"

"Ah." Kahkaha attım. "Fark etmedim bile."

"Cevabından o kadarını anlamıştım."

Cevap vermeden önce bir dakika düşündüm. "Çocuk sahibi olmak bir yana, evlendiğimi bile gerçekten hiç düşünmedim. Sanırım ailem bize iyi örnek olmadı. Owen'ın başına gelenlerden önce bile, evdeyken tek yaptıkları kavga etmektir. Ortaokuldayken arkadaşım Allison'la evcilik oynadığımızı hatırlıyorum. O annemiş gibi davranır ve sahte fırınında hamur işi pişirirdi, ben de baba olurdum, eve gelip kavga çıkarırdım. Annesi bir gün bizi kavga ederken duydu ve gerçekten kavga ettiğimizi düşündü. Evcilik oynadığımızı söylediğimizde neden bağırıştığımızı sordu ve ben de baba eve geldiği için dedim. Bana ne diyeceğini bilemeden öylece baktığını hatırlıyorum."

Chase beni sıkıca tuttu.

"Büyüdükçe bazı şeyleri daha net görmeye, bütün ailelerin benimki gibi olmadığını fark etmeye başladım. Ama o zamana kadar, kapıdan girdiğimde yatakların altını iki ya da üç defa kontrol ediyordum bile. Sanırım daireme sızan hayali şeylerden korkarken kendime ait bir aile sahibi olmayı hayal bile edemem."

"Sanki gerçekten ihtiyacın olan şey, sana kendini güvende hissettirecek birisi gibi geliyor. Sonrası kendiliğinden gelir."

Başımı omzunun rahat kıvrımından kaldırdım ve ona baktım. "Haklı olabilirsin."

Keşke o kadar kolay olsaydı.

• • •

Patırtılı bir ses bizi uyandırdığında saat sabahın beşini geçiyordu. Evan bir oğlu olduğunu duyururken yorgun, afallamış ve aklını kaybedecek kadar mutlu görünüyordu.

Chase'le ikisi sarılıp birkaç dakika konuştuktan sonra Evan gidip karısını kontrol etse iyi olacağını söyledi.

"Oda 210. Anna, doktoru bana anesteziyatsız vasetomi yapmaya ikna etmeden önce geri dönmem lazım. Ama bir saat içinde odasına geçebileceğini söylediler."

Chase bize kahve almak için lobiye yönelince ben de tuvalete gidip elimi yüzümü yıkadım. Yanağımda biraz kurumuş salya vardı ve saçlarım kocaman bir sıçan yuvası gibi görünüyordu, hem de aynı pozisyonda kıpırdamadan uyumuş olmama rağmen. Yüzüme biraz su serptim, Chase'in ablasıyla ilk defa karşılaşmak üzere olduğumu fark ettim.

Son birkaç günde, ilişkimiz değişmiş gibi hissettim. Artık sadece fiziksel değildi. Chase'le ikimiz hayatlarımızla ve bizi biz yapan şeylerle ilgili daha fazla şey paylaşmıştık ve şimdi ailesiyle tanışmak üzereydim. Normalde bu kadar hızlı olan bir şey beni korkuturdu. Yine de kendimi, endişeli olmaktan çok, gergin ve heyecanlı bir beklenti içinde buldum.

• • •

Anna resmen Chase'in kopyası gibiydi, sadece her nasılsa Chase'in sert hatları onda yumuşak kıvrımlardı ve erkeksiliği ona kadınsı bir güzellik veriyordu. Ablasının Chase'i gördüğü anda ışık saçtığını görünce gülümsedim.

"Geldin mi?"

Chase yanağını öptü. "Önümüzdeki elli yıl boyunca şikâyet edip durmanı dinleyemezdim. Tabii ki geldim."

Evan, Chase'in sırtına vurdu. "Hadi bakalım, benimle bebek odasına gel. Şimdiye kadar temizlemeyi bitirmişlerdir herhalde."

Chase, Anna ve beni çabucak tanıştırdıktan sonra eniştesiyle birlikte odadan çıktı.

"Eninde sonunda seninle tanışacağım hissine kapılmıştım," dedi.

Benimle ilgili bir şeyi, hatta var olduğumu bile bilmesi beni şaşırttı.

"Tebrikler. Eğer özel bir ânı bölüyorsam üzgünüm. Chase'e beklerken eşlik etmek istedim. Dışarıda bekleyip size biraz mahremiyet verebilirim."

"Az önce hastanenin yarısı önlüğümün altına baktı. Şu anda bacaklarımı kapamış olmak bile mahremiyet hissi veriyor." Gülümsemesi samimiydi.

Kahkaha attım. "Oğlunuza bir isim seçtiniz mi?"

"Sawyer. Ona babamın adını veriyoruz. Sawyer Evan."

"Çok güzel."

"Teşekkürler. Chase'in seni getirmesine memnun oldum. Haftalık yemeklerimizde senden bahsediyor. İtiraf etmeliyim, merak ediyordum."

"Merak mı? Niye ki?"

"Genellikle kadınlardan bahsetmez, onları hiçbir aile buluşmalarına getirmez ve kesinlikle onları benimle yalnız bırakmaz."

Gülümsedim. "Bütün sırlarını anlatacağından mı korkuyor?"

"Aynen. O yüzden acele edip anlatsam iyi olur çünkü bebek odası hemen koridorun sonunda."

Dalga geçtiğini sandım ama sonra yüzü ciddi bir ifadeye büründü.

"Kardeşim harika bir adamdır, ona sor, sana söyleyecektir," diye şaka yaptı. "Ama konu şu ki... bütün o kendini beğenmiş ukalalığının altında, sanırım ilişkiden korkuyor."

"Peyton yüzünden mi demek istiyorsun?"

Anna şaşkın göründü. "Sana bütün hikâyeyi anlattı mı?"

"Sanırım. Olanlardan sonra birine yaklaşma konusunda en-

dişe duyduğu için onu suçladığımı söyleyemem. İnsanlar bundan daha önemsiz şeyler yüzünden korkuyor." *Örneğin ben.*

Sanki aynı şeyi düşünüyormuşuz gibi onayladı. "Sadece, seni kandırmasına izin verme. Sanki üzerinde zırh varmış gibi dolaşmayı seviyor ama işin aslı, o koruyucu kalkanın altında çatlaklar var."

"Belki de o yüzden bu kadar iyi anlaşıyoruzdur. Benim zırhımda da epey büyük kurşun delikleri var. Ama teşekkür ederim. Kendi deliklerimin onunkilerden daha belirgin olduğunu hatırlamaya çalışacağım."

Chase peşinde Evan'la içeri geldi, Evan plastik, tekerlekli bir bebek beşiği itiyordu. Yarı saydam beşiğin ortasında, mavi hastane battaniyelerinin içinde küçük bir şey vardı.

Chase ablasına, "Hangisinin seninki olduğunu anlamak için ona bakmam bile gerekmedi," diyerek takıldı. "Öyle bağıarak ağlıyordu ki. Velet senin ciğerlerini almış."

Kocası bebeği nazikçe alıp Anna'nın kollarına verdi. Anna öpüp kokladıktan sonra o tatlı, küçük yüzünü görelim diye havaya kaldırdı.

"Bu, Chase Dayın. Umarım zekânı ondan ama görünüşünü benden alırsın."

Chase öne doğru eğildi. "Senin de aynı bana benzediğini göz önünde bulundurursak, bu akıllıca bir dilek oldu."

Bebek huysuzlanmaya başladığında Anna onu kollarında salladı. "Annemle ve babamla konuştun mu hiç? Saat çok geç olduğu için Evan'a aramamasını söyledim."

"Konuşmadım. Ama zaten bu sabaha kadar Florida'dan kalkan bir uçağa binemezlerdi."

Anna ve Evan'la yarım saat kadar kaldık, sonra Anna esnedi. Bütün gece doğum sancıları çektikten sonra yorgunluktan ölüyor olmalıydı. Tanrı aşkına, ben bile sadece bekleme odasında kestirdiğim için yorgundum.

Hastanenin köşesindeki park alanından çıktığımızda trafik hafifti. "Senin evine mi, benim evime mi?"

"Kendinden çok emin gördüm seni," diye takıldım.

"Hafta içi ofiste mesafemi korumamı söyleyip duruyorsun. Bugün cumartesi. Hafta sonunun benim olduğumu düşünüyorum."

Dün olanları düşündüm, neredeyse yakalanacak olmamızı. "Dün beni yüzüstü masana yapıştırdığında mesafemi koruyormuş gibi görünmüyordun."

İnledi ve yerine kıpırdandı. "Senin evin. Daha yakın. Ve şimdi kışın havadayken ne kadar muhteşem görüldüğünü hatırlattığın için, eve gittiğimizde sana ilk öyle sahip olacağım."

Sadece lafın gelişi söylüyordu, biliyordum ama Chase'in *eve gittiğimizde* deyişine bayılmıştım.

Gerçi, evime vardığımızda yaptığı şeyi daha da sevdim. Anahtarları elimden alıp kapıdaki kilitleri açtı ve içeri ilk o girdi. Sonra ritüelimin her adımını tamamladı. İki defa. Tam da benim takıntılı olduğum sırada ve Tallulah'yı da tutarken.

Bitirdikten sonra alnımı öptü. "İyi mi?"

Başımı sallayarak parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımdan öptüm. "Teşekkürler."

"Ne zaman istersen. Bu arada, ofiste güvenle uğraşan adamı aradım. Buraya bir monitör sistemi kuracaklar. Ona çok iş yolladım. Bana bir iyilik borcu var, o yüzden ücretsiz yapacak ve aylık ücreti ofis faturasına yansıyacak."

"Ne? Hayır."

"Çok geç. Haftaya takılacak. Buraya hangi gün gelebileceğini bana haber verecek. Onları içeri almak için anahtara ihtiyacım olacak ya da senin burada olman gerekecek."

"Chase, alarma ihtiyacım yok."

"Haklısın, yok. Ama kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak, özellikle de şehir dışına seyahate çıktığımda."

"Ama..."

Başını eğip dudaklarını benimkilere bastırarak beni susturdu. "Lütfen. Bunu yapmama izin ver. *Beni* daha iyi hissettirecek."

İç çektim ve gözlerimi ona diktim. En sonunda pes ettim. "Pekâlâ."

“Teşekkürler.”

Çekmecedeki yedek anahtarlarımı alıp ona verdim, rahatlamasını söyledim ve kahvaltıya omlet yapmak için mutfığa gittim. Oturma odasındaki televizyonun önünde oturup *Günaydın Amerika*'yı izlerken kahvaltı ettik ve sonra kanepede birbirimize sokulduk, o da arkama uzandı. Hastanedeyken ikimiz de sandalyelerde otururken birazcık uyumuş olsak da, hiç de işe yaranan bir uyku değildi.

Esnedim. “Ablan harika biri gibi.”

“Tam bir baş belası. Ama insanlarla arası iyidir.”

Derin bir nefes alıp verdi ve soluk alıp verişinin yavaşlamaya başladığını hissettim. Birkaç dakika sonra uykuya dalmış olabileceğini düşündüm ama boğuk bir sesle, “O, iyi bir anne olacak. Bir gün sen de öyle olacaksın,” dedi.

25

Chase
Yedi yıl önce

Başkalarına gülümseyemiyordum.

"Geldiğiniz için teşekkürler." Yüzü olmayan bir eli daha sıktım. *Sıradaki.*

"Evet. Güzel bir kadındı." *Sıradaki.*

"İyi olacağım. Teşekkürler." *Sıradaki.*

Sadece bitmesini istiyordum.

Peyton'ın annesi ile kız kardeşlerini mezarlıktaki cenaze törenine götürmem gerekiyordu ama limuzinin arka kapısı kapandığı anda ciğerlerimdeki bütün hava çekilmiş gibi hissettim. Nefes alamıyordum. *Siktiğim nefesini alamıyordum.* Göğsüm yanıyordu ve soluk soluğa kalmaktan iki saniye uzakta olduğumu biliyordum. Kapıyı tekrar açıp kendi aileme eşlik etmem gerektiğine dair bir yalan söyleyerek çıktıktan sonra derin nefesler aldım.

Hafif, çiseleyen bir yağmur başlamıştı ve herkes park halindeki arabalarına binmek için kiliseye koşturdu. Başımı öne eğip kimse fark etmeden bekleyenlerin önünden geçtim. Böylece yürümeye devam ettim. Dört ya da beş blok kadar sonra çiseleyen

yağmur sağanağa dönüştü. Sırılsıklamdım ama hiçbir şey hissetmedim. Tek bir kahrolası şeyi bile hissetmedim. Hem içim hem de dışım kupkuruydu.

Kararlarım da pek sağlıklı değildi, herhalde o yüzden mezarlığın birkaç yüz metre ötesindeki döküntü bir bara girmeye ve bir tabureye tünemeye karar verdim.

“Jack kola, Jack’i fazla olsun.”

Yaşlı barmen bana bakıp başını salladı. Islak, siyah ceketimi çıkardım ve yanımdaki boş yere attım.

Barda sadece bir kişi vardı, başı bara doğru eğilmiş ve elindeki boş, yarım litrelik bardağı sıkıca tutan yaşlı bir adam.

Barmen içkimi getirdiğinde, “Onun olayı ne?” diye sordum. Omzunun üzerinden baktı.

Omzunu silkti. “O Barney.”

Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi söylemişti. Başımı sallayıp içkimi aldım, kafama diktim. İçki, limuzindeki hava gibi boğazımı yaktı. Boş bardağı tekrar barmene uzattım ve gözlerimi bardağa doğru indirerek başımı salladım.

Doldururken konuştu. “Saat daha sabahın onu.”

Telefonum çalmaya başladı, o yüzden cebimden çıkarıp barın üzerine koydum, arayanın kim olduğuna bile bakmadan reddettim. Dolu içki bardağını alıp kafama diktim. İkinci içki daha az yakarak geçti. Hissettirdiği şey hoşuma gitti.

“Bittikçe doldur.”

Barmen tereddüt etti. “Konuşmak istediğin bir sorunun mu var?”

Barney’ye doğru bakarak başımı iki yana salladım. “Ben Chase.”

. . .

Tümsek şeklindeki toprağın üstü yeşil bir tenteyle örtülmüştü. Yas tutanlar için kurulan çadırlar hâlâ duruyordu ama insanlar gideli çok olmuştu. Şey, sadece tek başma duran bir adam haricinde herkes. Mezarda yapılan törenin başını kaçırmıştım

ve yetiştiğim yerden sonrasını da taksinin beni bıraktığı yerde, uzaktan izleyerek geçirmiştım. Vedamı özel bir şekilde etmeyi tercih ediyordum, sonradan gelen kişi her kimse gitmesini bekleyeyim diye düşündüm.

Kanımdaki alkol beni yavaşlatmıştı, o yüzden adam döndüğünde yüzünü tanımam tam bir dakikamı aldı. *Chester Morris*. Peyton'ın kahrolası babası. Onunla yüz yüze hiç tanışmamıştım, sadece fotoğraflarını görmüştüm ama o olduğundan emindim. Çünkü Peyton babasına çok benziyordu. Göğsümde güçsüzce atan yüreğim birdenbire göğüs kafesime çarpmaya başladı.

Ne cüretle buraya gelirdi?

Bunların hepsi onun suçuydu.

Onun kahrolası suçu.

Doğru düzgün düşünmeden mezarlığın ıslak çimlerinde ilerledim. Başı eğik yürüyordu, geldiğimi görmedi.

"Evsiz bir adamı takip ediyordu."

Dönüp baktı, kim olduğumu hiç bilmiyordu ve başını eğerek salladı. "Gazeteden okudum."

"Neden onu takip ettiğini biliyor musun?" Sesim yükseldi. "Neden bu şehirdeki bütün kahrolası evsizlere yardım etmeyi kendine iş edindiğini biliyor musun?"

"Kimsiniz?"

Onu dikkate almadım. "Çünkü *sen*, annesini ve kız kardeşlerini bırakıp gittikten sonra yıllarca bir sığınma evinde yaşadı."

Suçlayacak birine ihtiyacım vardı ve işe yaramaz, bir boka değmeyen babası da herhangi biri kadar iş görürdü. Aslında düşündükçe, bunun uyuşuk zihnimde beliren sarhoş bir düşünce olmadığını daha çok fark ediyordum. *Gerçekten* suçlanacak kişi babasıydı.

En azından acı çekiyormuş gibi görünecek yüzü vardı. "Bu adil değil."

"Gerçekten mi? Bence son derece adil. Bir adamın seçimi kendi sorumluluğudur. Aileni bırakıp gidebileceğini ve kendi hareketlerinden sorumlu olamayacağını mı düşünüyorsun? Gi-

dişinle oluşan sonuçlardan?" Daha da yaklaştım, konuşurken parmağımla göğsünü dürttüm. "Onları terk ettin. Her akşam lanet olası bir sığınma evinde yediler. Orada yemeğini yiyen birine yardım etmeye çalışırken öldü. Bu sikik şey tesadüf değil."

Gözlerini kıstı. "Sen şu zengin nişanlısın, değil mi?"

Ona cevap vermedim çünkü hak etmiyordu. Tiksinierek başımı iki yana salladım. "Git buradan."

Haç işareti yaptı, bana son bir bakış attıktan sonra uzaklaşmaya başladı. Arkasına dönüp durdu. "Saldırıya uğradığında sen neredeydin? Yirmi yıl önce olan bir şey için beni suçlamakta, çok hızlısın. Eğer sorumlu tutulacak birini arıyorsan, belki de aynaya bakmalısın."

26

Reese

Pazartesi sabahı içeri girdiğimde, Travis resepsiyon masasının üzerine tünemiş, resepsiyonistle flört ediyordu. Dün gece Chase'te kalmıştım ve ofise erkenden birlikte gelmiştik. Şey, aslında ofise gelmemiştik. En fazla Starbucks'a kadar yan yana yürümüştük. Kahvelerimizi aldıktan sonra benim bir dakika kadar önden gitmek istememden mutlu değildi ama içeri birlikte girip de şüphe uyandırmak istemedim. Travis'i resepsiyon masasında bulunca, bunu yaptığıma memnun oldum.

"Bu sabah normalden daha da ateşli görünüyorsun." Peşime düşüp kolunu omzuma doladı. "Seni yemeğe çıkarmama ne zaman izin vereceksin?"

"Asla."

Travis'le arkadaş olmuştuk. Flört edişi fazla ama zararsızdı ve daha çok, devam eden bir şakadan ibaretti.

"Hadi ama. Asla uzun bir zaman."

"Herhalde nefesini tutup beklememelisin."

Kahkaha attı. "O zaman öğle yemeği?"

“Söyledim ya Travis. Çalıştığım insanlarla çıkmam.” Bu bir yalan mıydı ki? Aslında daha çok teknik bir şeydi. Chase’le birlikte çalışmıyordum, onun için çalışıyordum.

“Ah... e-postanı oku.” Göz kırptı. “Bugün benimle öğle yemeği yiyorsun.”

“Neden bahsediyorsun?”

“Öğlen ekip toplantımız var. Öğle yemeğini Josh getiriyor. Yani istesen de istemesen de benimle ateşli bir öğle yemeği randevun var.”

Peşimde Travis’le ofisime vardığımda ışıkları açtım ve masama yürüdüm. “Eğer bütün ekip oradaysa aslında randevu olmuyor, değil mi Travis?”

“Belki de olmuyordur. Ama ben öyleymiş gibi davranacağım. Bahse varım gizliden gizliye sen de öyle yapacaksın. Bence bana saçtığın onca negatif düşüncenin altında, gerçekte bana yanıksın.”

Dizüstü bilgisayarımı açmakla meşguldüm, o yüzden gelen sonraki ses beni şaşırttı.

“Ofiste ilişki yaşamanın yasak olduğuna dair bir kuralımız var diye biliyorum.” Chase’in sesi aksiydi. Kapıda duruyordu, Travis’ten bir baş daha uzundu.

Ofisin rahat doğası gereği, Travis büyük ihtimalle Chase’in şaka yaptığını varsaymıştı. Ama Patron’un çenesinin seğirdiğini gördüm. Başka bir şey daha vardı. Belki de kıskançlık?

Travis, Chase’in ciddi olduğunu düşünsün ya da düşünmesin, patron ofisime girdiğinde ortadan kaybolacak kadar akıllıydı.

Ama gitmeden önce, “Öğlen randevumuzda görüşürüz,” demeyi ihmal etmemişti.

Sadece ikimiz kalınca Chase tek kaşını kaldırdı.

Cevap vermek yerine ona birazcık sataştım. “Hani şu can sıkıcı ofiste ilişki yaşamak yasak kuralından kurtuluyordunuz Bay Parker?”

“Sen ofiste bölgemi işaretlememe izin verirsen kurtulacağım.”

“Bölgeni işaretlemek derken? Isırık ya da emme izleri gibi şeyler mi?”

Masama doğru geldi. “Tam şu masada suratımı bacaklarının arasına gömdüğümde adımı haykırman gibi şeyleri düşünüyordum. Ama birkaç ısırık izi falan istersen, ben sana uymaktan memnun olurum.”

Chase bana biraz daha yaklaştı. Tek elimi göğsüne koyarak onu durdurdu. “Tam orada dur bakalım Patron. Daha pazar-tesi. Haftamıza cuma gününü bitirdiğimiz gibi başlamıyoruz.”

Tam o anda Samantha’nın geçtiğini gözümün ucuyla gördüm. Ne yazık ki ben onu görmeden önce o bizi görmüştü. Kapımda durup bize tuhaf bir şekilde baktı. Elimi çektim ama hâlâ birbirimize yakın duruyorduk. Fazla yakın. Chase kişisel alanımdaydı ve geri çekilmedi.

Samantha dile getirilmeyen ipuçlarını okurken kaşları yavaşça çatıldı. “Günaydın.”

“Selam Sam,” dedi Chase.

Sandalyemi çekip oturdum, aramıza nefes alacak kadar mesafe bırakmak için geri çekildim. “Günaydın.”

Chase’le konuştu. “Bu sabah konuşmak için biraz zamanın var mı? Seninle üzerinden geçmek istediğim bir şeyler var.”

“Programım öğlene kadar boş,” dedi ona. Sonra gözlerinde pırıltıyla bana döndü. “Tabii sen cuma günü bıraktığımız yerden devam etmeye hazır değilsen?”

Zorlama bir gülümsemeyle konuştum. “Hayır. Kesinlikle hazır değilim.”

Chase, Sam’e döndü. “Şanslı günündesin. O zaman tamamen seninim.”

Sam gözlerini devirdi. “Yarım saate kadar geleceğim.” Sam tam gitmek üzereydi ki Chase onu durdurdu.

“Ah! Sana mesaj atmayı unuttum. Cumartesi günü Anna doğum yaptı.”

“Öyle mi? Vay canına. Tebrikler. Neredeyse bir ay erken. Anna nasıl?”

“İyi.”

“Oğlan, değil mi? Her şey yolunda mı?”

“Evet. Sawyer Evan. Parmakları onar tane ve annesinin ciğerlerini almış.”

Sam sıcak bir şekilde gülümsedi. “Bu harika. Onlar adına mutlu oldum. Önümüzdeki hafta onu bir arayacağım. Her zamanki gibi Parker genleri baskın mı çıktı? Sawyer sana ve Anna’ya benziyor mu?”

Chase doğrulama için bana baktı. “Bence benziyor?”

İkisinin de bana baktığını fark edince, cevap vermekten başka şansım kalmadı. Az önce açığa çıkardığı şey yüzünden Chase’i öldürmek istedim.

Başımı salladım. “Evet, tıpkı ikinize benziyor.”

Sam bir ona bir bana baktı ve ölçülü bir gülümsemeyle başını salladı. “Yerleşmenize izin vereyim. Birazdan görüşürüz.”

Sam duyma mesafesinden çıktığı anda not defterimle Chase’e vurduğum. “Benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Ne?” Sanki neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi baktı.

“Ofisimde, kişisel alanımda duruyorsun ve az önce insan kaynakları müdür yardımcısına seninle birlikte hastaneye gidip ablanı gördüğümü söyledin. Neden bütün şirkete yattığımızı bildiren bir e-posta göndermiyorsun?”

“Düşünmüyordum. Üzgünüm.”

“Hayır, üzgün değilsin. Bunu bilerek yaptın,” diye patladım.

Kaşlarını çattı. “Cidden bilerek yapmadım. Ama bunda ne var? Sam ve ben arkadaşız. Umursamaz.”

“Bu onunla ilgili değil Chase. *Benimle* ilgili. Ben umursuyorum. İnsanların bilmesini istemiyorum çünkü artık *görüşmediğimizde* benim için gerçekten rahatsız edici olur.”

Chase’in çenesi kasıldı. Kızdırgı belliydi. “Senin olacağından bu kadar emin olduğun bir şeyi bozmak istemeyiz.”

“Chase...”

“Bırakayım da işini yap.”

• • •

Günün geri kalanında kendimi bok gibi hissettim. Pazarlama toplantımızın öğle yemeği sırasında Chase odanın önünden geçti, konferans odasının camlarından yanımda oturan Travis'e baktı ve durmaya zahmet etmedi.

Öğleden sonra odaklanmaktan çok uzaktım. Bu sabah Chase ilişkimizin patron-çalışan ilişkisinden çok daha fazlası olduğunu Sam'e açık ettikten sonra kasten incitici davranmıştım. *Ayrıldığı-muz zaman* dememin tepesini attıracağını biliyordum. Fark etmeden söylediğim ilk seferinde canını sıktığını biliyordum.

Kendimi onun yerine koymaya çalıştım. Ya farklı bir konuda o aynı şeyi söylemiş olsaydı? Bir arkadaşının ona yeni bekârlar barını denemek isteyip istemediğini sorduğunu ve Chase'in "*Birisiyle görüşüyorum ama belki onunla ayrıldıktan sonra,*" dediğini duymuş olsaydım nasıl hissederdim? Off.

Geçtiğimiz birkaç haftada, geçmişteki performanslarıma bakarak kaçınılmaz olduğunu hissettiğim bir şeyin yan etkilerinden endişelenmiştim. Belki, sadece belki, aramızdakilerin sona ermesinin bizim hikâyemizin kaçınılmaz akıbeti *olmadığına* inanmaya korkmuştum.

Ama bitmemizi kesinlikle istemiyordum. Chase böyle bir şeyi istediğini azıcık bile ima etmemişti. Hatta tam aksine, aramızdakiler başladığından beri kendine güvenen ve kendinden emin bir haldeydi. Önceki ofis ilişkimle alakası yoktu. Öyleyse ne diye kendimi bunun kötü biteceğine ikna etmeye uğraşıyordum?

Cevap bana geldiğinde bilgisayarımın ekranına bakıyordum. Öyle aşikâr bir şeydi ki, *göz önünde olmak* ile *gözden kaçırmanın* yazımının birbirine bu kadar yakın olmasının bir sebebi olduğunu fark ettim.

Daha önce görmediğim için kesinlikle *gözden kaçırmıştım*.

Çünkü Chase'e âşık olduğum tamamen *gözlerimin önündeydi*.

Bu düşünce ödümü patlattı ama ayrıca yeni bir bakış açısı da getirdi. Chase'e bir özür borçluydum ve aramızdakileri açıklama meselesi hakkında yetişkin gibi konuşmamız gerekiyordu. Buna hazır olduğumdan emin değildim ama en azından kendi güven-

sizliklerimden kaynaklanan tek taraflı kararına uymak yerine konuşmalıydık.

Ziyaretim işle ilgili görünsün diye elimde bir dosyayla Chase'in ofisine gittim. Sekreteri çıkıyordu.

"Chase gitti mi?"

"Hayır. Sadece bir süreliğine dışarı çıktı." Saatine baktı. "Yakında geri döner ama. Uğradığımı ona söylememi ister misin?"

"Aaa... aslında... eğer senin için sorun olmazsa bu dosyayı ve bir de notu bırakacağım."

"İçeri gir." Gülümseyerek masasına doğru yürüdü, telefonu çalıyordu. Chase'in boş ofisine girince çabucak bir not karaladım ve tam dışarı çıkmak üzereydim ki, yaklaşımım konusunda fikrimi değiştirdim.

Yarım saat sonra ofisimde oturup Josh'tan gelen bir e-postaya cevap yazarken Chase'in adına tıklamaya karar verdim. Bir süre önce orada kırmızı bir nokta vardı, o sırada çevrimiçi olmadığını gösteriyordu ve şimdiyse yeşildi. Tırnaklarım klavyenin üzerinde gezindi.

Kime: Chase Parker

Kimden: Reese Annesley

Konu: Kayıp Eşya Bürosu

Burada var mı?

Ayrıca, bu sabah pislik gibi davrandığım için üzgünüm.

Birkaç dakika beklememin ardından bilgisayarım çınladı, bana yeni bir e-postanın geldiğini bildiriyordu.

Kime: Reese Annesley

Kimden: Chase Parker

Konu: Buraya gel

Bildiğim kadarıyla yok.

Özrün kabul edildi. Epey uzun sürdü. Kıçını ofisime getir.

E-postasının emredici tonuyla bile yerimde kıvrılırken cevap yazdım.

Kime: Chase Parker

Kimden: Reese Annesley

Konu: Cidden bir tane lazım

Kayıp eşya bürosu olmazsa kaybedilen eşyalar herhangi bir yerden çıkabilir.

Ofisine mi? Benden istediğin bir şey mi var?

Chase'in vereceği yanıtı düşünürken kararın çikolata rengi gözlerini gözümde canlandırdım.

Kime: Reese Annesley

Kimden: Chase Parker

Konu: İhtiyacım olan şey

Ne kaybettin?

Senden istediğim tonla şey var, aletimi ağzına almanla başlayabiliriz.

Mantıklı yanım, muhtemelen bilişim departmanının e-postaları tarayıp taramadığını ya da okuyup okumadığını düşünüp endişelenmeliydi. Ama patronunun çekimine kapılan yanım, bütün mantığını yarım saat önce yitirmişti. Ona beş kelimelik bir cevap verdim.

Sol üstteki çekmeceni kontrol et.

Ofis kapım kapalıydı ve masasındaki külotumu bulunca Chase'in içeri dalacağını bekliyordum ama onun yerine e-posta geldi.

Kime: Reese Annesley

Kimden: Chase Parker

Konu: Sert

İnanılmaz kokuyor. Kıçını. Hemen. Buraya. Getir.

Chase'in ofisine giderken kendimi derleyip toplamak için tuvalette durdum. Ofisinde tam da ihtiyaç duyduğunu söylediği şeyi alacağına karar vermiştim; ağzım o muhteşem, kalın aletini saracaktı. Aynaya baktığımda yanaklarımm şimdiden beklentiyle kızardığını fark ettim. Saçımı şöyle bir kabarttım, hafif bir göğüs dekoltesi olsun diye bluzumun üst düğmesini açtım, dudaklarıma Dr. Pepper aromalı kremimi sürdüm ve Listerine ağız spreyi sıktıktan sonra patronun ofisine doğru yöneldim.

İçeri girdiğime Chase telefonda idi ama ne düşündüğünü bana göstermek için hiçbir şey söylemesine gerek yoktu. Gözleri her adımımı takip etti. Hareket etmese bile kendimi avlanmak üzere olan bir av gibi hissettim.

Meme uçlarımm sertleşti. Bir adamın sahip olabileceği en muhteşem yeteneği, tek bir bakışla ayartma kabiliyeti.

Kontrol paneline doğru yürüdüm ve camların önüne elektronik storları indiren düğmeye bastım. Sohbetine devam eden Chase'in gözleri parladı, her santimiyle bizi dış dünyadan soyutlayan storların inişini izlerken sesi daha yoğun ve derin bir hal alıyordu. Kapıyı kapatıp kilitlediğimde, telefonda kim varsa onu acele ettirdi.

Konuşması sonlandığında ağırdan aldım, masasına doğru ölçülü adımlar attım, topuklu ayakkabılarımdan birini diğerinin önüne ata ata. Tam masanın köşesine vardığımda kapı iki defa tıklatıldı ve birisi açmaya çalıştı.

Chase'e baktım. İkimiz de tek kelime etmedik, kapının diğer tarafındaki kişinin yok olmasını umuyorduk.

"Chase?" Samantha bir kez daha kapıyı tıklattı.

Şansımız yoktu.

Başını önüne indirdi ve kalkmadan önce inledi. "Kıpırdama. Ondan kurtulacağım."

Bunu yapmak düşündüğü kadar kolay değildi. Chase kapıyı açtı ama ofisinin girişini kapamaya yeltendi. Bu Sam'in içerideki şeyle daha çok ilgilenmesine sebep oldu.

"Orada ne yapıyorsun?"

"Çalışıyorum."

"Yalnız mısın?"

"Seni ilgilendirmez."

Chase'in kolunun altından eğildi ve beni gördü.

Chase'in sesi sabrının gittikçe azaldığını gösterdi. "Neye ihtiyacın var Sam?"

"Yarın akşam yerine bu akşam yemeğe çıkmak ister misin diyecektim."

"Bu akşam planlarım var."

"Reese'le mi?"

Tereddüt etti ve Sam onun yerine cevap verdi.

"Bende öyle düşünmüştüm. Size katılacağım. Saat altıya ne dersin?"

Chase bir şeyler homurdandı ve bezgin bir soluk verdi. "İyi."

Kapıyı kapatıp bana döndüğünde başını iki yana salladı. "Üzgünüm."

Paniklemiş gibi görünmemeye çalıştım. "Biliyor. Ne diyeceğiz?"

Birdenbire gözlerime bakarken ciddi göründü. "Biliyorsam ne olayım."

Reese

Samantha bariz olanı sorarsa ne diyeceğimi hiç bilmiyordum.

Onunla restoranda buluşacaktık, daha önce hiç gitmediğim, ofisten birkaç blok ötedeki küçük bir İtalyan restoranıydı. Chase'in önceden geldiği açıktı. Müdürü Benito, Chase'i ismen karşıladı ve bizi "Chase'in özel *romantica* masasına" yönlendirdi. Arkada, geniş, rustik bir tuğla şöminenin olduğu karanlık bir köşedeydi.

Chase sandalyemi çekti.

"Buraya daha önce geldiğini varsayıyorum."

Garson üçüncü servisi açarken Chase de oturdu. Birkaç dakika erkenciydik ve Samantha henüz gelmemişti.

"Sam bu yere bayılır. Benito'nun Sam ve beni çift sandığından epey eminim. Sam şöminenin yanında oturmaktan hoşlanıyor."

Sessizdim, şüphemin yüzüme işlendiğinden de emindim.

Chase sandalyesinde geriye yaslandı. "O benim arkadaşım. Zaten hoşuna gitmezse de yapabileceği pek fazla bir şey yok."

Kaşlarımı çattım. "Senin için çok daha kolay."

Öne doğru eğildi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

“Sen patronsun. Kimse sana farklı bakmayacak ya da fikirlerinin yattığın kişi yüzünden kabul edildiğini düşünmeyecek.”

“Bunu anlarım. Hatta bir anlam bile çıkarabilirim. O yüzden aramızdakileri sır olarak tutmaya karar verirsen bunu kabul ederim.” Chase yaklaştı. “Ama bunun benim için kolay olduğunu düşünme. Sen benim için daha fazlası olan ilk kadınsın, gelişigüzel bir sikiş...”

Kendini durdurdu, resmetmek üzere olduğu görsel tabloyu kesivermişti. “*Yedi yıldır* gelişigüzel bir *ilişkiden* daha fazlası olan ilk kadınsın. Ve bir restoranda oturmuş ölen eski nişanlımın en yakın arkadaşıyla, aynı zamanda sahibi olduğum şirketin insan kaynakları müdür yardımcısı olan kadınla yemek yemek üzereyim. Hem de sana her baktığımda ihlal etmek istediğim, *ofiste düzüşme yok* kuralı gibi kuralları yazmasına güvendiğim kadınla.”

Chase bakışlarını kaçırdı. Gözlerimi ona dikip baktım. Samantha’ya açıklamanın onun için ne kadar zor olacağını hiç anlamamıştım. Benim için tehlikede olan tek şey işimdi ve geçmişteki korkularımın şekillendirdiği aptalca hatalarımdı. Onun için çok daha fazlasıydı. Sadece her şeyi yapmayı öyle kolay gösteriyordu ki. *Tanrım*, bazen kocaman, bencil bir gerzek oluyordum.

Özür dileyip de aramızı düzeltmeye çalışacağım sırada Samantha masamıza geldi. Chase o oturana kadar ayakta durdu.

“Seni görmek güzel Reese.” Beni karşılarken yüzü arkadaşça ve sıcaktı.

“Seni de.”

Garson içki siparişlerimizi almak için çabucak geldi. Samantha şarap listesine göz atıp seçenekleri hakkında sorular sordu. Gözlerimi ondan Chase’e çevirdim ve onun sıkıntılı bakışını yakaladım. İncinmiş, öfkeli ve kederli görünüyordu. Ve böyle hissediyor olmasının sebebi olmaktan nefret ettim.

Chase’le gözlerimiz kenetlendiğinde Samantha garsonla konuşmasını bitirdi ve sonra bir ona bir bana baktı. “Ee, sizde yeni neler var bakalım?”

Kararımı vererek masanın karşısından elimi Sam'e uzattım. "Pek bir şey yok, sadece Chase'le ben artık bir çiftiz."

• • •

Sam verdiğimiz haberi beklediğimden daha iyi karşıladı ve yemek bittiğinde, Chase ile geceyi benim evimde geçirmeye karar verdim. Eve vardığımızda yeni alarm sisteminin kurulduğunu görüp şaşırdım. Görünüşe göre ben kindar bir sürtük olmakla meşgulken ve günün yarısını ofiste afra tafrayla geçirirken, Chase korkularımı dindirecek bir şeyler yapmak isteyerek alarm taktırmak için dairemdeymiş. Daha önceki özrüm telafi etmeye yetmezdi.

Temizlenmek için banyoya gittim ve çıktığımda Chase'i sırtını yatağın başına dayamış bir halde otururken buldum. Tek dizimi kıvrıp ona doğru süründüm, dudaklarına bir öpücük kondurdum. Geri çekilmek için hareket ettiğimde yüzümü ellerinin arasına alarak beni durdurdu.

Doğrudan gözlerime bakarak, "Teşekkürler," dedi.

Ne demek istediğini biliyordum ama anlamamışım gibi yaptım. "Sana teşekkür edilecek hiçbir şey vermedim. *Henüz.*"

Gülümsedi ama ciddi tonunu sürdürdü. "Bu akşam Sam'e söylemeye karar vermiş olman benim için çok anlamlı."

"Var ya. Gerçekte söylemeye korktuğum kişinin Sam olmadığını bu akşam fark ettim."

"Değil mi?"

Başımı iki yana salladım. "Geçmişimde yaptığım aptalca hatalardan sonra tabii ki işten birisiyle ilişki kurma düşüncesi beni korkutuyor. Ama sanırım aslında korktuğum şey, birisine karşı onun için kasten risk almaya istekli olacak kadar güçlü bir şeyler hissetmek." Sırıttım. "Fark etmediysen diye söylüyorum, riskten kaçınmaya meyilliyimdir."

Gülümsemesini gizlemeye çalıştı. "Fark etmemiştim."

"Alarm sisteminin kurdurduğun için tekrar teşekkürler. Bunu yapman gerçekten çok tatlı." Onu yine öptüm. Alnımı alnına dayayarak fısıldadım, "Bunu gerçekten yapıyoruz demek, ha? Uzun

zamandır görmediğim ortaokul aşkı, ikinci göbekten kuzenim ve aynı zamanda patronumla açık açık bir çift mi olacağız?"

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına itti. "Çok uzun bir isim oldu. Sana sadece kadını desem nasıl olur?"

"Kadının, ha?"

Bakışları yüzümde gezindi. "Gerçek bu. İkimiz de farklı sebeplerden mücadele ediyorduk. Ama seni o karanlık restoran koridorunda gördüğümde beri sen benimdin."

"Yani bana sürtük dediğin zamandan beri mi diyorsun? Bence beni öyle tavlamadığını söyleyebilirim. Belki ondan biraz daha sonra derdim."

"Belki senin için öyledir. Ama seni gördüğüm ilk dakikadan itibaren tenimin altına işledin. Seni neyin harekete geçirdiğini öğrenmek istedim."

Başımı yana eğdim. "Peki onu çözdün mü? Beni harekete geçiren şeyi?"

Beni sırtımın üstüne çevirip üzerime çıktı. Tek elini yan taraftan aşağı indirdi, derimin karıncalanmasına sebep oluyordu.

"Hâlâ öğreniyorum. Belki de bir ara beni oynamaya zorladığın küçük oyunu oynamalıyız."

"Hangi oyunu?"

"Mastürbasyon yaparken izlenmek mi, birisini mastürbasyon yaparken izlemek mi?"

"Ah... Hangisini Tercih Ederdin oynuyoruz."

Chase burnunu boynuma sürterek cevap verdi.

"Seni izlememden mi yoksa başka birini izlememden mi bahsediyoruz?"

Chase kasıldı ve bana bakmak için geri çekildi.

"Şaka yapıyorum. Şaka yapıyorum." Dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Seni izlemek. Sanırım bu gerçekten hoşuma giderdi."

Yüzü biraz rahatladı. O yüzden oyuna gerçek bir soruyla devam ettim. Tırnaklarımı hafifçe sırtından aşağı sürterken sordum, "Ofis notu mu, kişisel dijital yardımcı mı?"

Cevabı hızlıydı. "Kişisel yardımcı."

"Ne tür?"

Dudaklarını tatlı bir şekilde benimkilere sürdü. "Bu tür."

"Mmm... yine gösterebilirsin."

"Bu kesinlikle en sevdiğim oyun olma yolunda gidiyor."

"Benim de."

Bütün günü bunu yaparak geçirebilirdim ama daha bir sürü *hangisini tercih ederdin* sorusu vardı.

Öpüşmemiz bittiğinde, "Önce vermek mi, önce almak mı?" diye sordum.

Sırttı ama cevap vermesine fırsat vermedim. Onun yerine başımı vücudunda aşağı doğru indirdim.

Almak.

28

Reese

Chase bir şeylere uymakta pek iyi sayılmazdı.

Ertesi gün erken saatte ofise birlikte gittik, son zamanlarda alışkanlığımız olmuştu. Ancak bu defa kahvelerimizi aldıktan sonra, asansörle birlikte çıktık. Çıkarken elinin sırtımda olduğunun fazlasıyla farkındaydım. Bana dokunması rahatlatıcı ve doğal hissettirse de, ofiste yapması garip hissettirdi. Ve bu kesinlikle büyük bir hareket değildi. Aslında, ben Josh'la konuşana kadar göz önünde herhangi bir sevgi hareketinde bulunmayacağımızı bu sabah konuşmuştuk. O yüzden Chase'in bunu kasten yapmadığından oldukça emindim.

Patronuma saygı borcum vardı ve Chase'le kendimizi tamamen açık etmeden önce, patronumun neler olduğunu bilmesini istiyordum. Plan Josh'la bu sabah konuşmaktı, sonra Chase'le birlikte yalnız başımıza öğle yemeğine gidecektik. Tipik patron-çalışan ilişkisinden biraz daha arkadaşça olabilir, birbirimize dokunabilirdik ama özellikle bir duyuru olmayacaktı. Ya da ben öyle düşünüyordum.

Ofisime yerleştikten sonra, Travis beni dinlenme odasında, kahvaltı için yulaf ezmesi hazırlarken buldu.

"Günaydın seksi," diye flört etti.

Mikrodalgayı açtım, kâsemi çıkardım ve yulafı karıştırdım. "Selam Travis."

"Sana kahvaltı hazırlamama ne zaman izin vereceksin?"

Kâsemi ondan tarafa uzattım. "Yulaf ezmemi karıştırmak mı istiyorsun?"

"Benim evimde. Malum gecenin sabahında. Çok fena yumurta yaparım."

"Sanırım tavlama cümlelerin üzerinde biraz çalışman lazım."

Travis kalçasını tezgâhta yanıma dayadı. "Öyle mi? Bana nelerden hoşlandığını anlat. Oyunum üzerinde çalışayım."

"Tamam, başlangıç olarak, siz erkeklerle seks yapmak istediğimizin varsayılmasından hoşlanmayız. O yüzden malum gecenin sabahından bahsetmek kesinlikle olmayacak bir şey."

"Peki iyi bir açılış cümlesi nasıl olur?"

"Gerçekçi bir şeye ne dersin? O kişiyle ilgili gerçekten hoşlandığın bir şey iltifat et."

Travis'in gözleri göğüslerime indi ve sırttı. "Bunu yapabiliyim."

Gözlerimi devirdim. "Hayır. Öyle bir şey değil. Seksle alakalı olmayan bir iltifatta bulun."

"Ama bu bana fazla vücut parçası bırakmıyor." Beni baştan aşağı süzdü, sonra tezgâhtan uzaklaştı ve dimdik durdu. "Ayak parmaklarının tırnakları her zaman kıyafetine uyuyor. Bu çok hoş."

"Çok iyi. Detaylara dikkat ettiğini gösteriyor ve kulağa daha en baştan sapık gibi gelmiyorsun."

"Anladım. Yani es geçtiğim kısım, onları gerçekten emmek istediğim oluyor."

Tabii Chase de tam o anda içeri girmişti. Yüzündeki ifadeye bakılırsa Travis'in cümlesinin son kısmını yakalamıştı. "*Onları gerçekten emmek istediğim oluyor.*"

“Travis...” diye uyardı Chase.

Travis ellerini teslim olurcasına kaldırdı. “Biliyorum, biliyorum... işte ilişki yok.”

Chase buzdolabından iki şişe su aldı. “Aslında, o kuralı yenisinden yazıyoruz.”

“Gerçekten mi? Burada çalışmayı ne kadar sevdiğimden bahsetmiş miydim?” dedi Travis.

Bana doğru yürürken Travis’e bakarak gözlerini kıstı, soğuk su şişesinden birini bana uzattı. Şişeyi tuttum ama Chase bana bakarak Travis’le konuşurken şişeyi bırakmadı.

“Eğer burada çalışmayı o kadar çok seviyorsan, belki de zamanını daha çok çalışmaya vermelisin, zaten kapılmış olan kadınları sıkıştırmaya değil.”

Travis, “Kapılmış mı? Kim kapılmış?” diye homurdandı.

Chase onun sorusunu yanıtlamak yerine eğildi ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. Küstah bir sırıtış ekledi, “Öğle yemeği için on iki iyi mi, Buttercup?”

Kurnazlık ve göz önünde ilişki yaşamaktan kaçınmak buraya kaddı.

. . .

Haberleri iyi karşılamayacak kişinin Sam olacağını düşünmüştüm. Josh olmasını beklemiyordum.

“Bunun beni çok rahatsız edici bir pozisyona soktuğunun farkındasın herhalde.” Bana sertçe baktı.

“Ben... ben üzgünüm. Aramızda bir şeyler oluşması niyetim değildi. Aslında, yeni işimde olmasını istediğim son şey buydu. Burada çalışmaktan gerçekten hoşlanıyorum. Sizin için çalışmaktan hoşlanıyorum.”

Josh iç geçirdi. “Beş yıldır Parker Endüstrileri’nde çalışıyorum. Senin başladığın yerden başladım ve yukarı tırmandım. Chase çok zeki bir adamdır. Bunu bildiğinden eminim. Her şeyi sorgular ve işinin her aşamasını yöneten güçlü bir eli vardır. Onunla güvenilir bir iş ilişkisi kurmam uzun zamanımı aldı. Kararımı tam olarak

kabul etmese bile benim uzmanlığıma güvendiği için oluşmuş bir güven bu. Bunu baltalamana izin vermeyeceğim.”

Tamamen şoka girmiştim. “Yapmam. Öyle bir şeyi yapmam zaten.”

Kaşlarını çattı. “Umarım öyledir.”

Birbirimize garip bir şekilde baktık. “Sam biliyor mu?”

Başımı salladım. “Biliyor.”

Birkaç saniye sonra Josh tereddütle başını salladı. “En azından bana gelmeni ve söylemeni takdir ediyorum.”

“Elbette.”

Okuma gözlüğünü taktı, sohbetimizin bittiğini işaret ediyordu. “Neden focus grup sonuçlarını derlemeyi bitirmiyorsun? Sonra öğle yemeği yerken onları konuşuruz. Asistanım bize bir şeyler söyler.”

Zaten şu dakikadan sonra öğle yemeği planlarım olduğundan bahsedecek değildim. Hem de *patronuyla*. Birileriyle çıkmayı iptal edecektim.

Chase’e, Josh’la işlerin beklediğim kadar iyi gitmediğini söylediğim mesajıma bir cevap gelmedi, öğle yemeğini iptal etmem gerektiğini söylediğim mesajıma da. Okunduğunu görebiliyordum ama cevap olarak hızlıca bir *ok* bile yazmadı. Yoğun olmasına yordum ve öğle yemeğinde Josh’la konuşacağımız verilerin sonuncusunu derlemeye daldım.

Hemen üstüm olan patronumla ilişkiyi bozduğum gün gibi açıktı ve düzeltmem biraz zaman alacaktı. Öğle yemeği ve öğleden sonraki birkaç saat boyunca birlikte çalışmış olsak bile, Josh ile aramız gergindi. Sanki daha önce orada olmayan bir profesyonellik duvarını aramıza koymuştu. Onu baltalamak gibi bir niyetim olmadığını fark ettiğinde o duvarın çatlamasını umut ediyordum.

Ofisinin masasına yaydığımız kâğıtları toplarken Josh, “PowerPoint sunumlarımızda final sloganlarımızı güncelle, tahminleri topla ve bana e-posta olarak gönder.” Bakışımı yakaladı. “Bakması için Chase’e iletceğim.”

Onayladım.

Tam ben ofisinden çıkmadan önce ekledi, "Gelecekte iletişimin uygun emir komuta zincirinde olmasını isterim. Bu sabah Chase'le de konuştum."

Yine onayladım.

Gereksiz olduğunu düşünsem bile, bu şekilde hissettiği için onu suçlayamazdım. Ve bu sabah Chase'le yaptığı konuşmanın nasıl gittiğini merak ettim. Normalde, gün içinde birkaç defa Chase'ten bir şeyler duyar ya da onu görürdüm. Ama bugün ne zaman geçsem storları ve kapısı kapalıydı. Yokluğu fark edilirdi ve günün sonuna yaklaştığımızda beni endişelendirmeye başlamıştı.

Patronun koridoruna girmeden önce bütün ofisin, özellikle de Josh'un gitmesini bekledim. Tam köşeyi döndüğüm anda Chase'in kapısı açıldı ve bir kadınla birlikte dışarı çıktı. Kadını daha önce ofiste hiç görmemiştim. Çekiciydi, sarı saçı düzgün bir atkuyruğu şeklinde, rahat bir iş görünüşü veren bir modelle toplanmıştı. El sıkıştılar ve bir çeşit iş görüşmesi olduğunu düşündüm... ta ki kadın diğer elini birleşen elleri üzerine koyana kadar. Küçük ancak samimi bir hareketti. Kadın duyamadığım bir şey söyledi ve onlara doğru yürürken aniden kendimi araya giryormuşum gibi hissettim ama kendimi geri çekemedim.

İkisi de koridorda başka birinin olduğunu aynı anda fark ederek bana baktı. Kalbim biraz daha hızlı çarpmaya başladı.

"Selam... ah... seni bütün gün görmediğim için gitmeden bir uğrayayım diye düşündüm."

Kadının bakışları aramızda gezindi. "Gitsem iyi olur. Seni yine görmek güzeldi."

Chase başını salladı.

Garip bir şekilde, kadın gittikten sonra kendimi daha da rahatsız hissettim. Ancak içimdeki rahatsızlık ve merak savaşını, merak kazandı.

"O kimdi?" diye sordum, sesimi normal tutmaya çalışarak.

Chase sorumu cevaplamak yerine ters bir şekilde konuştu. "Halletmem gereken çok iş var."

Rahatsızlığım arttı. "Tamam. Yarın konuşuruz o zaman? Yani sanırım?"

Başını sallarken bana bakmadı ve arkasından çarptığı kapının sesiyle sıçradım. *Ne olmuştu yahu?*

Karnımın derinliklerine çöken bir his bana bunun her neyse, canımı yakmak üzere olduğunu söyledi.

Reese

Chase ertesi gün işe gelmedi. Tedirginliğim git gide genel bir endişe hissine dönüşmüştü ve bir şeylerin değiştiğini bildiğim için midem ağrıyordu. Dün gece Chase'in ofisinden çıkan kadınla mı alakalıydı yoksa Josh'ın bizim çift olmamıza verdiği tepkiden dolayı mıydı bilmiyordum ama bilinmeyene karşı duyduğum bu endişe beni öldürüyordu.

Hatırını sorduğum mesajıma cevap vermemiş olması da vardı. Telefonum yeni bir mesaj geldiğinde ses çıkarmaya programlanmış olsa da, her iki dakikada bir kontrol etmekten geri durmuyordum.

İşe getirdiğim azıcık odaklanma duygumu da çabucak kaybediyordum. Kafamdaki o küçük ses fısıldıyordu, *Gördün mü? Ofiste ilişki yaşarsan başına gelecek bu işte. Dersini almaz mısın hiç?*

Görmezden gelmeye çalıştım. Günün sonuna doğru Chase'in sekreterinin masasına uğradım ve rahat bir havayla konuşmaya çalıştım. "Patronun ne zaman döneceğini biliyor musun?"

"Söylemedi. Sadece gelmeyeceğini söylediği bir e-posta attı, o

kadar." Kaşlarını çattı ve omzunu silkti. "Hiç onun yapacağı bir hareket değil."

Yediyi geçene kadar ofiste kaldım. Chase'ten hâlâ bir haber almamıştım, çıkmadan önce telefonu elime alıp aradım. Daha ilk çalışta sesli mesaja düştü. Gerginlikten endişeli sınırına geçerek bir mesaj daha yolladım. İkincisi gittiğini bile göstermedi. Neler oluyorsa, telefonu kapalıydı ve ulaşılmak istemiyordu. Ne yapacağımı bilemeden içim içimi yedi.

Haber vermeden evinde bitivermek mi? İlişki içindeydik, ondan haber almayınca endişelenmiş olmam normaldi, değil mi?

Öte yandan, eğer benimle konuşmak istemiş olsaydı, şimdiye kadar onunla konuşmuş olurdu. Onun aksine, ben tam olarak olmam gereken yerdeydim. Birçok yoldan ulaşılabilir durumdaydım: mesaj, sesli mesaj, e-posta, ofis telefonu. Bana gerçekten ulaşabilirdi.

Ancak.

Ancak yolunda olmayan bir şeyler varsa başkaydı.

Aman Tanrım. Bir sorun vardı.

Ofiste oturarak ne bok yiyordum böyle?

Resmen metroya doğru koşturup önüme çıkan ilk trene bindim ve şehrin yukarı kısmına gittim. Zili çaldım ama Chase'in evi karanlıktı. Postası bir gündür alınmamıştı... belki de iki. Başka ne yapacağımı bilemedim, bir süre sonra isteksizce eve gittim. Sabaha ondan hâlâ bir haber alamamış olursam ilk iş Sam'i görecektim.

Bütün gece boyunca dönüp durdum. En sonunda duş aldım ve saat daha sabahın beşi olmasına rağmen hazırlandım. Telefonumu şarja takmıştım ve Chase'le mesajlaşmalarımızı açtığımda dün gece attığım mesajların kısa süre önce okunmuş olduğunu fark ettim. Yine de yanıt yoktu. Telefonunu bir yerde şarja takmış olmalıydı. Herhalde evdeydi?

Duygularım ayaklı duvar saatinin sarkacı gibi bir ileri bir geri gidip geliyordu. Telefonunu takabileceği bir yerde olduğu barizdi, yani iyi olduğunu haber vermek için beni arayabilirdi. Yine

de... belki iyi değildi. Belki birine ihtiyacı vardı. Belki o kişi ben olmalıydım.

O yüzden şehrin yukarı yakasına geri döndüm. Chase'in durağına vardığımda güneş daha yeni doğmuştu. Bu defa evine vardığımda, içeride bir ışık vardı. Ve postası artık kapının yanında duran kutunun içinde değildi.

Zili çaldım ve gergince bekledim. Birkaç dakikanın ardından kapı açıldı. Derin bir nefes aldım ve Chase'in konuşmasını bekledim.

Ama konuşmadı. Daha da yürek burkanıysa, kapıyı açıp beni içeri davet etmemiş olmasıydı. Onun yerine dışarı gelip eşikte durdu. Aramızdaki mesafeyi korudu, sokağın aşağısında bir yerlere boş boş baktı.

"Chase?" Öne doğru bir adım attım ama kokusunu aldığım da durdum. Gözeneklerinden alkol sızıyordu. İşte o zaman hâlâ onu ofiste son gördüğümde giydiği gömleği ve kumaş pantolonu çıkarmamış olduğunu gördüm. Artık buruşuk bir karmaşadan ibaretti ve kravatı yoktu ama kesinlikle aynı kıyafetti.

Hâlâ ne cevap veriyor ne de bana bakıyordu.

"Chase? Neler oluyor? Sen iyi misin?"

Sessizlik acı vericiydi. Sanki birisi ölmüş gibi hissettiriyordu ve o bunu yüksek sesle söyleyemiyor, yüzleşemiyordu.

Aman Tanrım. Birisi mi öldü? "Anna iyi mi? Bebek?"

Gözlerini yumdu. "Onlar iyi."

"Neler oluyor? Nerelerdeydin?"

"Biraz yalnız zaman geçirmem gerekti."

"Bunun önceki akşam ofisinde olan kadınla bir alakası mı var?"

"Seninle alakalı bir şey değil."

"O zaman neyle alakalı?" Sesim yüksek ve tiz çıktı, ardından fısıltıya dönüştü. "Anlamıyorum."

Chase ilk defa benden tarafa baktı. Bakışlarımız buluşunca gözlerinde bir sürü şey gördüm: acı, sancı, hüznün, öfke. Nefesim kesildi. Beni korkuttuğu için falan değildi, her ne sebepten acı

çekiyorsa onu hissedebildiğim içindi. Göğsüm sıkıştı ve yutkunmamı zorlaştıran bir düğüm boğazımda şişerek yolu tıkadı.

Vücut dili açık olmaktan çok uzak olsa da, onu rahatlatmak isteyerek uzandım. Sanki dokunuşum yakıcıymış gibi geriye çekildi.

“Chase?”

Başını iki yana salladı. “Üzgünüm.”

Anlamamakta ısrar ediyordum, kaşlarımı çattım. “Üzgün müsün? Niçin? Neler oluyor?”

“Haklıydın. Birlikte çalışıyoruz. Aramızda hiçbir şey olmamalıydı.”

Sanki birisi elinin tersiyle suratıma vurmuş gibi hissettim. “Ne?”

Yine bana baktı, gözlerimiz buluştu ancak hâlâ beni *göremediğimi* hissettim. Neden bu kadar *kaybolmuş* görünüyordu?

“Umarım kalıp çalışmaya devam edersin. Josh çalışmalarının çok iyi olduğunu düşünüyor.”

“Bu bir tür şaka mı? Ne oldu? Anlamıyorum.”

Chase’in ifadesi boş olmaktan uzaklaşıp acı çeker gibi bir hal aldı ve aniden yüzünde o ifadeyi daha çok görmek istedim. Kendimi kullanılmış ve önemsiz hissettim. *Utanmış*. Ve bana böyle hissettirdiği için ondan nefret ettim. Davranışı yüzünden utanması gereken oydu.

Başını eğdi, yüzüme bakmıyordu. Tıpkı bir korkak gibiydi. “Üzgünüm.”

“Üzgün müsün? Niçin üzgün olduğunu bile anlamıyorum.”

“Ben senin için doğru adam değilim.”

Bir adım daha yaklaşmış onu bana bakmaya zorladım. “Aslında biliyor musun? Haklısın. Çünkü benim için doğru olan adamda en azından bana gerçeği söyleyecek cesaret olurdu. Ne olduğunu bilmiyorum ama ben bunu hak etmiyorum.”

Gözlerinde bir şeyin parıltısını gördüm ve yarım saniyeliliğine, bana uzanacakmış gibi göründü. Ama uzanmadı. Onun

yerine geriye doğru bir adım attı, sanki bana dokunmamak için mesafeye ihtiyacı varmış gibiydi.

Arkamı dönmeye başladım, kendime karşı duyduğum kalan ufacık saygı parçamla birlikte yok olabilmek için buradan toz olmak istiyordum ama geri ona döndüm.

“En kötü kısmı ne biliyor musun? Çocukluğumdan beri kendimi güvende hissettiren ilk kişi sendin.”

30

Chase **iki gün önce**

“Dedektif Balsamo sizi görmek için burada.”

Ofisime gelen sekreterimin yüzü temkinliydi. Pazarlama müdürüm yeni ilişkim hakkında ne düşündüğünü söylemek için sabahımı harcadığından, on birdeki toplantıma zaten geç kalmıştım.

Bugün her geçen kahrolası dakikayla daha iyi oluyordu.

“Ar-ge’yi arayıp ertelemem gerektiğini söyleyebilir misin?”

“Bugün daha geç bir saate mi?”

“Hayır. Şu an itibariyle ucunu açık bırak.”

Başını salladı. “Dedektifi içeri göndereyim mi?”

“Bana beş dakika ver, sonra içeri gelebilir.”

Elektronik storları indirdim ve Reese’in öğle yemeğimizi iptal ettiğini söylediği mesajı açtım. Günüm daha boktan bir hal alabilir miydi?

Belki de bu soruyla kimi güçlere meydan okumamalıydım.

Nora Balsamo, Peyton’ın davasını yürüten dedektifti. Otuzlarının başında, zayıf, çekiciydi, sarı saç her zaman atkuyruğu

şeklinde toplanmış olurdu. Onunla ilk tanıştığımızda kafasının üzerinden arkaya bakmıştım ve yüzbaşından daha deneyimli bir dedektif istemiştim. Ona bir şans bile vermemiştim.

O ilk günler kesinlikle en iyi halimde değildim. Geriye baktığımda, etrafımdaki herkesi satın almak istiyordum, özellikle de polisleri. Eddie'ye yardım etmek için daha fazlasını yapmamalarını suçladım. Erken müdahale her şeyi değiştirebilirdi. Ancak bugün, Peyton asla konuşulması kolay bir konu olmasa bile, daha iyi bir ruh halindeydim ve geçmişin bugün olduğum kişiyi şekillendirdiğini kabul ediyordum. Birkaç yıl önce benimle bu kabullenme konuşmasını yapan terapistimin Range Rover'la gezdiğinden emindim.

Dedektif Balsamo içeri girince ayağa kalktım ve onu karşılamak için masamın etrafından dolaştım. "Sizi görmek güzel dedektif."

Gülümsedi. "Öyle mi? Geçtiğimiz iki haftada benden kaçtığından epey eminim."

Yalan söylendiğinde bunu hemen o kişinin suratına vurduğunu unutmuştum.

Kıs kıs güldüm. "Belki kaçıyordum. Harika bir insan olduğundan eminim, o yüzden bunu yanlış anlama ama ziyaretlerini asla dört gözle beklemedim."

Gülümsedi ve pencerelerin yanındaki oturma bölümünü işaret ettim.

"Sana içecek bir şeyler getirebilir miyim? Bir şişe su?"

"Ben iyiyim. Teşekkürler." Kanepeye oturdu. "Nasıl gidiyor?"

"İyi. Aslında gerçekten iyi."

Karşısındaki tekli koltuğa oturdum ve omzumun üzerinden pencereden dışarı bakışımı yakaladım. Peyton'ın yüzünün dev gibi fotoğrafının hâlâ caddenin karşısındaki binanın üzerinde olduğunu gözden kaçırmak imkânsızdı. Gözleri bir soru sormadan bana döndü, en azından sözel olarak sormuyordu. Bu kadında, beni istediğimden daha fazlasını sunmaya yönelten gizemli bir yetenek vardı.

"Aslında yeni bir reklam kampanyasını planlamak üzereyiz," dedim.

Başını salladı ve dalgın dalgın bana bakmayı sürdürdü. Herhalde kendi paranoyaklığımı ama her zaman polisin etrafındaiken gözlemleniyormuşum gibi hissedirdim.

"Pekâlâ, bu birebir ziyareti neye borçluyum dedektif?"

Derin bir nefes aldı. "Bayan Morris'in soruşturmasıyla ilgili yeni haberlerim var."

Başta, Peyton öldürüldükten sonra davasıyla ilgili konuşmam *gerekiyordu*. Öyle ki hatırladığım birkaç şeyi anlatmak ya da yeni şeyler öğrenmek için polis merkezine sık sık gidiyordum. Ağır biçimde içmeye başladıktan sonra her gün ziyaret etmeye başlamıştım ve öfkeli birinin tiratları gibiydi. Uyumadım, yemedim, sabahları kahvaltı gevreğimi alkolle yedim ve sıklıkla içine gevrek koymayı unuttum.

En sonunda, bir gün Dedektif Balsamo sabahın beşinde karpıda belirdi, beni ayık yakalamayı umduğunu ve polis merkezine gitmeyi kesmem gerektiğini söylemişti.

Uzun bir süre boyunca onu dinlemedim.

En sonunda gitmeyi kestiğimde, Peyton'm davasıyla ilgili haber geldiğinde ilk öğrenenin ben olacağıma söz vermişti. Bu sabah, o kelimeleri söylediğini ilk defa duymuştum.

Dedektif Balsamo boğazını temizledi. "İki hafta önce, bir kadın kötü şekilde saldırıya uğradı. Göğsünden bıçak yarası aldı." Gözlerimiz kenetlendi. "Şehrin yukarı kesimindeki bir evsiz kampında oldu."

"Aynı kamp mı?"

"Hayır, bu farklı. Polis bölgesi de farklı. O yüzden soruşturmayı alan dedektif başta bağlantıyı kuramadı. Kadın birkaç günlüğüne kendinde değildi ama uyandığında onun bir garson olduğunu öğrendik. Eskiden vardiyasından sonra o derme çatma kampa uğradığını ve çalıştığı yerden kalanları getirdiği ortaya çıktı. Gönüllü hayırsevermiş."

"Peyton gibi."

Onayladı. "Sabah toplantımız sırasında bunu duyduğumda, bir sebepten aklımda bir şeyler belirdi. O yüzden adli tabipten kadının yaralarını Bayan Morris'in dosyasındakiyle kıyaslamasını istedim."

"Uydu mu?"

"Uydu. Bıçakta küçük bir girinti varmış, o yüzden oldukça özgün bir iz bırakmış."

"Yani bu çocuklar hâlâ evsizlerle uğraşılıyor mu? Yedi yıl oldu."

"Orijinal varsayımımız oydu. Son yedi yıldır aradığımız çetenin evsiz kamplarına hâlâ terör saçtığını ve başka bir mağdurun çapraz ateşte kaldığını düşündük. Ama sonra mağdurla konuştuğumuzda, ona bir çetenin saldırmadığını öğrendik."

Bana bizzat söylemesi gereken, onu habersizce ofisime gelmek zorunda bırakacak kadar önemli şey *buydu*. Duymak istediğim bir şey olduğunu biliyordu. Duymaya ihtiyaç duyduğum bir şeydi. Peyton'ı kaybettikten sonra hissettiğim hiddet geri döndü ve damarlarımda gezindi.

Elim titreyince yumruk yaparak durdurdum. "Kimmiş?"

Derin bir nefes aldı. "Sana bunu söylemek zorunda olduğum için çok üzgünüm Chase. Ama bunu yapan... Eddie."

. . .

İki saatten fazla olmuştu. Dedektife her şeyi tekrar tekrar anlattırılmışım. Saldırım planlamaya çalışırken kapana kısılmış bir aslan gibi volta atıyordum.

Nedenini bilmiyorum ama böyle vahşi bir şeyden, evinde sorunlar yaşayan, uyuşturucu bağımlısı bir grup genci sorumlu tutmak çok daha kolaydı. İnsanların yardım etmek için yıllarını harcadığı evsiz bir adam suçlu olduğunda dünya çok daha boktan bir yer oluyordu. Bunun doğru olduğuna inanmak istemedim.

"O nerede?" diye sordum.

"Kim? Eddie mi? Gözaltında."

"Onu görmem gerek."

"Bu iyi bir fikir değil. Bunu duymanın senin için kolay olmayacağını biliyordum. Ama dosyanın kapandığını ve katilinin hayatı boyunca kilit altında tutulacağını bilmenin, yoluna devam etmene yardım edeceğini umuyorum."

Ama devam etmeye *başlamıştım*. Bu... bu sanki *yıllarca* karanlık bir yerde yürüdükten sonra görmeye başladığım tek ışığın da elimden alınması gibiydi.

İç çektim ve sonra deli gibi gülmeye başladım. "Devam etmek. Devam ediyordum zaten."

Dedektif Balsamo'nun ağzı açık kaldı. "Ben... ben bilmiyordum. Üzgünüm."

"Neden? Neden Peyton'a zarar vermek istedi?"

Yutkundu ve ayaklarına baktı. Gözlerini kaldırıp benimkilerle buluşturduğunda, sesi kısık çıktı. "Ona âşıktı. Görünüşe göre nişanlandığını gördüğünde, bu onu kızdırdı. Aklı başında değil."

"Yargılanmaya uygun mu bari?"

"İki psikiyatrimiz onu değerlendirdi. İkisi de onun doğruyla yanlışı ayırt edebildiğini söylüyor. Akıl hastalığı olduğu açık ama yargılanma standardına uyuyor."

"İtiraf etti mi?"

"Evet. Kusursuz değil. Bir ve iki kelimelik cevaplar için on iki saatlik sorgudan parçalara ihtiyacımız var. Ama işe yarar."

"Ya yaramazsa?"

"Mağdurun şahitliğiyle, garsona karşı birinci dereceden saldırı ya da cinayete teşebbüsten yargılanacak. Bayan Morris'in davası içinse, savcılık onu itirafsız içeri alacak kadar fiziksel kanıt olduğunu söylüyor. Bıçak üzerinde bulundu ve barınma evindeki çalışanlarla konuştuk. Birkaçı onun yemeğini kesmek için çakıyı kullandığını görmüş ve hatırlıyor. Görünüşe göre antikaymış. Ceviz ağacından yapılma nadir bir subay çakısı."

Ceviz ağacı.

Donakaldım. "Üzerinde harfler var mıydı?"

"Ah evet. Vardı. Nasıl bildin?"

Sorusunu dikkate almadım, hemen kendi cevabıma ihtiyacım vardı. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Göğüs kafesimin baskıdan dolayı çatlayacağını ve patlayacağını hissettim.

Dedektif Balsamo gözlerini bana dikip baktı, kaşlarını çattı. Ben cevabımı aldıktan sonra açıklamasını alacaktı. Cevaba *ihtiyacım* vardı.

“Üzerinde hangi harfler vardı?” diye sordum.

Hissettiğim aciliyeti sezmiş gibiydi, cebine uzanıp not defterini çıkardı. Bir süre sayfaları çevirdi ve tamamen hareketsiz bir halde durdum. Vücudumdaki her kas kilitlendi.

En sonunda durdu ve defteri işaret etti. “Harfler S.E.”

31

Chase **Yedi yıl önce**

Kafasına yirmi yedi dikiş atıldı. Peyton tüm bu süre boyunca Eddie'nin elini tutarken benim iki metre bile yanaşmama izin yoktu. Nasıl oluyorsa Eddie'nin insanları kendine yaklaştırmadığı görünmez kalkanını Peyton aşmayı başarmıştı.

Peyton'a baktığımda, sanırım buna şaşırılmamalıydım. O çok güzel ve yumuşaktı, tatlı ve davetkâr. Hangi akli başında adam onun dokunuşunu reddederdi ki?

Eddie'nin başına dikiş atan acil servis doktoru beni muayene odasının dışına çağırdı.

"Yüzünde ve başında yeni yaralar var," dedi koridora adım attığımızda. "Bu kesinlikle bir bıçak yarasıydı. Derinin tırtıklı bir şekilde kesilmiş olması bunun testere ağızlı bir bıçakla yapıldığını gösteriyor. Eğer tahmin yürütmem gerekirse bir mutfak bıçağı olduğunu söylerdim. Eğer darbe bir milim daha sağda olsaydı, şu anda bir gözü olmazdı."

Odaya baktım. Eddie'nin dikişleri alından çenesine kadar

iniyordu. Dün gece yediği dayak yüzünden sağ gözü şişip kapanmıştı.

“Eddie pek konuşmaz,” diye açıkladım. “Ama bir grup gencin yaptığını düşünüyoruz. Herhalde oynadıkları bir oyun bu. Evsiz insanlarda sebep oldukları yaralar için puan kazanıyorlar.”

“Haberlerde duydum. Toplumumuzun geleceğinden korkma-
ma sebep oldu.” Doktor başını iki yana salladı. “Polise gitti mi?”

“Peyton onu götürmeye çalıştı. Ve birkaç defa da kendisi gitti. Onun yerine dava açmaya çalıştı. Pek umursamadılar.”

“Onu bir barınma evine yerleştirebilir misiniz?”

“Yemekler için gidiyor. Peyton onunla öyle tanıştı. Onun genellikle yemek yediği yerde gönüllü çalışıyor. Ama Eddie geceleri kalmaz. Masalar akşam yemeğine gelenlerle dolu olduğunda yemeğini alır ve bir köşeye oturup yer, insanlardan uzak durur. Barınma evlerindeki yataklar onu rahatsız edecek şekilde birbirine yakın. İnsanlara fazla yakın olmaktan hoşlanmıyor.”

“Eğer buna devam ederse öldürülecek. En azından kendisini koruması lazım. Ellerinde ve kollarında hiç savunma yarası yok.”

“Kendini korumuyor mu?”

“Öyle görünüyor. Ya saldırgan kendisi ya da kafasına defalarca tekme yerken bir köşeye kıvrılıyor.”

“Kesinlikle saldırgan değil.”

“O zaman kendini savunması konusunda onunla konuşmalısınız. Yoksa kafatası çatlayacak.”

• • •

Eddie’ye acıyordum, gerçekten. Ama dürüst olmam gerekirse, sonraki gün öğleden sonra barınma evine gitme sebepim bu değildi. Peyton için gittim. Tamam, ayrıca kendim için gittim. Bu durumun düzeltilmesini istiyordum.

Duvarları kırıp yeni ofis alanımı genişletmek için bir inşaat ekibi gelmişti, araştırma laboratuvarında üstünkörü bir stüdyoda yapılan bir fotoğraf çekimi vardı ve daha bu sabah iki yeni çalı-

şan işe almıştım. Yeni ürünlerime olan ilgi, resepsiyonisti tüm gün meşgul tutuyordu. İşin içinde boğuluyordum ama yine de buradaydım. Evsiz bir adamla kendini savunması üzerine bir konuşma yapacaktım.

Peyton'ın bir seçmeye katılacağını ve barınma evinde olacağını biliyordum. Eddie'nin herhangi bir dikkat dağınıklığı yokken söyleyeceklerime daha fazla dikkat edeceğini düşündüm, akşam yemeği servisi başladıktan kısa bir süre sonra geldim ve dışarıda bekledim. Tam da saatinde bloktan aşağı yürüdü.

"Hey Eddie. Bir dakika konuşabilir miyiz?"

Bana baktı ama hiçbir şey söylemedi. Sadece birimiz konuşurken bu oldukça hızlı bir sohbet olacaktı.

"Hadi. İçerisi kalabalıklaşmadan yiyecek bir şeyler alalım, yemek yerken konuşabiliriz."

Eddie'nin oturmak istediği yere gitmesine izin verdim. Elimde tepsimle onu izledim, kafeteryaya benzeyen yemekhanenin uzak köşesine yürüdüm. Rahat edeceği uzaklığı bilemediğim için tam karşısına oturmadım.

Onun yerine, yakında kimse olmasa bile çapraz bir şekilde karşıya oturdum.

"Peyton sana gerçekten değer veriyor," dedim.

Bunun iyi bir konu açılışı olduğu belli oldu. Eddie benimle göz teması kurdu, nadiren yaptığı bir şeydi. Dikkatini çektiğim için doğrudan konuya girdim.

"Yaralandığında gerçekten üzülüyor. Nasıl olur da kendini korumazsın Eddie? O çocukların seni tekmeleyip yaralamasına izin veremezsin."

Yemeğine yumuldu. Görünüşe göre, sadece Peyton'dan bahsetmek dikkatini çekmeye değer bir şeydi. O yüzden bunu kullandım.

"Peyton kendini korumanı istiyor."

Bu yine dikkatini çekmeme yardım etti.

"Sana vurduklarında başını korumanı istiyor. Ya da geldikleri zaman oradan gitmeni. Bunu onun için yapabilir misin Eddie?"

Gözlerini dikip baktı.

“Kendini koruyacak bir şeyin var mı? Gerçekten iri bir adamsın. Belki bir parça metal? Boru? Onları korkutup kaçırmaya çalışmak için çantanda taşıyabileceğin bir şeyler?”

Konuştığında hazırlıksız yakalandım. “Bıçak.”

“Evet.” Yeni dikişlerine bakarak onayladım. “Seni iyi hakladılar, değil mi?”

“Bıçak,” diye tekrarladı.

“İşte o yüzden kendini koruman lazım. Doktor ellerini bile kaldırmadığını söyledi. Kendini bıçaktan korumamışsın.”

Yine tekrarladı. “Bıçak.”

İşte o zaman, bana neler olduğunu söylemediği aklıma dank etti. Benden yardım istiyordu. “Bıçak mı istiyorsun? Bana söylediğin şey bu mu?”

Kolunu avucu açık bir şekilde bana uzatınca şoktan ağzım açık kaldı. “Bıçak.”

“Sana verecek bıçağım yok.” Ellerine baktım. Kirli ve yara iziyle kaplıydı. Onlar bile nasibini almıştı. “Bekle, aslında var.”

Ön cebime uzanıp kendimi bildim bileli taşıdığım küçük çakıyı çıkardım. Eski, ceviz ağacından sapı olan bir İsviçre ordu çakısıydı. On iki yaşımdayken bir bit pazarından almıştım. Ahşabın üzerine S.E. kazınmıştı, yanlarındaki ufak çatlak onlarla aynı boyda harfler oluşturmuştu. Bıçak eskiydi ve ağız kısmında da ufak bir girinti vardı. Aslında almamın tek sebebi üzerinde SEKS yazmasıydı ve sadece on iki yaşındaydım.

Yıllar boyunca, onu çoğunlukla açacak olarak kullanmıştım. Eddie’ye ve ardından bıçağıma baktım, tereddütlüydüm. Bıçağı ona vermem konusunda bir şeyler içime sinmedi. Ama hiç değilse bunu yapabilirdim.

Avucuna bastırmama izin verdi ve elini kapadı.

“Dikkatli ol. Korunma dışında bir şey için kullanma. Tamam mı Eddie?”

Kabul edecek hiçbir şey söylemedi.

32

Chase

Günümüz (Reese'den sonraki ikinci hafta)

Barney'ye dönüşmüştüm.

Onu hatırladınız mı? Peyton'm cenazesinin olduğu sabah bardaki başını bile kaldıramayacak kadar sarhoş olan adam? "O Barney," demişti barmen ona sorduğumda.

O Chase.

Ben, sabahın onunda bardaki tek müşteri. İlk Jack kolamı bitiriyordum, sonuçta çivi çiviye sökerdi. Barmen fıçı siparişiyle ilgilendiği için bardağımın tekrar doldurulması gerektiğini fark etmedi. Barmen faturayı imzalararken Budweiser'ın şoförü etrafına bakındı. Gözleri bana odaklandığında kaşlarını çattı ve zorla hüzünlü bir gülümsemeyle gülümsedi.

Evet, doğru. Ben Barney. Siktir git dostum.

Saat dört civarı yine bir başımaydım. Gün boyunca barın birkaç müdavimi gelip gitmişti. Ama günün en yoğun zamanı bile çok az kişi vardı. Bana uyardı. Zaten şu son iki haftadır Jack seçtiğim tek eşlikçiydi.

Barmen Carl arka taraftan ıslak bardaklarla dolu bir kasayla geri döndükten sonra konuşmaya yeltendi. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca bütün cevaplarım kısa olmuştu. Şimdiye kadar durur diye düşünmüştüm.

"Sabahın köründe gelenler genellikle her gün yüzlük banknotlarla ödeme yapmaz." Tek elindeki havluyla bardakları kuruyor ve barın altına istifliyordu.

"Domuz kumbaramı yarın getireceğim. Göze batmamak için bozukluklarla öderim."

Gözlerini kısıp bana şöyle bir baktı. "Bana soracak olursan tıraş olup saçım kestirsen iyi olur ama kıyafetlerin oldukça iyi görünüyor."

"Kıyafet kuralına uyduğuma sevindim." Boş bara bakındım. "O kuralı iptal etmeyi düşünebilirsin aslında. İşleri biraz canlandırabilir." İçkimi yudumladım.

Carl başını iki yana salladı. "İyi bir işin mi var?"

"Kendi şirketim var."

"Nesin sen, bir çeşit şatafatlı, borsa simsarlığı yapan adamlardan mısın?"

"Pek değil."

"Avukat mısın?"

"Hayır. Karın var mı?" diye sordum.

"Evet. Mildred. Yaşlı kuş ama hâlâ formda."

"Şirketim kadınlar için acısız ağda üretiyor. Ve başka şeyler de. Benim müşterim senden ziyade Mildred."

Yüzünü buruşturdu. "Ağda mı? O da ne halt oluyor?"

"Kadınların istenmeyen tüylerini alıyor. Bikini bölgesi, bacakları..." Cebimden bir avuç para çıkardım ve yüzlüğü birini bara attım. "Bazı kadınlar aşağı tarafın çıplak olmasını sever, anlarsın ya."

"Benimle kafa mı buluyorsun?"

Neden bu soru bana Reese'i ve tanıştığımız ilk geceyi hatırlattı, saçma hikâyelerime ayak uydurmuştu. Birdenbire, bu bar taburesinde daha fazla oturamadım.

“Hayır.” Barın üzerine iki kere vurdum. “Yarın aynı saatte?”
“Burada olacağım.”

. . .

Evde kolam bitmişti, o yüzden doğrudan Jack doldurma niyetiyle bardağıma uzandım. Sonra aklım başıma geldi. Bir şey karıştırmayacaksam ne demeye bardağa ihtiyacım vardı ki? Şişeden büyük bir yudum aldım ve kanepeye çöktüm.

Bardayken genellikle donuklaştırabildiğim göğsümdeki sancı, Peyton’ın gitarına baktığımda geri döndü. O yüzden bir yudum daha aldım. Ve gitara biraz daha baktım.

Sonra bu... başka bir yuduma dönüştü.

Belki iki.

Gözlerim hiçbir şeyi göremeyecek hale geldiğinde onları sımsıkı yumdum, başımı kanepenin arkasına doğru eğdim. Karanlığı Reese’in bir görüntüsü doldurdu. Altımda çok güzel görünüyordu, iri, mavi gözleriyle gülümsüyordu. O yüzden gözlerimi yeniden açtım ve gitara bakarken şişemden bir yudum daha aldım.

Yutarken göz kapaklarımı tekrar kapadım. Reese masamın üzerine eğilip uzanıyor, dudaklarını gergince ısırırken ve ona sahip olmamı beklerken arkasına dönüp bana bakıyordu.

Bir yudum daha.

Eninde sonunda sızmış olmalıyım. Çünkü uyandığımda pencereden gün ışığı geliyordu ve birisi durmadan zile basıyordu.

Sabahın altısında kapımın dışında iki kadın bulmamdan daha kötü olan tek şey, onlardan birinin annem olması olurdu.

Tereddüt ettim ve ablam Anna bağırdı. “Kapıdan baktığını gördüm gerzek! Aç şunu.”

İnleyerek ve isteksizce kapının kilidini açtım. Açtıktan sonra girişlerini engellemeye yeltendim ama ikisi de beni itip geçti.

Alayla, “İçeri girseydiniz,” diye homurdandım.

Sam’in elleri kalçasımdaydı. Anna bana kocaman bir kahve bardağı verdi.

"Al şunu. Buna ihtiyacın olacak."

"Bunu günün ilerleyen saatlerinde yapabilir miyiz?"

"Sarhoşluğunu şansa bırakmak istemeyiz." Anna eğilip beni kokladı ve burnunu kırıştırdı. Elini yüzünün önünde sallayarak, "Hâlâ akşamdan kalma mısın?" dedi.

Başımı iki yana sallayarak oturma odasına girdim ve kanepeme çöktüm. Başım zonkluyordu ve duymak istediğim son şey, bu ikisinin söylemek için geldiği şeydi.

Beni takip ettiler. Koltuğun ortasına oturmak bir hataydı. En azından kenara otursaydım östrojen sandvicinin ortasında kalmazdım.

Önce Sam başladı. "Bu saçmalığın son bulması lazım."

"Kovuldun."

"Beni kovmak için patron *olman* lazım. Şu anda küçük bir oğlan çocuğu gibi davranıyorsun."

"Siktir git Sam."

"Sen de siktir git."

Anna da katıldı. "Sana iki hafta verdik. Daha fazlası yok."

"Canım isterse daha fazla ara vermeme nasıl engelleyeceksiniz?"

Sam kollarını bağladı. "Bir program yaptık."

"Ne için?"

"Sana bakıcılık yapmak için. İşe gelene ve yaşayanlar diyarına yanımıza geri dönene kadar, birimiz seni takip edip duracağız."

"Motrin'e ihtiyacım var." Doğrulup mutfığa ilerledim. Gölgelerim takip etmeyerek beni şaşırttı. Mutfak boş olduğundan ve içeride iki kadın olmadığından, birkaç bardak su içtim ve sessizce düşüncelerimi yoluna sokmaya çalıştım.

Huzurum uzun sürmedi. Masaya oturup gözlerini bana diktiler.

Anna nutuk atmaya başladı. "Peyton öldüğünde her şeyi çok uzun süre bıraktık. Yıllarını kaybettin, yine öyle bir bok yiyemezsin. Yas tutman için sana iki hafta verdik ama o kadar. Zaman doldu."

"Ben yetişkin bir adamım."

"O zaman öyle davran."

"Senin bakacak bir çocuğun yok mu?"

"Görünüşe göre iki tane var." Anna kalkıp bana doğru geldi. Kollarımı göğsümde kavuşturdum ama uzanıp omzuma dokundu. Sesi kısıktı. "Bu iyi bir şey. Adamı yakaladılar. Peyton'ın güvendiği ve yardım etmeye çalıştığı bir adamın katili çıkmasıyla yine ihanete uğramış gibi hissettiğini biliyorum ama bir sona, kapanışa ihtiyacın vardı Chase. Gerçekten öyle."

Keşke bu doğru olsaydı. Eğer başından beri düşündüğümüz gençleri yakalamış olsalardı, belki öyle olabilirdi. Lanet olsun, Eddie olduğunu bulmak bile olurdu. Zor olurdu ama sanırım en sonunda kabullenebilirdim.

Ama Peyton'a olanın benim hatam olduğunu öğrenmek? Katile nişanımı öldürmek için kullandığı bıçağı bizzat vermiş olmam? Bunu aşabileceğimden şüpheliydim.

"Ben o kapanışa varamadım Anna. Neden bahsettiğini bilmiyorsun. Eğer bilseydin beni yalnız bırakırdın."

"Anlat o zaman bana. Yıllar sonra ilk defa sonunda mutlu olduğunu düşündüğüm anda, seni bu kadar derine çeken şeyin ne olduğunu anlat."

Ablamın gözlerine baktım. Tek gördüğüm katıksız bir kararlılıktı. Bunu kırmanın sadece bir yolu vardı.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Elbette istiyorum. O yüzden buradayım. Yardım etmek istiyorum."

Arkamı dönüp içkilerimi tuttuğum dolabı açtım ve elime gelen ilk şeyeyi aldım. Başka bir raftan üç tane bardak alıp çenemle mutfak masasını işaret ettim. "Oturun."

• • •

Sekiz saat sonra, Anna ve Sam'i evlerine götürmesi için bir taksi çağırdım. İkisi de toplu taşımayla gidecek halde değildi. Bütün günü yeniden Peyton için yas tutarak geçirmiştik ve bıçak

olayını öğrendiklerinde, neden daha fazla zamana ihtiyaç duyduğumu en sonunda anladıklarına inandım.

“Seni seviyorum kardeşim.” Ablam kollarını belime doladı ve sıktı.

“Ben de seni seviyorum baş belası.” Başının tepesini öptüm.

Anna bana sarılırken Sam basamaklarda bekledi. En son cenazede töreninde bu şekilde sarılmıştık. İkisinin arabaya bindiğinden emin oldum ve gidişlerini izledim.

Bütün günü içerek geçirmiş olsam da kendimi sarhoş hissetmiyordum. Değişiklik olarak mutfağa girdim ve kendimi yola getirmeye koyuldum. Beş dakika sonra zil tekrar çaldığında, Anna ve Sam’i yeniden kapımda bulunca şaşırdım.

“Ne unuttunuz?”

Kol kolaydılar ve içeri girme gibi bir niyetleri yoktu.

“Hiçbir şey,” dedi Sam. “Sadece seni sevdiğimizi ve yarın görüşeceğimizi söylemek istedik.”

“Yarın mı?”

“Bugün bizimle paylaştığın şey korkunçtu. Ama hiçbir şeyi değiştirmede. Yine ortalıktan yok olmana ve komaya girene kadar içmene izin vermeyeceğiz.”

Çenem kasıldı. Niyetlerinin iyi olduğunu biliyordum ama gerçekten zamana ihtiyacım vardı. “Bana bunu yapmayın.”

“Sana yapmıyoruz,” dedi Anna. “Senin için yapıyoruz. Çünkü seni seviyoruz.”

Veda edip basamaklardan inmeye başlayana kadar gözlerimi onlara dikip baktım.

Sam son basamağa ulaşınca döndü. “Ah, cuma günü Reese’in son günü. İstifa etti. Yani o konuda ne bok yediysen, onu da düzeltiver.”

33

Reese

Gözlerimi ekranıma dikip baktım. İki haftadır Chase'ten gördüğüm ya da duyduğum ilk haber buydu ve işteki son günümde gelmeyi seçmişti.

Öğlene doğru ofisime uğrayabilir misin lütfen?

O kısacık aptal cümleyi tekrar tekrar okudum. Her seferinde, bir öncekinden daha rahatsız edici geldi. Chase'i kaybetmenin saçma yasını o beni terk ettiği anda tutmaya başlamıştım. Onun şansına, tam da ikinci evredeydim: Öfke.

Bugün benim son günümdü. Kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. O yüzden cevabımı yazdım.

Siktir git.

Kendimi çok daha iyi hissettim. Ayrıca canım bir şey yemek istedi. Masamın çekmecesindeki çantamı alıp çarparak kapadım ve Travis'in ofisine gittim. "Hâlâ beni son günüm için öğle yemeğine çıkarmak istiyor musun?"

"Hem de nasıl."

"Lindsey'yi de alıyoruz. Bu bir randevu değil."

Doğrudu. "Ön randevu. Ofisin dışında ne kadar etkileyici olduğumu gördüğün anda pes edeceksin."

Chase'in sekreteri Abbey'yi de davet etmek istiyormuşum gibi davrandım, böylece patronun ofisinin önünden geçmek için bir bahanem olmuştu, aslında Abbey'nin bugün orada olmadığını zaten biliyordum. Biz geçerken ofisin storları komple açıktı. İçeri bakmak için ölüyordum ama Chase'e o tatmini yaşatmadım. Travis'le birlikte Abbey'nin boş masasına ulaşana kadar orada olup olmadığından bile emin değildim, sonra patronun derin sesi beni yerime sabitledi.

"Reese."

Gözlerimi yumdum, dönmek için ölüyordum. Ama olay çıkarmayacaktım. O noktaya gelmeyecektim. *Yine* işten biriyle birlikte olarak hata yapmıştım ama en azından iş arkadaşlarımla önünde başım havada çıkacaktım.

Toplayabildiğim kadar profesyonellik toplayarak döndüm. "Evet?"

Döndüğümde bulduğum şey, kalbimin etrafına inşa ettiğim duvarı yıktı. Chase kesinlikle berbat görünüyordu. Normalde bronz olan teni ruh gibiydi ve yüzü çökmüştü. Gözlerinin altında koyu renk halkalar vardı ve o... üzgün görünüyordu. Kendimi ona doğru yürümekten alıkoydum, ilk tepkim onu rahatlatmak istemek olmuştu. Sonra hatırladım. Son birkaç haftadır ben acı çekerken o bana teselli sunmak yerine neredeydi? Yine de düşmüş birine tekme atmak bana göre değildi.

"Bir saniye konuşabilir miyiz?" Başını ofisinin kapısına doğru eğdi.

Yanımda duran Travis'e ve sonra Chase'e baktım. "Öğle yemeği planımız var. Geri dönene kadar bekleyebilir mi?"

Onayladı, ümitsiz görünüyordu. "Tabii."

Gözlerimiz birkaç saniyeliğine kenetlendi ve kendimi bakışlarımı kaçırmaya zorladım. "Hazır mısın Trav?"

Öğle yemeğimizin ana konusu patronun dönüşüydü.

Lindsey dedikoduyla başladı. "Chase'in döndüğünü gördünüz mü? Üzerinden yük treni geçmiş gibi görünüyor."

Travis yanıt verdi. "Hasta falan gibi görünüyor."

Travis'e, Chase'in önceki gün dinlenme odasında beni öperek şaka yaptığını, aslında eski arkadaş olduğumuzu söylemiştim. İnanmış gibi görünüyordu.

İki hafta önce Chase'in bilinmeyen bir süreliğine beklenmedik bir iş seyahatine çıkacağını söyleyen bir not gelmişti. Seyahat yüzünden bitkin düşmüş olabilirdi ama bana ondan daha fazlasıymış gibi geliyordu. Belki de *hastaydı*. Ah Tanrım. Düşüncesi beni hasta etti.

Öğle yemeğinin kalanı boyunca, Travis ve Lindsey gevezelik etti ama Chase'in görüntüsünü kafamdan atıp da keyfime bakamadım. Belki de benim duygularımı korumak için bir şeyleri bitirmişti. Bana söylediği şey tam olarak neydi?

"Ben senin için doğru adam değilim."

Bu çok üstü kapalı ve alakasızdı. Şöyle bir geriyi düşününce, ayrılığımızla ilgili asıl can yakan şey, belirsizce baştan savılmayla olmasıydı. Ben ona fena halde âşık olmuşken, o bana neyin değiştiğini açıklamayı düşünmemişti bile. Çünkü *birlikte çalışıyoruz* demek başından beri bahane gibi gelmişti. Benim o bahaneyi sunmamı hiç kabul etmemişti.

İki haftadan fazla olmuştu ama göğsümdeki acı, intikamla birlikte geri dönmüştü. Öğle yemeğinden sonra ofise dönerken bundan sıyrılmaya çalıştım ama yararı yoktu. Nasıl olduğumu, nasıl takıntılı olabildiğimi bildiği için, bugün gitmeden önce Chase'i son bir defa görmem gerektiğine karar verdim. Belki aradığım cevaplar ondaydı.

Ben yaklaşırken ofisinin storları kapalıydı. Storların kapalı olduğu son seferde içeri girdiğimde neler olduğunu hatırladığımda, onunla tekrar yüzleşmektense dönüp gitmeyi düşündüm. Şanssızlığa bakın ki, Chase dışarı çıktı ve yolumu değiştiremeden beni koridorda yakaladı.

Yine donakaldım.

Gözlerini bana dikip baktı ve yaşadığım mücadeleyi anlamış gibiydi. "Lütfen. Bana sadece birkaç dakika ver."

Pes ederek onu geçtim ve ofisine girdim. Kapıyı arkamdan kapatıp kilitledi.

"Kilitlemenin gerekli olduğunu sanmıyorum. *Artık değil.*"

Chase'in sesi kısıktı. "Yaptığım o değil. Sadece konuşabilelim diye biraz mahremiyet istedim. Sam'in içeri dalmak gibi huyları var."

Ofisinin ortasında garip bir şekilde durdum. Yerleşip rahatıma bakmanın düşüncesi bile korkunç derecede rahatsız ediciydi. Chase masasına değil de oturma bölümüne doğru yürüdü.

Arkasım döndüğünde ve benim geniş ofisinin ortasında dikildiğimi fark ettiğinde, bana seslendi. "Reese."

"Adımı ağzına alma." Nedenini bilmiyorum ama sinirimi bozdu. Belki de ağzından çıkışından hoşlandığım içindi ve onunla ilgili hiçbir şeyi istemedim.

Bana öylece baktı. "Tamam. Lütfen gelip birkaç dakikalığına oturur musun? Adını söylemeyeceğim."

Gönülsüzce gidip oturdum. Çocukçaydı ama ona bakmadım. Boğazını temizlediğinde bile tırnaklarıma bakıp onlarla ilgileniyormuşum gibi davrandım.

"Ayrılmanı istemiyorum. İşinde iyisin ve burada mutluydun."

"*Mutluydun* kelimesi buradaki anahtar kelime. Geçmiş zaman olduğunu fark etmişsindir? Bütün fark orada."

"Aramızda olanları geri alamam. Keşke yapabilseydim, seni incitmemiş olurum."

Beni tokatlamış gibi hissettim. *Hiç olmamış olmamızı mı dilerdi?*

"Canın cehenneme."

"Ne söyledim? Özür dilemeye çalışıyordum."

"Özrünü istemiyorum. Benimle ilgili *pişmanlığımı* da duymak istemiyorum."

"Öyle demek istemedim."

“Her neyse.” Elimi salladım. “Bitti mi?”

“Seni incittiğim için pişman olduğumu söyledim. Birlikte olmamızdan pişmanlık duymuyorum.”

“Konuşman bitti mi?”

İç çekti. “Bana bakabilir misin? Sadece bir dakikalığına.”

Öfkemin her zerresini topladım ve hançer gibi bakışlarla ona fırlattım. Ama onun bakış şeklini gördüğümde, beş saniye içinde çözüldüm.

Gözlerimle birlikte sesim de yumuşadı. “Hasta mısınız?”

Başını iki yana sallayıp fısıldadı, “Hayır.”

“O zaman sorun ne?” Sesimdeki çaresizlikten nefret ettim. Ondan tek bir acınası bakışla yumuşamış olmaktan nefret ettim.

Çok uzun bir süre boyunca gözlerime baktı. Onunkilerde çok fazla duygu geziniyordu, çok fazla kalp kırıklığı ve acı vardı. Yine de daha fazlası olduğuna yemin edebilirdim... içimde, derinlerde onun için hissettiğim şeyle aynı şeydi. Bu adam hâlâ kalbime sahipti ancak artık ellerinde kırık dökük bir halde duruyordu.

Ne kadar çok bakarsa, içini o kadar çok gördüm ve yine içime işledi.

Umut.

Pes etmiştim. Yine de bir şekilde yolunu bulmuştu.

Konuş benimle Chase. Neler olduğunu anlat bana.

Umut. Muhteşem bir şeydir. İçinizde sarmaşık gibi büyür ve yüreğinizi sarmalayıp sıcacık hale getirir.

Ta ki birisi onu ayaklarının altında ezene kadar. O zaman sarmaşık tutuşunu sıkılaştırarak artık kan pompalayamayacak hale getirir ve kalbiniz hızla ölür.

Chase sonunda konuştuğunda bakışlarını kaçırdı. “Ben senin için doğru adam değilim.” Aniden ayağa kalktı. Sesi soğuk ve mesafeli bir tona büründü. “Ama kalmalısın. İşinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum.”

Gözyaşlarım birikmeye başladı ve onları yutarken genzimde-

ki tuzlu tadının yakışını hissettim. Buradan çıkıp gitmem gerekiyordu.

“Siktir git.” Ofisinden çıkarken kapısını duvara sertçe çarptım.

• • •

Daha yerleşeli iki ay olan bir ofisi boşaltmak zor olmadı. Kişisel eşyalarımın hepsi kol çantama sığıdı. Etrafta gezinip arkadaş olduğum kişilere veda ettim. Herkese es geçemeyeceğim başka bir fırsatın çıktığını söylemiştim. Josh sorular sormuştu ve ona eskiden çalıştığım biriyle kendi işimi kuracağımı söylemiştim. Neden bekleyen bir iş olmadan ayrıldığımı açıklamaktan daha kolaydı.

Tam lobinin kapısına vardığımda Sam beni yakaladı. “Reese? Bir dakikan var mı?”

“Ah... tabii.”

Konferans odasına girmemi işaret etti ve kapıyı arkamızdan kapadı. “Bir sürü bağlantım var. Eğer sana yeni bir şey bulma konusunda yardım edebileceğim bir şey varsa...”

Ona diğerlerine söylediğimden farklı bir şey söylememiştim. Ancak kendi işimi kurmak için ayrılmadığımı biliyor gibiydi. Chase’in ona bir şey söylemiş olduğunu varsaydım.

“Teşekkürler.”

Tereddüt etti, sonra gözlerimin içine baktı. “Sana değer veriyor. Verdiğini biliyorum.”

“Bunu çok komik bir şekilde gösteriyor.”

“Biliyorum. Sadece şu anda acı çekiyor.”

“Niye?”

Sam üzgün göründü. “Söylemek bana düşmez. Ama bunu bilmenin önemli olduğunu düşündüm. Onu yıllardır ilk defa, sadece seninle birlikteyken mutlu gördüm. Umudum vardı.”

Benim de.

“Ona karşı iyi bir dostsun,” dedim. “Bunu biliyorum. Ve eğer acı çekiyorsa sana sahip olmasına memnunum. Ama eğer benimle acısının ne olduğunu bile paylaşmıyorsa, burada kalamam.”

Sam anlayışlı bir şekilde başını salladı. Beni çekip sarıldı. "Ciddiyim. Eğer herhangi bir şeye ihtiyacın olursa numaram sende var."

"Sağ ol Sam." Yutkundum. "Chase'e dikkat et."

34

Reese

Sonunda ateşli biriyle randevum vardı.

En azından ağabeyimin yakışıklı olduğunu düşünüyordum. Erkeklerle ilgili aptalca hatalarım yüzünden bir hafta boyunca kendime acıdıktan sonra sevgim konusunda güvendiğim tek adamın akşam yemeği davetini kabul etmeye karar verdim.

Village'da yemek yedik ve benim durağıma kadar metroyla geldik. Benimle eve kadar gelmesinin tamamen gereksiz olduğunu söylesem bile, her zamanki gibi ısrar etti.

Metro durağının merdivenlerinden çıkarken çantamdaki telefonum titredi. Beş cevapsız arama vardı, hepsi de tanımadığım, eyalet dışı bir numaraydı. Satış için aradıklarını düşünerek görmezden geldim. Ta ki sokağıma giden köşeyi döndüğümüz anda tekrar çalana kadar.

Arayan kişi güvenlik şirketinden olduğunu ve alarmın çaldığını söylediği anda kalbim hızla atmaya başladı. Binamın dışıma park edilmiş polis arabasını o zaman fark ettim. Alarm şirketi

beni beklemeye aldı ve polisi kontrol etti. Yukarıda olduklarını ve çıkmanın güvenli olduğunu söylemişlerdi.

Asansörden çıktığımda iki üniformalı polis koridorda komşuyla konuşuyordu.

Bana doğru döndüler. "Bayan Annesley?"

"Evet."

"Ben Memur Caruso ve bu da Memur Henner. Alarm şirketiniz her şeyin yolunda olduğunu doğrulamak için size ulaşamadığı için isteklerine yanıt verdik."

"Neler oldu?"

"Yanlış alarm gibi görünüyor. Birkaç dakikalığına binanızın elektriği kesilmiş, jeneratör devreye girince gelen fazla akım yanlış bir sinyal yollamış olmalı. Alışılmamış bir şey değil. Daireniz hâlâ kilitli ve içeri zorla giriş yapılmış gibi görünmüyor."

Polis *zorla girilmekten* bahsedince yanımda Owen'm kasıldığını hissettim. Memur konuşurken Owen kolunu omzuma atmıştı ve korumacı bir tavırla beni kendine doğru çekti.

Ona döndüm. "Hepsini anladın mı?"

Memurun kaşları çatıldı.

"Ağabeyim duyamıyor," diye açıkladım. "Dudaklarınızı okuyordu."

Memur Caruso başını salladı. "Eğer sizin için sorun olmazsa içeri bir bakıp her şeyin yolunda olduğundan emin olmak isteriz."

Benim için hiç sorun olmayacağını tahmin bile edemezlerdi. Polis anahtarlarımı aldı ve onlar araştırma yaparken dışarıda beklememizi istedi. Birkaç dakika sonra kapıyı açtılar.

"Burası temiz. Dediğimiz gibi, güç dalgalanmalarının bu alarmları tetiklemesi oldukça yaygın. Sadece rapor doldurmanız lazım, siz de imzalayacaksınız ve gideceğiz."

"Teşekkürler."

Polisler incelemiş olsa bile içeri girince kendi araştırmamı yapmaya ihtiyacım vardı. Onlar mutfakta oturup raporlarını doldururken, ben de çaktırmadan rutinimi yaptım. Gizleme

konusunda iyiydim, eve getirdiğim her randevumdan gizlemiştim. Chase hariç.

Ayakkabılarımı çıkarıp koridordaki dolabı açmak için bahane olarak kullandım, sonra kendimi banyoya kapadım ve duş perdesinin arkasını kontrol edişimi gizlesin diye suyu açtım. Yatak odasının da tamamen temiz olduğunu teyit edip oturma odasına girdiğimde, Owen da ön kapıyı açıyordu.

Chase koridorda duruyordu, duvara dayanırken göğsü inip kalkıyordu. Owen'a baktı ve sonra onun omzunun üzerinden beni gördü.

"Chase. Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Her şey yolunda mı?" Gerçekten nefes nefeseydi.

"Evet. Niye? Neler oluyor?"

"Alarm şirketi aradı. Sana ulaşamamışlar ve yedek listende ben vardım. Onlara polisi aramalarını söyledim ve buraya elimden geldiğince çabuk geldim. Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?"

Arkamdaki mutfaktaki polisleri görebilsin diye kapıyı biraz daha açtım. "Polis araştırdı ve güç dalgalanması yüzünden yanlış alarm olduğunu düşünüyorlar. Bina eski ve sık sık elektrik kesiliyor. Yedek jeneratör var ama çalışması birkaç dakika sürüyor ve görünüşe göre bu da dalgalanmaya ve yanlış alarmla sebep olabiliyor."

"Senin için bir daha kontrol etmemi ister misin?"

Onu temin edecek şekilde gülümsedim, gerçi şu anda kendimden pek emin değildim. Varlığı zaten güm güm atan kalbimi hızlandırıyordu. "Ben iyiyim."

Chase önce Owen'a, sonra bana baktı. Çenesi kasıldı. "Eğer bana ihtiyacın olursa araman yeter."

Merak etmesi ona ders olurdu, o yüzden dik dik baktığı adamın ağabeyim olduğundan bahsetmedim.

Onun yerine, "İyi olacağız. Ama geldiğin için teşekkürler, minnettarım," dedim.

Ve öylece, gidiverdi.

Owen ve polis gittikten sonra bütün geceyi dönüp durarak geçirdim, Chase'in bu akşam gelmesinin ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyordum. Hiçbir anlamı yoktu. Herhalde alarm şirketinde kayıtlı olduğu için yükümlülük hissetmişti. Herkes için yapardı, bundan emindim. Yine de... Owen'a bakarken gözlerinde beliren kıskançlığı kaçırmamanın yolu yoktu.

Bir açıklama istemişti.

Hak ettiğini düşünmüyordum.

Aklım dönüp durduğu ve uykuya geri dönemediğim için, tembel kıcımlı yataktan çıkarmaya karar verdim. Haftalardır spor yapmamıştım ve güneş çoktan doğmuştu.

Çabucak bir bardak kahve içtim, saçımı atkuyruğu yaptım ve yoga taytı ile kısa spor tişörtümü giydim. Kapıdan çıkmadan önce koridordaki dolaptan fermuarlı, kapüşonlu bir hırka aldım.

Binamdan çıkmadan önce gözlerimle sokağı taradım. Dün gece, beni etrafımdakiler konusunda fazla dikkatli yapmıştı. Aksi halde göremezdim.

Onu göremezdim.

Sol tarafımdan üç bina ötede, caddenin karşısındaki binanın basamaklarında oturan kişi Chase Parker'dan başkası değildi.

Onu gördüğümü fark ettiğinde başını çevirdi ama o yüzü her yerde tanırdım. Ona doğru yürümeye başladığım anda ayağa kalktı. Hava soğuktu, o yüzden ona doğru giderken kapüşonlu hırkamı giydim.

"Chase, burada ne yapıyorsun?"

"Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim. Bu kadar erkenden çıkmanı beklemiyordum."

Kıyafetlerinin tanıdık geldiğini fark ettiğimde kafam karıştı. "Sen... bütün gece burada mıydın?"

Yüzündeki ifade sorumu onun yerine yanıtlıyordu.

"Niye?"

"Endişeli olacağımı düşündüm. Bir şeye ihtiyacın olmayacağından emin olmak istedim."

İlk içgüdüm *ben iyiyim* diye bağırmaktı. Ama yanılmıyordu

ve aramızdakileri sonlandırma şeklinden her ne kadar nefret etsem de, hareketleri çok düşünceliydi.

O yüzden ters cevabımı bastırıp, "Sağ ol," dedim.

Başımı salladı ve gözleri fermuarlı hurkamın altından görünen karnıma kaydı. Kısa sürdü ama yakaladım ve beni dikizlediğini yakaladığımı biliyordu.

"Çıktığın adam polislerden sonra gitti."

"Yaptığın şey bu muydu? Beni mi gözetliyordun? Çünkü buna hiçbir hakkın..."

"Yaptığım şey bu değil. Yalnız olmanı istemedim. Birisine ihtiyacın olursa diye yakımda olmak istedim."

Gözlerimi kısıtım ve sadece samimiyetle karşılandım. "Pekâlâ, tekrar teşekkürler."

Her ne kadar kalmak istesem de, yalnız olmak istemediğimi ona söylemek istesem de, benimle olmasını istesem de, gitmem gerektiğini biliyordum. Başımı eğip ayaklarıma baktım, kalmam için bir sebep düşünmeye çalıştım. Sonra son bir çaba sarf ettim.

"Neden benim için doğru adam değilsin?"

Bana baktı ve sonra gerçeği öğrenmeye çalıştığım her seferde yaptığı şeyi yaptı. Bakışlarını kaçırdı.

"İyi günler Chase." Hüzünle gülümsedim ve onu arkamda bırakıp yürüdüm. Yine.

. . .

O akşam yorgunluktan ölüyor olsam bile yine uyumakta sorun yaşamıştım. Gerginliğim ve sürekli dönüp durmam Tallulah'yı bile yataktan kaçırıp uyuyacak başka bir yer bulmaya itmişti. Bir noktada, sabahın ikisine doğru, biraz papatya çayı yapmaya gittim ve Çirkin Kedicik'i pencerenin kenarında kıvrılmış bir halde buldum. Onu kaldırıp kucağımda okşarken pencereden dışarı boş boş bakmaya başladım. Onu gördüğümde neredeyse kediye düşürüyordum. *Aynı yerde*. Ben marketten gelirken orada değildi. Ne halt ediyordu.

Mutfak lambasını söndürdüm ve telefonumu almaya gittim.

Karanlıkta mesaj yazdım, cevap verip vermeyeceğini izledim.

Reese: Dışarıda ne yapıyorsun?

Chase cebine uzanıp telefonunu çıkardı. Başını kaldırıp pencereye baktı ve görmesin diye kenara çekildim, sanki beni görmesini engelleyecekmiş gibi derin bir nefes aldım. Sadece tek gözümle ne yaptığını görebileceğim kadar eğildim. Bir dakika sonra başını eğdi ve telefonuma bakınca küçük noktaların dans ettiğini gördüm.

Chase: Sadece göz kulak oluyorum.

Niye umursuyordu? Alarm şirketinin araması ve korkumu bilmesi yüzünden tek geceyi anlayabilirdim. Ama tekrar yapması? Hiç mantıklı değildi.

Reese: Neden?

Uzun süre boyunca pencereye bakmasını izledim, sonra başını telefona eğdi.

Chase: Biraz uyu. Güneş doğana kadar burada olacağım.

Çirkin Kedici'le birlikte odama döndüm ve yorganın altına girdim. Telefonumu şarja takıp ışığı söndürdüm. Bir dakika sonra ışığı açıp telefonuma uzandım.

Reese: Neden benim için doğru adam değilsin?

Bir dakika sonra telefonum çınladı.

Chase: İyi geceler Buttercup.

Sonrasında bir bebek gibi uyudum. Ertesi gün gözlerim açıldığında sabahın sekiziydi. Yaptığım ilk şey pencereme gitmek oldu. Aşağıdaki basamakların boş olduğunu görünce göğsümde bir boşluk oluştu.

Ama korumamın belirmesi için uzun süre beklemem gerekmedi. Ertesi gün güneş battığında oradaydı. Ve ondan sonra ki gece de, ondan sonraki gece de, ondan sonraki gece de.

Her gece bir ya da iki mesaj atıyorduk. Günler geçtikçe daha arkadaşça oluyordu. Ama hep aynı şekilde bitiyordu... benim ona neden benim için doğru adam olmadığını sormamla. Ve onun bana bir cevap vermemesiyle.

Bir hafta sonra artık cevaplara ihtiyacım olduğuna karar verdim. Eğer bana cevap vermeyecekse, başka bir yerden bulacaktım.

35

Reese

Kalbimi hem eriten hem de yüreğimi burkan iri, çikolata rengi gözlerle bana baktı. Sawyer aynı dayısına benziyordu. Şey, teknik olarak annesine benziyordu. Ancak annesi de onun kopyası gibiydi. Söylemeye gerek yoktu, üçü de gen havuzunda kutsanmıştı.

“Sawyer kesinlikle muhteşem Anna.”

Sawyer’ı kollarımdan aldı ve biberonunu uzattı. “Aynı Chase’e benziyor. Umalım da dayısmm beynini alsın, tavrını değil.”

Anna ve Evan’ın dairesinden yürüme mesafesindeki küçük bir Yunan restoranında buluşmuştuk. Buranın müdavimiydiler herhalde çünkü Anna içeri girdiği anda restoranın sahibi Sawyer’ı onun kollarından alıp öpücüklere boğdu. Ayrıca restoran daha siparişimizi bile vermeden yarım düzine yemek tabağı yollamıştı.

Sam’e mi yoksa Anna’ya mı ulaşacağımı bilemedim ama sonunda Anna’da karar kılmıştım. Sam konu Chase olunca bir banka kasası gibi kapalıydı. Hem Chase için çalıştığından hem de

Peyton'm en yakını olduğundan, sadakati çok derindi. Anna'nın Chase'e sadık olmadığını falan söylemiyordum. Ancak onun için en iyisini yapacağını hissediyordum, ne olursa olsun. Hatta bu Chase'in anlatılmasını istemediği bir hikâyeyi anlatması anlamına gelse bile.

"Umarım seni aramam sorun değildir."

"Sorun mu? Beni her gün ara. Bu küçük veledi seviyorum ama yetişkinlerle bile bebekçe konuşmaya başlıyorum. Dışarı daha sık çıkmak için her bahaneyi kullanabilirim, akşam sekizden önce eşofmanlarımı çıkarmam ve saçlarımı yıkamam için bir bahane olur."

Bir süre havadan sudan, bebekten, sonbahar için planlarından ve hatta Parker Endüstrileri'nin üzerinde çalıştığı bazı ürünlerden bile konuştuk. Sormak istediğim şeyi rahatsız edici bir şekilde dile getirmem gerektiğini düşündüm ama Anna beni solladı.

"Sana kişisel bir şey sorabilir miyim?" dedi.

"Tabii ki."

"Kardeşim seni üzecek bir şey mi yaptı? O yüzden mi artık birlikte değilsiniz?"

"Aslında evet."

"Tahmin etmiştim. Gerzek ne yaptı?"

İfadesiz bir şekilde, "Benden ayrıldı," dedim.

Gerçekten şoke olmuş gibi göründü. "Neden?"

"Hiçbir fikrim yok. Seninle konuşmak istememin bir başka sebebi oydu. Benden ayrıldı ama yine de her gece dışarıda oturup apartmanımı koruyor."

Anna yüzünü buruşturdu. "Ne yapıyor?"

Ona bütün hikâyeyi anlattım, ilk defa yüksek sesle anlatıyor olsam da bir şeyler eksik gibi geldi. Bu da bana daha belirgin bazı parçaların... büyük kısımların eksik olduğunu düşündürttü.

Bitirdiğimde bebek uykuya dalmıştı ve Anna onu nazikçe arabasına yerleştirdi. Yerine yerleştiğinde gözlerindeki yaşları görünce şaşırđım.

"Şimdi her şey mantıklı geliyor."

“Ne mantıklı geliyor?”

Yanaklarından iri damlalar akarak yüzünde iz bıraktı. “Peyton’ı güvende tutarken başarısız olduğunu hissediyor ve senin en büyük endişen güvenlikle ilgili. Kendini buna değer görmüyor ama bırakamıyor da.”

Ondan sonra zihnimin kapıları genişçe açıldı. Anna bana kaçırdığım her şeyi anlattı, Dedektif Balsamo’dan Chase’in ceviz ağacından kabzalı bıçağına ve Eddie’yle ilgili her şeye kadar. Bitirdiğinde ikimiz de ağlıyorduk. Kalbim Chase için sızlıyordu. Sevdiğin birini kaybetmek yeterince kötüydü ama onu öldüren adamın kullandığı bıçağı kendi isteğininle ona vermiş olduğunu öğrenmek, kendini Peyton’ın ölümünün sebebiymiş gibi hissettirmişti. Sanki onu korumamış gibi. *Ah Tanrım.*

Anna ile kol kola yürüdük, bebek arabasını dairesine doğru itiyordu.

“İçeri gelmek ister misin? Bir kadeh şarap içebiliriz?” diye sordu.

“Çok isterdim. Başka bir gün belki?”

Başını salladı. “Bu sözünü sana hatırlatacağım.”

“Buna gerek kalmayacak. Ne olursa olsun ilişkiyi koparmayacağım.”

Birbirimize eski dostlar gibi sarıldık.

“Ne yapacaksın?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Biraz düşünmem gerek. Şu anda sindirecek çok fazla bilgi var.”

“Anlıyorum.”

“Acaba bana... bir iyilik yapabilir misin? Kardeşinle konuştuğunda ona bana anlattığını söylemesen? Hâlâ bana kendisinin anlatacağını umut ediyorum. Açılması için yanlış yönden yaklaşıyordum sanırım.”

“Elbette. Umarım sizin için her şey sorunsuz olur. Gerçekten istiyorum bunu.”

“Teşekkürler Anna. Her şey için.”

En sonunda Chase'in neden kendisinin benim için doğru adam olmadığını *düşündüğünü* anlayarak uzaklaştım. Şimdi sadece doğru adam *olduğunu* anlamasını sağlamam gerekiyordu.

• • •

Chase o gece onda geldi. Artık çalışmıyor mu acaba diye merak ettim. Bütün gecesini benim apartmanımı kollayarak geçiriyordu. Bütün gün çalışması mümkün değildi.

Onu bir saat boyunca orada bıraktım, her şeyi hazırladım ve sonra uyarıda bulunmadan merdivene gittim.

Ona yaklaştığımda ayağa kalktı. "Her şey yolunda mı?"

"Ben... sadece iyi bir gece geçirmiyorum. Biraz sana katılabilir miyim?" Getirdiğim tabağı kaldırdım. "Kurabiye yaptım."

Yüzümü araştırdı, neler karıştırdığımı anlamaya çalıştığı açıktı. Samimiyetimi anladığında onayladı çünkü gerçekten kötü bir gece *geçiriyordum*. "Tabii."

Başta sohbetimiz ağır ağır gitti, ikimiz de ne diyeceğimizi bilmiyorduk. Ona işle ilgili soru sordum ve o da bana *düşündüğüm* işlerle ilgili soru sordu. Ona seçeneklerimle ilgili üstü kapalı cevaplar verdim ve en sonunda, paylaşmak için geldiğim konuya geldim. Konuşmamızda bir sükûnet vardı. Derin bir nefes alıp duyulabilir şekilde verdim.

"Kapıyı kilitleyip kilitlemediğimi bilmiyorum."

"Bu akşam mı?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Evimize girildiğinde. Anah-tarın üzerinde uzun, kırmızı bir kurdele vardı, boynuma takmayı severdim. Evden son çıkan bendim ve kapıyı kilitlemem gerekiyordu. Ama kilitleyip kilitlemediğimi hatırlamıyorum. O yüzden çıkmadan önce üç defa kontrol ediyorum."

"Daha çocuktun."

"Biliyorum. Bizim evimize girilmesinin ardından haftalarca bir düzine daha eve girildi. Bazılarında zorla girildiğine dair işaret yoktu. Diğerlerinin pencereleri ve kapıları kırılmıştı. Muhtemelen iki türlü de fark etmezdi. Biz eve geldiğimizde yine evde

olacaklardı. Polisler eğer hırsızlar girmek isterse, öyle ya da böyle girerler demişti.” Omzumu silktim. “Ama bu akşam kilitleyip kilitlemediğimi yine hatırlamaya çalıştım. Eskiden o günü kafamda tekrar tekrar oynatıp hatırlamaya çalışırdım.”

Chase kolunu omzuma dolayıp sıktı. “Ne yapabilirim?”

“Hiç. Aslında sadece seninle konuşmak daha iyi hissettirdi.”

Tutuşu sıkılaştı. “İstediğin zaman in. Ben gün batımı ile gün doğumu arasında buradayım.”

Sesindeki o gülümseyen tonu duydum ve görmek isteyerek döndüm. Öyle özlemiştim ki. Kısa bir an için, bana bakış şeklinden, bana karşı hissettiği her şeyin hâlâ orada olduğunu görebildim. Sadece öyle derine gömmüştü ki, sadece ufak görüntülerini yakaladıktan sonra yeniden uzaklaşıp gidiyordu.

Bir akşam için yeterince üstelediğimi düşünüp kendimi kalkmaya zorladım. “Ben yatmaya gidiyorum. Dinlediğin için sağ ol Chase.”

“Her zaman.”

“Tabağı bırakıyorum. Polisler bedava çörek aldığına göre, en azından ben de korumama biraz kurabiye verebilirim.”

Yola koyulduktan sonra geri döndüm. Gözlerini kalçamda yakalayınca acayip bir heyecan hissettim, neredeyse söylemek istediğim şeyi unuttuyordum.

“Neden benim için doğru adam değilsin Chase?”

Bir gün söylettirecektim. Bugün o gün değildi.

• • •

O günden sonra bir hafta boyunca buna devam ettik. Ben ona atıştırarak bir şey getirdim, oturduk ve evimin karşısındaki rasgele bir apartmanın basamaklarında bir ya da iki saat boyunca konuştuk. Her sabah uyandığımda, bıraktığım tabak dairemin kapısının önünde duruyor oluyordu.

Birisinin beni bir şahin gibi izlediğini bildiğimden çok iyi uyku çekiyordum ve bu uyku düzenim için harikalar yaratıyordu ama yine de asla yola gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım.

Chase bu yeni arkadaşlığımızdan memnun görünüyordu. Bense pek öyle değildim. O yüzden biraz daha üstelemeye karar verdim.

Sisli bir geceydi ve ona cupcake yapmıştım. Günlük atıştırma malığını vermek için dışarı çıktım. Kapüşonlu bir rüzgârlık giyiyordum ve onunla birlikte dışarıda yağmurun altında oturmanın çilginliği kusursuz bir fırsat sağladı.

Büyük şemsiyemi açtım ve ıslak basamaklara otururken tepemizde tuttum.

“Selam.”

“Bu akşam burası berbat,” dedim.

“Erinde sonunda olacaktı. Son birkaç haftadır havalar iyiydi.”

Mevsim dışı sıcak bir rüzgâr onun parfümünün kokusunu taşıdı ve birlikte geçirdiğimiz geceleri hatırlattı. Göğsü terle parlardı ve o sabah sürdüğü parfüm yüzeye çıkardı. Eğilip derin bir nefes almak istedim. Ama yapamadım. Son derece sinir bozucuydu.

Sabrımı yitirdim, davetimi planladığımdan daha farklı şekilde dile getirdim. “Gel içeri işte,” deyiverdim. “Tüm gece burada oturmana gerek yok.”

Önerim tamamen beklenmedik gibi göründü. Chase bana öylece baktı. Gerçekten o kadar kör olabilir miydi? Sonsuza kadar bütün geceyi dairemin karşısındaki merdivende oturarak ve benim ona hamur işi getirmemle geçireceğimizi mi düşünüyordu?

Cevap vermemeye devam edince tekrar ettim. “İçeri gel. Bu aptalca. Yağmur yağıyor ve birkaç adım ötede son derece kuru bir dairem var. Eğer istiyorsan bütün gece kanepede nöbet tutabilirsin. İçeri gel işte.”

Her gece ziyaret ederken görmeyi beklediğim güzel, arkadaş canlısı yüz dönüşüm geçirdi, yerine beni terk ederken kullandığı taş gibi ve mesafeli suratı geldi. Sonra neyin geleceğini biliyordum ve buna daha fazla tahammül etmeyecektim.

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum Reese.”

Ayağa kalktım. "Olabilir ama ben gelmeni istiyorum."
"Aramız iyi. Sana yanlış bir fikir vermek istemiyorum."
Bu saçmalığa gerçekten inanıyor olamazdı, değil mi?
"Aramız iyi mi? Neyi düzelttik Chase? Söylesene bana."
Çenesi kasıldı. "Biz arkadaşız."

Kendini kapattığını görebiliyordum ve umursamadım. Son zamanlarda duygularım darmadağınktı ve bir çıkışa ihtiyacım vardı. Ne yazık ki, o çıkış bu akşam Chase olacaktı.

"Arkadaş olmak istemiyorum," diye bağırdım. "Biz asla arkadaş olmadık."

Bu akşam ona bir ültimatome verme planıyla çıkmamıştım ama nasılsa oradaydım.

Zamanı gelmişti.

"Sana daha fazlasını veremem Reese. Sana bunu söyledim."

"Belki. Ama sözlerin ve hareketlerin birbiriyle çelişiyor ve bana her zaman, insanların sana söylediklerindense sana gösterdiklerine inanmam gerektiği öğretildi."

Chase parmaklarını ıslak saçlarının arasından geçirdi. "Sana veremeyeceğim bir şeyi istiyorsun."

"Benim istediğim şey *sensin*. Bu kadar. Dışarıda durup beni koruyacak ve arkadaşım olacak birine ihtiyacım yok. Benimle *birlikte olacak* birine ihtiyacım var."

"Yapamam."

"Yapamaz mısın, yapmaz mısın?"

"Arada bir fark mı var? İki de aynı kapıya çıkıyor."

"Gerçekten istediğin şey bu mu? Her gece burada oturacak mısın? Becermeyi planladığım adamları eve getirmeye başladığımda ne olacak?" Gözlerinde kaynamaya başlayan öfkeyi görebiliyordum ve belki de bu onu kıracak şeydir, diye düşündüm. "Bu tam olarak nasıl işe yarayacak? Yerinden ayrılıp mola verebileceğin zamanı öğrenmek için adamın elini sıkıp benimle işinin ne zaman biteceğini mi soracaksın?"

"Kes şunu Reese."

Sınırını aşmadığım için hüsrana doluydum.

“Aslında biliyor musun? Buna son vereceğim. Çünkü benden bu kadar. Beni istemiyorsun, sorun değil. Ama seni uyarmadığımı söyleme. Burada daha fazla kalırsan, geceyi geçirmesi için eve bir adam getirdiğime tanık olacaksın.” Daha da yaklaştım ve hedefi on ikiden vurdum. “Sen dinleyebilesin diye de camı da açık bırakacağım.”

Chase

Takipçilerin bile eninde sonunda bir rutini oluşuyordu.

Sabahları Reese dairesinden ayrıldığında koşuya çıkıyordum. Evime dönüş yolu altı kilometre kadardı ve genellikle yarısında son sürat koşuyordum, her sabah yürüyüp gidişini izlemenin hüsranıyla gaza geliyordum.

Geceleri yediğimiz abur cuburlar bir hafta önce sona ermişti. Artık benden tarafa bakmıyordu bile. Bana karşı soğuk davranıldığı için minnettar olmalıydım sanırım. Son zamanlarda düşünebildiğim tek şey tehdidi olmuştu. Başka bir adamla birlikte dairesine girdiğini ve adamın dışarı çıkmadığını izlersem ne halt ederdim? Bu düşünce daha hızlı koşmama sebep oldu.

Ne kadar sürerdi?

Siktir.

Çok uzun sürmezdi.

Normalde her gün aynı rotayı koşsam da bugün koşmadım. Bilinçli bir seçim değildi, aklım Reese'le ilgili düşüncelerle meşgulken ayaklarım kendi yoluna gitti.

Amsterdam Caddesi'ne girdiğimde ne kadar uzak olduğumu elbette fark ettim. Bilinçaltımın beni nereye götürdüğünü biliyordum. Little East Aşevi.

Peyton'm gönüllü çalıştığı barınma evi.

Eddie'nin her gün yemek yediği yer.

Neredeyse yedi yıldır bu sokağa adım atmamıştım.

Uzun süre boyunca pencereye baktım, gözlerim sıklıkla Eddie'yi otururken bulduğumuz yere indi. Mekân eskimişti ama pek değişmemişti.

Görüntüsünden nefret ettim. Beni öfkелendirdi ve Peyton'dan gelen son aramada hissettiğim çaresizlik hissini geri getirdi. Güçsüz ve zayıf. *Beni bir kurban gibi hissettirdi.*

Yine de içeri girdim, tam olarak neyi aradığımdan emin değildim. Saat daha erkendi ve resmen boştu. Sadece bir çift ile onların iki çocuğu kahvaltı ediyordu. Birkaç gönüllü ileri geri giderek meşgul oluyor, mutfaktan metal yemek tepsilerini taşıyor ve onları toplu alana diziyorlardı.

Etrafıma bakınırken burada ne halt ettiğimi hiç bilmiyordum. Sonra duvardaki çerçeveli fotoğraflar gözüme ilişti. İçi yıllar önce yeniden dekore edilmişti, her gönüllü ilham verici bir alıntının yer aldığı bir poster bağışlamıştı. Peyton kendisinininkini bana hiç göstermemişti. Etrafta gezinip bazılarını okudum.

Merdivenin hepsini tırmanman gerekmiyor. Sadece ilk basamağı.

İki eliniz var, biri kendinize yardım etmek, diğeri de yardıma muhtaç olanlara el uzatmak için.

Bir sonraki beni düşündürdü.

Eğer rotanı değıştirmezsен, sonun yöneldiğın yer olabilir.

Ben nereye yöneliyordum? Sam ve ablam sayesinde, artık şafaktan gün batımına kadar bir barda oturmuyordum. Onun yerine, gün batımından şafağa kadar bir kadının evinin dışında oturuyordum. Haftalardır uğramadığım başarılı bir şirketin sahibiydim ve yıllardır başıma gelen en iyi şey olan kadını kaybetmiştim. Belki *kaybetmek* tam olarak doğru kelime değildi. Ne yazık ki *vazgeçmek* daha doğru bir tabirdi.

Öfkem, ağır bir şekilde pişmanlıkla örülüydü. Sahip olduğum şeylerin hiçbirini hak etmediğimi hissetmekten ve bu yüzden benim için en önemli şeyleri bozmuş olmaktan nefret ettim. Ama hissettiğim şeyi nasıl değiştireceğimi hiç bilmiyordum. Doğru ya da yanlış, duygular gerçektir.

"Her sabah içeri girdiğimde ona bakıyorum." Barınma evinin müdürü Nelson yanımda durduğunda sırtıma vurdu. "Neler yaptın Chase?"

"Yuvarlanıp gidiyorum." *Pamuk ipliğine bağlı şekilde.* "Sen?"

"Fena değil. Fena değil. Çok üzgünüm adamım. Ne boktan bir şey, polis bunca zaman sonra suçlunun Eddie olduğunu ortaya çıkarmış ha?"

Gerildim ama bir şekilde başımla onaylamayı başardım.

"Ne yazık ki müdavimlerimizin çoğunun akıl sağlığı sorunları var." Çenesiyle kahvaltılarını bitiren aileyi işaret etti. "İçlerinden biri işini kaybettiğinden gelen şanssız aileler hizmetimizin küçük bir parçası. Her gün akıl hastalığı tedavisi görmesi gereken daha fazla insanı görüyoruz. Ama tedavi olduklarında bile, birkaç günlük gözlemden sonra çıkıyorlar çünkü sigorta daha fazlasını ödemiyor ya da zaten sigortaları bile olmuyor."

"Burada kalan biri kendini nasıl güvende hissedecek ki?"

"Güvenli olan yer *burası*. Asıl bu duvarların dışına çıktıklarında kafalarında dönen şeylerle başa çıkamıyorlar. Her hafta bir düzine bıçağımız ve yarım düzine çatalımız kayboluyor. Bu sokaklarda onlarla ne yaptıklarını merak etmeme sebep oluyor."

Gözlerimi ona dikip baktım. Eddie'nin kullandığı bıçağın benden geldiğini bilmesine imkân yoktu. Dedektif Balsamo barınma evi çalışanlarıyla görüşme yaptıktan *sonra* bana gelmişti. Artı, dedektifle ilgili bildiğim bir şey varsa, insanların bilmesi gerekmeyen bilgileri vermemesiydi.

Bir adam mutfaktan, "Nelson!" diye seslendi.

"Kahvaltıyı bitirmeliyiz. Seni görmek güzeldi Chase. Kendini özlettirme."

Sırtıma vurup uzaklaşmaya başladı. Arkasını dönerek bana

seslendi. "Arka tarafta Peyton'ın çerçevesi bir fotoğrafı var. Sanırım alıntısının yanına asacağım."

Önümdeki çerçevesi posteri çenesiyle işaret etti. İlham verici alıntılarının sonundaydı, henüz okumamıştım.

"Ya şöyle olsaydı"lara odaklanma. Elinde olanlara odaklan.

• • •

O öğleden sonra kendi ofisime gidince bir yabancı gibi hissettim, sanki gelmeden önce insanları arayıp haber vermem gerekiyormuş gibi, hâlbuki şirketin sahibi bendim ve kendimden başka hesap vereceğim kimse yoktu. Başta insanlar bana yaklaşmakta tereddüt etti, bu da benim yararına oldu çünkü havadan sudan konuşma arzum yoktu.

Bulduğum mesaj ve e-posta yığınlarına cevap vermek bir hafta sürecekti. Çalışırken mümkün olduğu kadar az dikkat çekmek için özellikle storları kapalı bıraktım ama elbette bu Sam'i durdurmadı. Kadın burnunda benim kokumu taşıyan bir tazı gibiydi.

"Bok gibi görünüyorsun."

Sen beni bir de duş almadan ve tıraş olmadan önce görecektin.

"Seni görmek güzel Sam."

"Temelli mi döndün?"

"Geceleri bir şeyin üzerinde çalışıyorum. Ne kadar dahil olacağımdan emin değilim."

"Ah? Yeni bir ürün mü?"

Yıllarca randevuya çıkınca, sıkboğaz edildiğimde sakınma sanatını öğrenmiştim. "Henüz boş bilgi işlem müdürü pozisyonu için birini bulmadın mı?"

"Birkaç aday var. Meşguldüm... boş pazarlama pozisyonunu doldurmaya çalışıyordum."

Kapıyı istediği kadar açabilirdi. Oradan girmeyecektim. Bugün değil.

"İyi. Duyduğuma sevindim. Bütün gün kışını yayıp otur diye para ödemiyorum sana."

“Bunu söylediğime inanamıyorum ama tiksindirici, ayık Chase’i sarhoş, iyi Chase’ten daha çok seviyorum.”

On dakika kadar konuştuk. Sam bana bazı kişisel şeyleri ve yeni bir sigortacıyla görüştüğü rakamları anlattı. Masamdaki telefonum titreştiğinde saate baktım. Eğer kalkmazsam Reese’e geç kalacaktım. Ben bilgisayarımı kapatıp bazı dosyaları toplamaya başladığımda Sam beni şaşırtarak mesajımı aldı. Kişisel hayatıma burnunu bir kez daha sokacağını düşünmüştüm.

“Pekâlâ, gitmene izin vereceğim.”

“Sağ ol Sam. Çıkmak için biraz acelem var.”

Kapıya doğru birkaç adım attı ve sonra arkasını döndü. “Ah. Bir şey daha var.”

İşte geliyor. “Ne?”

“Pink Kozmetik eski bir çalışanımız için referans istiyor. Seninle kişisel olarak konuşmak istediler. Canning & Canning’ten John Boothe şimdi başkan yardımcısı. Onu hatırlıyor musun?”

“Hatırlıyorum. İyi heriftir. Onu bir ararım.”

“Numarasını mesaj atarım.”

“Sağ ol. Onlar Chicago’dalar değil mi?”

“Evet. Şehir merkezinde.”

“Kim New York’u terk edip Chicago’ya yerleşir ki?”

“Kimse... *henüz.*”

Gözlerimiz kenetlendi. Benim gözlerim soru soruyordu, ancak cevabı zaten biliyordum.

. . .

O akşam, Reese’in dairesinin karşısındaki basamaklara oturdum. Yaz gününden kalma sıcak güneş gitmişti ama hava hâlâ bunaltıcıydı: Rutubetli, cehennem gibi sıcaktı ve kalbim hızla çarpıyordu. Bugünden önce kendime acıyor ve suçlulukla yanıp tutuşuyordum ama Sam, Reese’in bir iş için New York’tan ayrılmayı düşündüğünü söylediğinden beri yeni bir duygu hepsinin üstüne geçmişti: *Korku.*

Bundan nefret ettim. Buraya gelirken, endişemi yatıştırırsın

diye içki dükkânına uğramayı düşünmüştüm. Ama iş üzerindeki içmem mümkün değildi. Bu kendi kendime yarattığım delice bir görev olsa da, Reese artık beni burada istemiyor olsa da.

Daha başlayalı bir saat kadar olmuşken siması tanıdık bir adam onun binasına yaklaştı ve içeri girdi. Onu nereden tanıdığımı anlamam bir dakikamı aldı. Alarmın devreye girdiği gece dairesinde olan adam olduğunu hatırladığımda yumruklarımı sıktım.

İkinci randevu.

Kendi ikinci randevularımın nasıl bittiğini biliyordum.

Siktir.

Siktir.

Siktir.

On beş dakika sonra binadan birlikte çıktılar. Reese sıfır kollu bir elbisenin üzerine küçük bir hırka ve ayağına da topuklu sandaletler giymişti. Saçları açıktı ve rutubetten daha dolgun, daha seksi olmuştu. Hiç bundan daha güzel görünmemişi. Kaldırıma ulaştıklarında durdular, Reese elini kaldırıp yüzüne doğru salladı. Felaket sıcaktı. Küçük hırkasını çıkarıp epeyce göğüs dekoltesini ve açık sırtını gözler önüne serdiğinde göğsümdeki sancı katlanılmayacak kadar arttı.

Önümde canlanan şeyi izlerken alnımdan ter damladı. Kendi özel cehennemimdeydim. Reese'in arkasında durdu ve hırkasını kollarından aldı. Kalbim duracak gibiydi, yapabildiğim tek şey onlara doğru koşup adamın ellerini onun üzerinden çekmemektir. Yine de oturdum ve dış minemi sıyırmaktan ileri gidecek bir şey yapmadım.

Artık onu bir şeyden alıkoymaya hakkım yok. Gerçi adam benim olan bir şeye dokunuyormuş gibi hissettiriyordu. Bir sürü hakkımın olduğu bir şeye.

Onları sokaktan aşağı yürürken izlerken yerimde donakaldım, ta ki köşeye ulaştıkları âna kadar. Sonra bir dizi küfür sıralayıp onları takip etmek için kalktım. *Güvenlik görevime yeni işler eklendi.* Görünüşe göre bu şeyi çok fena ciddiye alıyordum.

Dört blok boyunca caddenin diğer tarafından yürüdüm, be-

den dillerine odaklanmış bir halde arkalarından giderken aramızda güvenli bir mesafe bıraktım. Yakın yürüyordular, birbirlerine karşı belirli bir rahatlık sınırını aşan iki insan gibi ama yine de el ele tutuşmuyor ya da birbirlerine dokunmuyorlardı. Ufak bir İtalyan restoranına girdiklerinde şovun devamını bir veya iki saat beklemem gerektiğini düşündüm. Şansıma hostes onları tam da pencere kenarına oturttu.

Birkaç dakika sonra onları bütün gece izlemek zorunda kalacak olmamın bir lütuf mu yoksa lanet mi olduğundan emin değildim. Her şeye rağmen kendimi sokağın karşısından oraya çapraz olarak bakan bir kapı eşiğinde buldum. Beni saklıyordu ama hâlâ rahat bir şekilde izleyebiliyordum.

Şarap ve aperatifleri sipariş ettiler, sohbetlerinde hiç duraksama yok gibiydi. Reese ne zaman kahkaha atsa güzel gülümsemesini görmekten dolayı mutlu hissettim. Sonra o gülümsemeyi yüzüne konduran kişi olmadığımı hatırladığımda anlık neşemi yerle bir eden ezici bir his geldi.

Bir noktada, çıktığı adamın uzanıp onun yüzüne dokunuşunu ağır çekimde izledim. Eli samimi bir hareketle yanağını avuçladı ve bir an için masaya doğru eğilip onu öpebileceğini düşündüm.

Siktir, daha fazla katlanamıyorum.

Başımı çevirmek zorundaydım.

Başım ellerime düştü ve bunu nasıl bırakıp gideceğimi çözmeye çalıştım. Hayatımdan çıkıp gitmesine nasıl izin verebilirdim? Ondan kopmaya ihtiyaç duymuştum.

Haftalardır deniyordum ama bir şey beni geride tutup duruyordu.

Aniden onun ne olduğu gerçeği dank etti.

Kalbimdi.

O zaten kahrolası kalbimin içindeydi.

Fiziksel olarak onu bırakıp gidebilirdim ama zaten içimdeydi. Mesafeler bunu değiştirmezdi. Hayatımda olmasa bile kalbimde olacaktı.

Daha beş dakika önce bunların hiçbirini göremezken şimdi nasıl bu kadar açık olabilirdi?

Onu kaybetme tehdidini yaşadığım için olmalıydı. Şu âna kadar yoluna devam edeceğine gerçekten inanmamıştım. Ama kendi gözlerimle görmüş olmak bir uyanma çağrısıydı.

Şimdi tek mesele bu konuda ne yapacağımdı.

Ya ilişki yaşarsak ve ona bir şey olursa ne olurdu? Ya onu korumak için *ben* orada olmazsam? Ya ona karşı başarısız olursam? Bize karşı? Ya... bir gün beni Peyton'ın yaptığı gibi terk ederse?

Cevaplara sahip olmayı diledim. Keşke her şeyin nasıl sonuçlanacağını bilseydim.

Aklım uzun süre boyunca dönüp durdu, ileri geri gidiyordu, beni geri alması için yalvarmam gereken şeylerden, gitmesine izin vermeme gerektiren sebeplere kadar her şeyi düşündüm.

Ya onu hayal kırıklığına uğrattırırsam ne olurdu?

Ya benden daha güçlü birine ihtiyaç duyarsa?

Ya... zaten kendi yoluna gitmeye başladıysa?

Tam başımı kaldırdığım sırada Reese başını arkaya doğru atmış, karşısında oturan göt herifin söylediği bir şeye kahkaha atıyordu. Fiziksel olarak çektiğim acıyla gözlerimi kaparken günün erken saatlerinden bir şey hafızamda canlandı: Peyton'ın barınma evinin duvarına asmak için seçtiği çerçeveli alıntı. Yedi yıldır Little East Aşevi'ne adım atmamıştım. Neden onca günün içinde bugün oradan geçmeye karar vermişim? Bir işaret olmalıydı.

Şey, kelimenin tam anlamıyla bir işaretti. Şimdi sadece mecazi anlamını kavramak zorunda kalmıştım.

"Ya şöyle olsaydı"lara odaklanma. Elinde olanlara odaklan.

37

Reese

Onu çok fazla zorlamıştım.

Köşeyi döndüğümde sokağın karşısındaki boş basamakları görünce üzerime hüznün çöktü. Kalbim boğazımda bir yumru gibiydi, göğsümü bomboş hissettirdi. Geçen hafta Chase'e ultimatom vermiş ve yoluma onsuz devam etmekle tehdit etmiştim. Başka bir erkekle yatma fikrini kafasına işlemenin onu harekete geçireceğini ummuştum. Eğer beni gerçekten önemseseydi, ona karşı hissettiğim şeyin ufacık bir kısmını hissetseydi, bunun onu etkilememesine imkân yoktu.

Bir hafta daha geçtiği halde hâlâ bana geri dönme işareti göstermeden caddenin karşısında oturduğunda, belki başka biriyle çıktığımı görürse gerçekliği anlayabilir diye düşündüm. İşte o yüzden Owen bir akşam yine yemeğe ve filme gitmeyi teklif ettiğinde bunu kusursuz bir fırsat olarak gördüm. Chase bu uzun, yakışıklı, otuz yaşındaki adamın ağabeyim olduğunu bilmiyordu.

Ne yazık ki planım geri tepmiş gibiydi. Koruyucum gitmişti.

Sokak boyunca yürürken gözlerimi basamaklardan ayıramadım. O oradayken, umudum vardı. Şimdi orası boşken, umut ışığım yok olmuştu. Merdivenler nasıl hissettiğimin aynasıydı. Boş.

Daireme geri dönmenin, gecelerimizi sevişerek geçirdiğim yatakta uyumanın düşüncesi beni korkuttu.

Yolun kalanında kolumu ağabeyimin koluna taktım. Hâlâ yemekten sonra gittiğimiz filmin Access gözlüğünü takıyordu. IMAX sinemaları işitme engellilerin de keyif alabileceği filmler göstermeye başladığında ona da hemen kendi gözlüğünü almak zorundaydım. Filmin diyalogunu takan kişiden birkaç metre öteye yansıtan özel gözlüklerdi. Tipik, plastik 3-D film gözlüğü ve eski tarz BluBlockers gözlükleri arasında bir şeye benziyordu. Yine de bu tipik New York gecesinde yürürken kimse ikinci defa dönüp bakmadı.

Owen'a beni bırakmasının gerekli olmadığını söylemeye zahmet etmedim. Her zaman yapardı ve içeriyi araştırma işini benim yerime gerçekleştirirdi. Benim için ne kadar önemli olduğunu anlayan ve yerime yapmakta ısrarcı olan diğer bir kişi de Chase'ti. Asansördeyken bu düşünceyle sesli olarak iç geçirdim. Bu akşam kolay olmayacaktı. Chase gidince sanki onu yeni baştan kaybetmişim gibi hissettirdi.

Ağır adımlarla asansörden çıktım ve Owen hemen dibimdeydi. Ama kapıma doğru döndüğüm anda donakaldım, ağabeyim de doğrudan arkama tosladı.

Boğazıma takılıp kalan yüreğim göğsüme kaydı ve yeniden atmaya başladı. Ve sanırım kaybettiği zamanı telafi ediyordu çünkü gümbür gümbürdü.

"Chase?"

Dairemin kapısının yanında duvara yaslanmış bir halde yere bakıyordu. Başını kaldırıp baktığında kendimi dengelemek için derin bir nefes almam gerekti. Yorgun argınken bile, hâlâ gördüğüm en güzel adamdı. Gözleri puslu bakıyordu, sarhoş mu diye merak ettim. *O yüzden mi burada? Daireme gelmesinin tek sebebi sarhoş olması mı?*

Omzumu sıkan eli hissedene kadar Owen'ın arkamda olduğunu unutmuştum. Belli ki Chase de arkamdaki adamı ilk defa fark etti çünkü gözlerinin omzumun üzerine yükselişini ve çenesinin kasılışını izledim.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. Hâlâ kıpırdamamıştım, aramızda garip bir mesafe bırakıyordum.

Chase, "Konuşabilir miyiz?" diye sordu.

"Aaa... tabii." Ayaklarımı nasıl hareket ettireceğimi çözmem birkaç saniye daha sürdü. Sonra tereddütle birkaç adım attım.

Kapıya ulaştığımda Chase bakışlarımı yakaladı.

"Yalnız," diye belirtti.

Çantama uzanıp anahtarlarımı çıkardım ve ona uzatıp başımla kapıyı işaret ettim. "Sen içeri gir. Bana birkaç dakika ver."

Bir an için Owen'a dik dik baktı ve çirkin şeylerin olacağını düşündüm. Ama en sonunda başını salladı, kapıyı açtı ve içeri girdi.

Ağabeyimi iyi olacağıma ikna etmem birkaç dakika sürdü. Ona zaten Chase'i anlatmıştım ama aşırı korumacı olduğu için dönüp gitmeye zorlanıyordu. Yanağını öptüm ve bir saat içinde ona mesaj atacağıma söz verdim. Aksi halde kapımda biteceğini söyledi.

En sonunda koridorda yalnız kaldığımda, kendimi toplamak için vakit ayırdım. Elbisemi düzelttim, cesaretimi topladım ve daireme girdim.

İçeri girdiğimde Chase kanepede oturuyordu. Alışkanlığa bağlı olan birisi olarak anında vestiyere döndüm ve kazağımı çıkardım, normalde oraya takmıyordum bile.

"Ben çoktan yaptım. İki defa." Gülümsedi ama gülümsemesinin ardına çöreklenen hüznü görebiliyordum.

Tanrım, lütfen kalbimi kırma. Yine.

"Bir bardak şarap ister misin?" Kendime doldurmak için mutfağa yürüdüm. *Ağzına kadar. Hatta belki doğrudan şişeden içerim.*

"Hayır, sağ ol."

Mutfakta dolanırken gözlerini üzerimde hissettim. İşimi bitirdiğimde, oturacak yeri seçmeden önce sendeledim. Kanepede

Chase'in yanına oturmaktansa tekli koltukta oturmaya karar verdim ve şarabımı yudumladım.

Dikkatimi ona verinceye kadar sabırla bekledi. "Buraya gel."

Gözlerimi kapadım. Onun yanından başka bir yerde olmak istemiyordum ama niçin burada olduğunu, bunun ne demek olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

"Neden?" Bakışlarımı kaçırmak için bir bahanem olsun diye şarabımdan bir yudum daha aldım.

"Çünkü seni yanımda istiyorum."

Ona baktım. Hâlâ tereddüt ediyordum, hâlâ emin değildim.

"Çünkü seni özledim. Seni çok ama çok özledim Reese."

Yutkunmak zorunda kaldım çünkü mutluluk gözyaşları toplanmaya başlıyordu. Yine de hâlâ korkuyordum. Hâlâ yapması gereken şeyler vardı. Eğer bana her şeyi vermezse geri adım atamazdım. Benim için ya vardı ya yoktu.

Kanepeye geçtim, Chase elimdeki bardağı alıp masanın üzerine bıraktı. Kollarını etrafıma dolayıp vücudumu kendininkine yasladı. Zorlukla nefes alabiliyordum, beni o kadar sıkı tutuyordu işte. Yine de kollarında olmak çok iyi hissettirdi. Çok doğru.

"Çok üzgünüm Reese. Sana acı çektirdiğim için çok üzgünüm," diye mırıldandı saçlarına doğru.

Uzun bir sürenin ardından birbirimize bakabilelim diye geri çekildi. Gözleri benimkileri araştırıyor, bir şey arıyordu. Belki de güvence.

Aradığı şey her neyse onu bulunca boğazını temizledi ve yumuşakça konuştu. "On iki yaşımıdayken bir bit pazarından eski bir İsviçre ordu çakısı aldım. O şeyi yıllarca yanımda taşıdım." Duraksadı ve başını eğdi. Sağ elimi eline alıp başparmağını durmadan yara izimin üzerinde gezdirdi. Başını tekrar kaldırıp bana baktığında gözlerinde yaşlar vardı. "Onu Eddie'ye verdim. Peyton'ın yardım etmeye çalıştığı evsiz adama." Sesi çatladı. "Acil bir durumda kendini savunmak için kullanabileceğini düşündüm."

Sesindeki acı katlanılmazdı. Onu yatıştırmak, ona rahatlık

vermek için bir şey yapmak istedim. Ama içini dökmesi gerektiğini biliyordum. Sadece *bizim* ilişkimiz için bir yük değildi, *kendi* şifası için büyük bir adımdı. Ve bunu her şeyden daha çok istedim. Elini sıkıp başımla hafifçe onayladım.

“Bunca yıl boyunca, Peyton’ı öldürenin evsiz insanları döven bir grup genç olduğunu, Eddie’ye karşı bir saldırıya yakalandığını düşündük.” Derin bir nefes aldı ve gürültüyle verdi. “Öyle değildi. Onu öldüren Eddie’ymiş.” Başını eğip elimi sıktı, sonra gözleri benimkileri buldu. “Ona verdiğim bıçakla. Onu öldüren benim bıçağımdı.”

Kesilen kişi ben olmayabilirdim ama yine de acısını hissettim. Yaşlar yüzümden aşağı aktı. “Kapıyı açık bıraktım ve ağabeyim duyamıyor.”

Chase yüzümü ellerinin arasına alırken başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi. “Senin hatan değil.”

Gözlerine baktım. “Senin de hatan değil.”

• • •

Saatler sonra hem fiziksel olarak hem de duygusal olarak bitik vaziyetteydim. Şişenin tıpası çıktığı anda, Chase de tamamen açıldı. Peyton ve Eddie hakkında daha çok konuştuk ve ben de evimizin soyulduğu akşam Owen’la içeri girişimizin detaylarını anlattım. Kendime bile itiraf edemediğim şeyleri ona itiraf ettim. Suçluluğun beni nasıl etkilediğini ve büyürken depresyon nöbetleri geçirdiğimi. Yalnız olmadığını bilmesi önemliydi ve bir gecede iyileşmesini beklemiyordum.

Sadece banyoya kadar gidip endişeli ağabeyimden, hani şu mesaj atmayı unuttuğum abimden gelen videolu aramayı yanıtladım ve geri dönüp kanepeye oturdum. Daha popom mindere yeni değmişti ki Chase beni kavradı ve kucağına çekti. Yüzündeki gülümseme güzel ve gerçkti.

Dudaklarını birbirine bastırdı, sonra alnını benimkine dayadı. “Chicago’ya gerçekten gidecek miydin?”

“Chicago mu? Niçin?”

"Pink Kozmetik. Başvurduğun iş?"

Kaşlarımı çattım. "Neden bahsettiğin konusunda hiçbir fikrim yok. Ben Pink'e iş başvurusunda bulunmadım. Hiçbir yere başvurmadım aslında. Birikmiş param var ve herhangi bir kariyer kararı vermeden önce biraz zaman ayırmaya karar verdim. Senin de tanıştığın arkadaşım Jules'la küçük bir pazarlama şirketi açmayı falan düşünüyordum. Geçen yıl ben Fresh Look'tan ayrılmadan önce konuşuyorduk ve hazır değildim. Ama şimdi doğru zamanmış gibi geliyor." Duraksadım. "Sana Chicago'ya taşınacağımı düşündürten neydi?"

"Referans için aradılar."

"Garip."

Chase gözlerini kapayıp sessizce güldü, başını iki yana sallıyordu. "Sam."

"Sam mi?"

"Onlarla hiç konuşmadım. Önceki gün tam da ben ofisten ayrılacakken Sam bir referans için aradıklarını söyledi."

"Anlamıyorum."

"Kıçımın altında ateş tutuşturuyordu. Sorunlarımı aşmam için beni harekete geçireceğini biliyordu."

"Ahhh... ve ben de burada durmuş, ateşli randevumun seni sınıra getirdiğini düşündüm."

"O İtalyan restoranında neredeyse kendimi kaybettim, hele de ellerini senin yüzünde dolaştırdığını görünce."

Gözlerim büyüdü. "Beni takip mi ettin?"

"Sadece bu akşam. O herifle tekrar çıktığını izlerken delirecektim. Geçen hafta benimle konuşmayı kesmeden önce bana ne söylediğini hatırlıyor musun?"

Tabii ki hatırlıyorum. "Ne?"

"Eve herifin birini getireceğini ve ben dinleyebileyim diye pencereyi açık bırakacağını." Popoma oyunbazca vurdu. "Acımasız bir yanın var Buttercup."

Kıkır kıkır gülmeye başladım ve bir anda kendimi havaya kaldırılmış, sonradan da sırtüstü yatar vaziyette buldum. Chase

üzerimdeydi, ellerimi kavramış ve başımın üzerinde sabitlemişti. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Aslında evet, öyle düşünüyorum."

Burnunu benimkine sürterken fısıldadı, "Onunla gerçekten yatmazdın, değil mi?"

"Kesinlikle hayır. Ama bunun seninle hiçbir alakası yok."

Chase başını geriye çekip somurttu. Çok sevimliydi. "Yani bana çok âşık olduğundan başka bir adama dokunman mümkün olmadığı için değil mi?"

"Şey, bu genel anlamda doğru. Ama bu akşamki çıktığım adam ağabeyim Owen'dı."

Chase başını eğip kahkaha attı. "Sen ciddi misin?"

"Öyleyim. İtalyan restoranında gördüğün şey var ya? Yüzüme dokunuyordu hani? Ona şarkı mırıldanıyordum."

"Pekâlâ, yani sonuç olarak endişelenmem gereken hiçbir şey yokmuş." Chase dudaklarına doğru fısıldadı. "Gerçi asla bilemezsin. En sevdiğin kuzenin tarafından düzölmek üzeresin."

"Ah, öyle miyim?"

Chase'in normal ukala rahatlığı geri dönmüştü ama çabucak dindi.

"Beni bağışlayabilir misin?" diye sordu. "Seni bir daha kendimden uzaklaştırmaya çalışmayacağıma ve seni korumak için gücümün yettiği her şeyi yapacağıma söz veriyorum."

"Benim için korumanı istediğim tek bir şey var."

"Söyle ve olsun."

"Kalbim sana ait. Onu güvende tutacağına söz ver."

"Sen de benimkini asla vermeyeceğine söz verirsen."

Restorandaki o ilk geceden beri kalbim onun adıyla çarpmıştı. Kalbini geri vermem konusunda endişelenmesine hiç gerek yoktu çünkü o henüz farkına varmamış olsa bile, derinlerde bir yerde kalbinin benim olduğunu fark ettim.

"Seviş benimle Chase."

Tek eliyle arkasına doğru uzanıp gömleğini başının üzerinden çekip çıkardı. "Sevişeceğim ama şimdi değil. Söz veriyorum,

seninle daha sonra yavaşça, tatlı tatlı sevişeceğim. Nasıl hissettiğimi sana bedenimle göstereceğim. Ama şu anda, senin beni bırakman ve başka bir adamla olmanla ilgili bütün bu konuşmalar beni bölgemi işaretlemeye itiyor.”

Dizlerinin üzerine kalkıp bana tepeden baktı. Gözlerinin vücudumun her yanında gezişi ihtiyaç duyduğum tek ön sevişmeydi.

“İçine boşalmak istiyorum. Bunu yapabilir miyim Reese?”

Yutkundum. “Evet. Hap kullanıyorum.”

“Güzel. Artık aramızda hiçbir şey olmasını istemiyorum. Ne geçmişimiz, ne sırlar, ne de kahrolası bir lateks parçası.”

“Tamam.”

Parmaklarının tersini elbisemin üzerinden vücudumun yan tarafında gezdirdi, kıvrımlarımı yavaş yavaş takip etti. “Önce, sen suratımın her yerine boşalana kadar yüzümü o çok özlediğim amma gömeceğim.”

Çıplak baldırlarıma uzandı ve eli elbisemin eteğinin altında kayboldu. Bacaklarımın arasını avuçladığım hissettiğimde nefesim kesildi.

“Sonra seni sertçe ve hızlıca düzeceğim, kendimi öyle derinine gömeceğim ki günlerce düz yürüyemeyeceksin.”

Eteğimi kaldırdı, külotumu kenara itti ve parmaklarını aşağı doğru gezdirdi. İnledi. “Çok ıslaksın.”

Gözlerini dikip tek parmağının içime kayışından büyülenmiş gibi bakışını izledim. Birkaç defa sokup çıkardıktan sonra ikinci parmağı da ekledi ve daha sertçe, daha hızlı gidip geldi. Dudaklarını yaladığında neredeyse boşalıyordum.

“Daha fazla dayanamıyorum.”

Parmaklarını içimden çıkarıp ağzına doğru kaldırdı, yalayıp emdi ve vücudum karıncalanmaya başladı. “Chase...”

Aniden aşağı doğru hareket etti ve ağzını bacaklarımın arasına dayayıverdi. Bacaklarımı omuzlarının üzerine aldı, kalçamı kaldırıp istediği pozisyona getirdi. Dilini dümdüz yapıp klitorisimi yaladığında inledim. Daha yeni başlamış olsak bile sertçe

emdiğinde ve beni neredeyse boşaltacak gibi olduğunda kıvrandım, onu o noktadan uzaklaştırmaya çalışıyordum.

Chase baldırlarımı kavradı, beni yiyip bitirirken sabit tutuyordu. Beni kendi istediği hızla alıyordu, dilini içime sokmak ile klitorisimi sertçe emmek arasında gidip geliyordu. Orgazmım öyle sert çarpıp geldi ki, üzerimden akıp geçerken tek görebildiğim karanlıktı.

Gözlerim doğru düzgün gördüğünde, Chase dizlerinin üzerine geri dönmüş, pantolonunu açıyordu. Aleti öyle büyümüştü ki kumaşa dayanıp kabarmıştı, fermuarı indirmeyi zorlaştırıyordu. Dudaklarını yalama sırası bendeydi.

Başını boynuma gömdü ve kulağımın altındaki hassas deriyi sertçe emmeye başladı, klitorisime yaptığı hareketi taklit ediyordu.

“Şimdi özür dileyeceğim çünkü bu kolay olmayacak,” dedi. “Konu sen olunca kendime engel olamıyorum.”

“Yap şunu. O şekilde istiyorum. Tek istediğim şey sensin. Olduğun gibi.”

Bunu tekrarlamama gerek yoktu. Penisinin inanılmayacak kadar büyümüş başını açıklığıma dayadı ve kendini içime iterken dudaklarını dudaklarıma dayadı. Sanki nefes alması için ihtiyaç duyduğu havaymışım gibi öpüyordu beni, aletini içimde derinlere yerleştirdi. Kaslarımın onun etrafında gevşemesini beklerken vücudunun titrediğini hissedebiliyordum. Sonra hareket etmeye başladı. Hareket derken, ciddi anlamda hareketten bahsediyordum. Neredeyse tamamen dışarı çıktı ve tekrar sertçe girdi, tekrar tekrar.

Vücudum açgözlü bir şekilde etrafında kasılırken tırnaklarımı sırtma geçirdim. Her geri çekilişinde onu daha da çok istememe sebep oldu, ta ki bedenim zirveye ulaşmak için yalvarana kadar.

“Siktir Reese.” Bana bakmasına yetecek kadar geri çekildi. “Vücudunu doldurmak istiyorum. Her parçanı. Amını, ağzını, kıcını. Hepsine sahip olmak istiyorum.”

Haz beni ezip geçerken çaresizdim. Adını haykırdığımı duydum ama etrafında zonklarken daha çok bedenimi dışarıdan izliyormuşum gibi bir deneyimdi.

Uzaktan bir yerde, Chase'in içime derin bir şekilde gömülürken söverek homurdandığını duydum. Sonra da rahatladığında o muhteşem bedeninin titrediğini hissettim.

Daha sonra başımı göğsüne yaslayıp kalp atışlarını dinledim. Hoşnut ve doymuş bir halde uzanırken saçımı okşadı.

"Son haftalar için gerçekten üzgünüm," dedi. "Tam bir göt gibi davrandım."

Başımı kaldırıp ona baktım, kalbinin üzerine koyduğum elim çenemi dayadım. "Öyle yaptın. Ama sorun değil. Seni bağışlıyorum. Şey, bunu benim için uzun süre boyunca telafi edecek sin. Ama kalbim bütün günahlarını çoktan bağışladı."

Şaka yapıyordum elbette ama Chase ciddiyle cevap verdi. "Teşekkür ederim."

Esnedim. "Yani aklını başına getiren şey şöyle güzel, eski usul kıskançlık oldu ha? Eğer bunu bilseydim Owen'ı haftalar önce randevuya çıkarırdım ve ikimiz de bu saçmalaktan kurtulurduk."

"Aslında, seni başka bir adamla görmek beni kıyıdan aşağı yuvarladı ama senin benim için ne anlama geldiğini fark ettiren şey başka bir şeydi."

"Ah? Neydi?"

"Bir poster. Üzerinde 'Ya şöyle olsaydı'lara odaklanma. Elinde olanlara odaklan' yazıyordu."

"Yani sahip olduklarına odaklan, olamayacaklarına değil, demek mi?"

Onayladı. "Aynen öyle."

Tam kalbinin üzerine bir öpücük kondurdum, soruyu sorma konusunda endişeliydim ama cevabı bilmem gerekiyordu. "Bizim elimizde ne var Chase?"

Göz göze gelebilelim diye beni yukarı çekti. "Her şey."

SONSÖZ

Reese
Yaklaşık bir yıl sonra

Bugünün hangi gün olduğunu biliyor mu diye merak ettim.

Chase restorana girdiği anda beni görmedi. Barın köşesinde oturuyordum, bar masasında oturan bir çiftin arkasında kısmen gizleniyordum. Ona baktığımı bilmediği bu ânı bu güzel adamı takdir ederek geçirdim. *Benim adamım*. Bu kadar inanılmaz derecede yakışıklı olmasına hiç alışamayacaktım herhalde.

Hani belirli bir süre geçtikten sonra en muhteşem şeyler bile aşinalık kazanır ve bir zamanlar nefesinizi kesen görüntüyü unutmaya başlarsınız ya? Parlak şeyler hâlâ aynı parıltılara sahip olsalar bile bizim gözümüzde ışıltısını kaybeder? Evet, şey, işte bahsettiğim bu şey Chase Parker konusunda bana hiç olmadı. O günün üzerinden bir yıl geçmiş olsa bile hâlâ nefesimi kesiyor ve her an parlıyordu.

Keskin gözlerinin mekânı taramasını izledim. Bir saniyeliğine, saklanmak için yerimde kıpırdanmayı düşündüm, böylece onu doğru düzgün süzmek için daha fazla vaktim olurdu. Yakında aynı evde yaşayacağım erkek arkadaşım uzun, esmer ve

yakışıklıydı. Ayrıca bunun fazlasıyla farkındaydı. Ukala, kendine güvenen tavrı sadece onu çekici kılan şeyler listesini uzatıyordu. Buna varlıklı, zeki ve yatakta olağanüstü (ayrıca ofisinde, arabasında, mutfak zemininde, çamaşır makinesinin tepesinde ve en son da yeni ofisimin konferans odasındaki masada) olduğunu da eklemek gerekirdi. Şu anda garsonun onun dikkati için yarışırken ağzının köpürmesine şaşmamalıydı.

Beni karşı tarafta bulduğunda muhteşem yüzü yumuşadı ve sadece benim için olduğunu bildiğim seksi, gamzelerini gösteren gülümsemesiyle gülümsedi. Uzun adımlarla restorana geçti, tamamen hedefine odaklanmıştı. Kararlı yüzünü izlerken kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Yanıma gelince hiçbir şey söylemedi, genellikle birbirimizi görmeyeli bir günden fazla olduysa karşıladığı gibi karşıladı. Saçımı eline doladı, hafifçe çekti ve bir öpücükle dudaklarımı esir aldı, gerçi bu hareket bir restoranın barına pek de uygun olmasa da onu asla durdurmazdı.

Geri çekilip boğuk bir sesle konuştuğunda hâlâ sersem gibiydim. "Bir dahaki sefere seninle geliyorum."

"Bu sefer de gelebilirdin. Sana söylemiştim."

"Bana söylediğin şeylerden biri de iki günlüğüne gideceğindi, beş değil."

California'dan daha bu öğlen dönmüştüm. Yeni bir müşteri kapmamız için Jules ile ikimizin iki geceliğine San Diego'da olmamız beklenmişti. Ama yeni müşteriyi imzaları attıktan sonra pazarlama bölümünün başkan yardımcısı bize Los Angeles'taki bir kardeş şirketle randevu teklifinde bulundu, böylece iki günlük seyahatimiz tam beş günü buldu.

"Eğer insanlar bizi istiyorsa engel olamam."

"İnsanlar seni tam burada istiyor. Sıra da tam benim arkamdan başlıyor."

Barmen içki siparişlerimizi almak için geldiği sırada yaşlı bir çift yanımıza geldi.

"Burası dolu mu?" diye sordu adam.

Barda yanımda iki boş yer vardı.

Chase cevap verdi, "Tamamen sizindir. Zaten ben ona yakın olmak için ayakta duracağım."

Yaşlı kadın Chase'e sanki söylediği şey kalbini biraz eritmiş gibi gülümsedi. Bunu biliyordum çünkü benim yüzümde de ay-nısı vardı.

Kadın solumdaki yere geçti ve kocası da onun yanına oturdu. "Ben Opal, bu da kocam Henry."

"Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Reese. Bu da Chase."

"Bugün kırkinci evlilik yıldönümümüz."

"Vay canına. Tebrikler. Kırk yıl. Bu harika," dedim.

"Siz ikiniz ne kadar zamandır evlisiniz?"

"Ah biz evli..."

Chase araya girdi. "Sizin kadar uzun değil tabii. Ama bugün bizim de yıldönümümüz. Beş yıllık evliliğin heyecanı."

Ona inanamayarak baktım, gerçi niye şaşırduğımı bilmiyordum. Hikâye anlatma tutkusunu biliyordum ve bugün bir çeşit yıldönümümüzdü zaten. Bir yıl önce bugün, bu restoranda birlikte oturmuştuk. Ancak o zaman randevuya çıktığım kişi Martin Ward'dı ve Chase de randevuyu bozan kişiydi. Bir ömür geçmiş gibiydi. O önemli gecede yaptığım gibi dirseklerimi masaya dayadım ve çenemi birleştirdiğim ellerime yasladım.

"Evet. Beş yıl önce bugün. Nasıl teklif ettiğini onlara anlatmalısın hayatım. Gerçekten iyi bir hikâyesi var." Tatlı bir şekilde gülümseyip kirpiklerimi kırıştırdım.

Elbette Chase, Chaseligini yapıyordu, onu güç duruma sokmuş olmamdan hiç korkmamış gibiydi. Hatta ona ayak uydurduğum için memnun görünüyordu.

Arkamda durup omuzlarımı sıktı. "Bayan Parker duygusal biridir, o yüzden onu akşam yemeği için ilk tanıştığımız yere götürdüm. Bir süredir ona teklif etmeyi planlıyordum zaten ama yeni şirketiyle çok meşguldü, o yüzden o doğru zaman hiç gelmedi. Hamile olduğunu yeni öğrenmiştik, ben de zaman doğru olsun ya da olmasın soruyu sormaya karar verdim."

Ağzım açık kaldı. Başka bir çılginca masal anlattığı için de-

ğil, anlattığı hikâyedeki ironiyi bilmesi mümkün olmadığı için. California'ya gitmek için ayrılmadan önce hamile olduğumu öğrenmiştim. Sadece henüz ona söyleme fırsatım olmamıştı, şimdi delice hikâyesinin bir parçası olarak anlatıyordu. Masalına katkıda bulunmam gerektiğine karar verdim. Hikâyesine benim eklediğim şeyin onunki gibi uydurma olmadığını öğrendiğinde çok komik olacaktı. Elini tutarak karnımın üzerine koydum. "Aslında şimdi başka bir çocuk daha bekliyoruz."

Chase gülümsedi, ayak uydurduğum için memnundu ve devam ederken karnımı ovaladı. "Her neyse. İlişkiye başladığımız ilk zamanlarda sır olarak kalmamızı istedi çünkü patronuydum. Konu eşim olduğunda biraz sahiplenici oluyorum, o yüzden istediği şey kafama hiç yatmadı. Ama sonra gidip istifa etti, o da başka bir hikâye, ardından kendi başarılı şirketini kurdu, o yüzden ilişkimizi herkese duyurmanın sorun olmadığını düşündüm. O farkına varmadan bütün dostlarımızı ve ailemizi restorana soktum. Anlarsınız, daha ilk çocuğun gelmediği o zamanda hâlâ bana baygm baygın bakardı. İnsanlar gelip gitse fark etmezdi, birlikte olduğumuz sürece çoğu zaman fark etmezdi."

Opal gülümsedi. "Bunun değiştiğini sanmıyorum. Şu anda sana nasıl baktığını görüyorum. Karın hâlâ epey vurgun."

Chase bana baktı. "Acayip şanslı bir herifim."

"Yani ilk randevunuza çıktığınız restoranda, bütün dostlarınızın ve aile üyelerinizin önünde mi evlenme teklifi ettin? Bu çok güzel," dedi Opal. "Henry o kadar romantik değildi. Orduya ikinci defa katılmak için otobüse binmek üzereydi ve bana evlenmek ister miyim diye sordu. Bir yüzük bile yoktu."

"Kırk yıl olduğu düşünülürse, her şeye rağmen oldukça iyi sonuçlandığını düşünüyorum." Chase'e baktım. "Önemli olan teklif değil. Önündeki kırk yılı birlikte geçireceğin adam. Bu deli adamdan gelen herhangi bir teklifle mutlu olurum."

Chase homurdandı, "Bunu şimdi mi söylüyorsun?"

Garson gelip Opal ve Henry'ye masalarının hazır olduğunu, bizimkinin de birkaç dakikaya hazır olacağını söyledi.

“Sizinle tanışmak güzeldi Opal, Henry,” dedim. “Umarım harika bir yıldönümü olur.”

“Sizin de canım.”

Onlar gittikten sonra Chase beni tekrar öptü.

Dudaklarıma doğru, “Seni özledim,” diye inledi.

“Ben de seni özledim.”

“Geri dönüp benim için çalışmalısın. Her gün ofiste olman hoşuma gidiyordu.”

“Masanın üzerinde olmam hoşuna gidiyordu demek istiyorsun.”

“O da var tabii. Ama o yer sensizken aynı değil.”

“Gelirken yeni reklam tabelanı gördüm. Harika olmuş.”

Barişmamızdan bir hafta sonra Chase yıllardır ofisinin karşındaki binanın üzerinde bulunan Parker Endüstrileri reklamının üzerini boyatmıştı. Değiştirmesi konusunda hiç konuşmamıştık ama Peyton’ı içeren bir reklamı kaldırmasının çok büyük bir şey olduğunu biliyordum. Bu hafta ben yokken, yeni reklam kampanyasından bir görüntü en sonunda oraya asılmıştı.

Reklamın son halini yaratan kişi olmasam da, o kampanyanın beyin fırtınası yapan ekibinin bir parçası olmuştum ve şimdi ofisinden görebileceği bir yerde bir parçamın olduğunu bilmek içimi ısıtıyordu. Cidden yoluna devam ediyordu.

O yüzden evinde benim eşyalarımın bazıları için yer açıyoruz. Her ne kadar elinde tutması için ısrar etmiş olsam da, Peyton’ın gitarının da kaldırıldığını fark etmişim. Peyton onun hayatının parçasıydı, bugün olduğu adamın bir parçasıydı. O hatıraları değiştirmek istemiyordum. Chase’le birlikte yeni anılar yaratmak, onu kâbuslarından sıyıran rüyaların parçası olmak istiyordum.

En sonunda garson geldi ve masamızın hazır olduğunu söyledi, yemek odasına onu takip ettik.

Bir yıl önce bugün oturduğumuz yere vardığımızda, “Bu doğru masa mı?” diye sordu.

Chase bana baktı. “Öyle. Değil mi Buttercup?”

Gerçekten hatırlamasından dolayı duygulandım. "Tam olarak bir sene önce burada oturduğumuzu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum."

Kendi yerine oturmadan önce sandalyemi tuttu. O ilk gecede oturduğumuz yerlere oturduk.

"Senin masana gelmeden önce hangi masada oturduğumu hatırlıyor musun?" diye sordu Chase.

"Hatırlıyorum." Gözlerim restoranda gezindi ve o geceyi hatırlayarak gösterdim. "Sen ve çıktığın kadın şurada oturuyordunuz..." Odaklanarak baktım, gözlerimin bana oyun oynadığından emindim. "Hemen şurada...bekle... o? Aman Tanrım. O, o Owen mı?"

Ağabeyim gülümsedi, şampanya kadehini kaldırdı ve başını eğerek benden tarafa doğru eğdi.

Chase dönüp bakmadı. "O."

Sesinde hiç de şaşkınlık yoktu. Kafam karışmış bir halde ona baktım.

Yaramazca gülümsedi. "Başka tanıdığını görüyor musun?"

İlk defa etrafıma bakındım, sanki birdenbire bütün yüzlere odaklanmışım. Sol tarafta annemle babam vardı. Chase'in ablası Anna ve ailesi sağdaydı. Aslında bütün restoran ailemiz ve arkadaşlarımızla doluydu.

Eski patronum Josh ve yeni karısı Elizabeth.

En iyi arkadaşım ve iş ortağım Jules ile erkek arkadaşı Christian.

Travis, Lindsey, Parker Endüstrileri'nin bütün pazarlama departmanı.

Chase uzanıp fısıldadı, "Opal Teyzem ile Henry Amcamın gerçekten yıldönümü. O kısım sadece tesadüftü."

Kafam inanılmaz karışmıştı.

Neden herkes buradaydı?

Ve niçin hepsi gülümseyerek bana bakıyordu?

Aklım allak bullaktı. İkiyle ikiyi toplayıp çıkan sonucun ben olduğumu ve herkesin benim için burada olduğunu anlayamadım bile.

Ta ki...

Chase ayağa kalktı.

Gürültülü bir mırıltıyla dolu olan restoran anında sessizleşti.

Ondan sonra olan her şey ağır çekimde oldu. Sevdiğim adam tek dizinin üzerine çökerken ailelerimiz ve arkadaşlarımız solup gitti. Ondan başka hiçbir şeyi görmedim ve duymadım.

“Neler söyleyeceğimi kafamda planlamıştım ama yüzünü gördüğüm anda her kelimeyi tamamen unuttum. O yüzden doğaçlama gideceğim. Reese Elizabeth Annesley, ortaokulda servis otobüsünde seni ilk gördüğüm andan beri sana deli oluyordum.”

Gülümseyerek başımı iki yana salladım. “Deli kısmını doğru dedin.”

Chase elimi tuttu, işte o zaman elinin titrediğini fark ettim. Ukala, her zaman kendine güveni olan patronum gergindi. Sanki bu mümkünmüş gibi, o anda ona daha çok âşık oldum. Elini sıkıp cesaret verdim, titremesi durdu. Birbirimiz için işte bunu yapıyorduk. Ben onun çalkantılarının dengesiydim. O da benim korkularımın cesaretiydi.

Devam etti. “Belki bir okul otobüsü ya da ortaokulda değildi ama o koridorda sana deli gibi âşık oldum, o kadarından eminim. Bir yıl önce o karanlık koridorda güzel yüzünün aydınlandığını gördüğüm o anda, iptal olmuşum. İkimizin de başka insanlarla olması umurumda bile olmadı, sadece elimden geldiği kadarıyla sana daha yakın olmak istedim. O zamandan beri bana yakın ol ya da olma, her gün dikkatimi dağıttın. Beni hayata geri döndürdün ve o hayatı seninle birlikte inşa etmekten daha çok istediğim hiçbir şey yok. Her gece yatağının altına bakan ve her sabah senin yanında uyanan adam olmak istiyorum. Beni değiştirdin. Seninle birlikteyken kendim olabiliyorum ama kendimin daha iyi bir haliyim çünkü sen daha iyi bir adam olmak isteme sebep oluyorsun. Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum, bunu uzun zamandır istiyorum. O yüzden, lütfen karım olacağını söyle çünkü zaten seni bütün hayatım boyunca bekledim ve daha fazla beklemek istemiyorum.”

Gözyaşları yüzümden aşağı akarken alnımı onun kine yasladım. "Birlikte yaşamaya başladığımızda daha da çılgın olacağımı biliyorsun, büyük ihtimalle kendi ailemize sahip olunca daha da kötü olacağım. Kilitlerin sayısı üçten yediye çıkabilir, o büyük evinde kontrollerimi yapmam çok daha uzun zaman alacaktır. Zamanla yorucu olabilir. Bunların herhangi birini değiştirebilir miyim bilmiyorum."

Chase arkama uzanıp saçımı eline doladı, enseme de toplayıp sıktı.

"Değişmeni istemiyorum. Hiçbir şeyin. Seninle ilgili her şeyi seviyorum. Değiştireceğim tek bir şey bile yok. Şey, soyadın haricinde tabii."

TEŞEKKÜR

Bu kitabın çıkmasına yardım ettikleri için teşekkür etmem gereken kişilerin gerçek listesi kitabın kendisinden daha uzun olabilir! Başta ve öncelikli olarak, okurlara teşekkür ediyorum. Kitaplarıma karşı tükenmez desteğiniz ve heyecanınız beni hayrete düşürmeyi asla bırakmıyor. Kendim de doyumsuz bir okur olduğum için fazla, çok fazla seçenek olduğunun farkındayım ve harika yazarlardan oluşan bir denizden beni seçtiğiniz için gururum okşandı.

Penelope'ye: Her günün yarısını sohbet ederek geçiriyor olsak bile sana yeterince teşekkür etmiyorum. Sana her şey için teşekkür ederim! Sen benim deneme tahtam, Ayşe Teyzem, gramer kraliçem, insan günlüğüm, iş ortağım ve güzel arkadaşım-sm. Milyonlarca kez teşekkürler; şimdiye kadar sana bu kadar teşekkürü borçlandığımdan eminim.

Julie'ye: Arkadaşlığın ve desteğin için teşekkürler. Çılgın iş fikirleriyle başka kime koşardım?

Luna'ya: Güzel videoları ve heyecanıla Vi's Violets grubunu canlı tuttuğun için teşekkürler. Coşkun bulaşıcı ve arkadaşlığın ile sadakatin bir armağan.

Sommer'a: Bossman kapağıyla kesinlikle kendini aştın. Ona ve bütün büyüleyici videolarına bayılıyorum. Bundan daha iyisini nasıl yaparız bilmiyorum!

Temsilcim Kimberly Brower'a: Her zaman alışılmışın dışında düşündüğün için teşekkürler. Bir yazarın gelişmesine yardım etmek için yeni yollar yaratıyorsun ve geleneksele meydan okumaktan, kendi yolunda gitmekten asla korkmuyorsun.